Victimele novei
-John Brunner-

Polymathul.
1.

- Cel puţin la atât au fost bune afurisitele alea de vijelii din timpul iernii, spuse Delvia pe un ton ce se dorea să pară că vrea neapărat să găsească ceva util într-un adevărat dezastru. Ne-au permis să acumulăm suficientă energie ca să avem acum cu ce ne juca.

- Dar de luat, ne-au luat cu mult mai multe, murmură Naline.

- Cred că ai dreptate. Totuşi, să nu disperăm încă. S-ar putea să descoperim că nu stăm atât de râu pe cât ne aşteptăm.

Delvia tăie legătura cu acumulatorul şi compresorul amuţi. Cu degete îndemânatice decupla ultimul cilindru de la cupla de ieşire, se asigură că manometrul

funcţionează lăsând să scape puţin aer - din supapă se auzi un fel de scârţâit - apoi îl lăsă să cadă cu o bufnitură lângă ceilalţi doi, care erau deja pregătiţi şi stăteau pe straniul nisip verzui. Apucând imediat un cilindru gol, începu sâ-1 conecteze la compresor.

- Poţi să-i iei pe ăştia trei, Lex, adăugă ea.

- Bine, încuviinţă Lex. Ai terminat, Naline?

Fata mai brunetă - „copilul" refugiaţilor supravieţuitori - dădu din cap şi se întoarse, încercând să atragă atenţia unui bărbat cu figură imobilă ce se afla la câţiva paşi de ei, pe plajă.

- E rândul dumneavoastră, domnule căpitan! rosti ea în cele din urmă, dându-şi părul lung şi negru pe spate.

Auzind-o, căpitanul reveni la realitate, parcă de pe alt tărâm. Privise ţintă o suprafaţă metalică arcuită ce ieşea din apa liniştită şi albastră a golfului. Acum, cu mişcări mecanice, porni spre Naline.

Lex, a cărui înălţime suplă era reliefată de veşmântul ciudat pe care-1 purta, luă în braţe cei trei cilindri cu aer comprimat

pregătiţi pentru el. Era îmbrăcat într-un costum spaţial, al cărui material portocaliu-flu-orescent - asigurând vizibilitate maximă în spaţiul cosmic - strălucea aproape orbitor în lumina albastru-albâ a soarelui dimineţii. Naline îi legase benzi lucioase de elasticon la încheieturi şi pe talie, pentru a
strânge pe corp surplusul de material - costumul fusese croit pentru o persoana mult mai robustă decât
el. Apoi îşi ridică şi casca, dădu rapid cu mâna pe ea, să se asigure că de garnitura de etanşare nu rămăsese lipit vreun fir de nisip, şi-i spuse lui Arbogast:

- Domnule căpitan, mă duc jos la băieţi, să văd dacă e gata barca.

- In regulă, răspunse Arbogast. Vocea îi era tot atât de lipsită de viaţă pe cât îi era şi figura lipsită de expresie. Părea incapabil să-şi ia ochii de la suprafaţa aceea metalică ce răsărea din mare.

- Mâna stângă, vă rog, zise Naline. Fata îi făcea căpitanului exact ce-i făcuse mai înainte lui Lex, deoarece, deşi costumul de

pe Arbogast era chiar al lui, privaţiunile din timpul iernii îl costaseră mai bine de zece kilograme în greutate, şi operaţia era necesară şi în cazul lui. Ascultător ca un căţelandru, omul ridică braţul şi-1 întinse spre fată.

Compresorul porni din nou, şi Delvia se ridică în capul oaselor. Privind la Lex, îi zise:

- Zău că te invidiez. După iarna asta cumplită, mă simt murdară până şi pe dinăuntru. Nimic nu mi-aş dori mai mult acum decât o baie, cât mai lungă şi mai răcoritoare.

Chiar părea gata îmbrăcată pentru asta - sau mai degrabă dezbrăcată. Nu avea pe ea decât o tunică roşie zdrenţuită, crăpată în părţi. Şi era evident că semiinaniţia prin care trecuseră cu toţii avusese, în cazul ei, efectul de a-i cizela şi mai mult formele sculpturale ale trupului. Carnea îi era tare şi sănătoasă, iar pe sub pielea netedă se vedeau mişcările muşchilor, pe care-i ghiceai puternici. Era reconfortant să vezi că măcar câţiva dintre refugiaţi erau capabili să

rămână sănătoşi în condiţiile de aici. Chiar dacă asta le sărea în ochi şi celor mai puţin norocoşi, şi, mai târziu, putea crea probleme...

- In locul tău n-aş încerca asta, îi răspunse Lex sobru. Mai ales după ce i s-a întâmplat tânărului Bendle.

Delvia încuviinţă, dând din cap şi strâmbându-se. Cu o mişcare necontrolată, îşi ridică un picior de pe nisip şi, sprijinindu-se cu o mână de compresor, începu să se frece cu talpa pe gamba celuilalt picior, ca şi cum s-ar fi scărpinat. Lex se uită imediat atent la ea şi văzu pe piele o porţiune iritată, roşiatică.

- Del! spuse el. Te mănâncă tare?

Jenată, ea îşi lăsă imediat piciorul pe nisip şi-i răspunse:

- Nu prea tare. Cred că e o iritaţie, din cauza soarelui.

- Atunci ce cauţi doar cu zdreanţă aia pe tine? Ce vrei, să faci un lupus din cauza nivelului ridicat de ultraviolete? Aici nu suntem... Se opri brusc, dându-şi seama că

şi Naline şi Arbogast îşi întorseseră ochii spre el. Fusese pe punctul să spună „Aici nu suntem pe Zarathustra". Şi asta ar fi fost o remarcă absolut stupidă, în acel moment. Aşa că, după ce îşi trecu limba peste buze, continuă:

- Ar trebui să umbli complet îmbrăcată, Del.

O clipă crezu c-o sâ-i răspundă răstit - sâ-şi vadă de treburile lui şi sănu-şi bage nasul în ale altora. Dar, spre surprinderea lui, o auzi oftând.

- Ştiu, ştiu... Sunt blondă şi e prostie curată ce fac. Dar, după iarna asta, mi-e imposibil să mai suport! Să ştii că nu glumeam deloc când am zis că mă simt murdară până şi pe dinăuntru. N-am purtat în viaţa mea aceleaşi haine atâta timp. Am senzaţia că murdăria mi-a ajuns pânâ-n oase! Dădu din umeri a neputinţă, înfiorându-se. Dar ai dreptate. O sâ-1 întreb pe doctorul Jerode dacâ n-are vreo cremă ecranantă.

- Dacă are, te poţi considera norocoasă,

murmură Lex. Dădu scurt din cap către Arbogast, se întoarse şi începu să se depărteze.

In spate, o auzi pe Naline cum mormăie exasperată:

- Del! Ai cumva o foarfecă?

- Eu nu, dar ştiu pe cineva care are. De ce?

- O să te rog sâ-mi tai părul. Treaba asta e destul de migăloasă - nu se poate face decât un singur fel de nod - şi, dacă nu nimeresc tensiunea benzii cum trebuie, ori alunecă, ori blochează circulaţia...

Indepârtându-se, Lex auzea vocea fetei din ce în ce mai slab, până ce ajunse un murmur, după care nu mai auzi nimic.

Apropiindu-se de locul unde Aldric şi Cheffy verificau dacă barca lor improvizată nu ia cumva apă, Lex se simţea de-a dreptul voios, chiar dacă îi era cam teamă de ceea ce vor descoperi - el şi Arbogast - pe fundul golfului. Ceţurile grele şi îngheţate, şi vijeliile teribile din timpul iernii, fuseseră un

fel de închisoare a spiritului. Acum, peste noapte - în sensul aproape propriu al cuvântului - se simţeau eliberaţi şi aveau în faţă o vară cam cât un an terestru, înduraseră tot ce le putea pune mai rău în faţă noul lor adăpost, şi covârşitoarea lor majoritate supravieţui-se. Chiar şi cei care crezuseră că pentru ei viitorul nu mai există, o dată ce planeta lor natală fusese calcinată, începuseră să se comporte ca nişte fiinţe umane, şi nu aidoma unor sălbăticiuni înfricoşate.

Ceva mai departe de malul mării, în valea râului pe malul căruia era aşezarea lor, casele deteriorate începuseră să fie reparate şi se planificau construcţii noi. Aici, pe plajă, sub conducerea căruntului Bendle - care îşi revenise după şocul produs astă toamnă de moartea fiului său - o duzină de oameni cercetau sistematic stâncile şi ochiurile de apă. Fireşte, tot peisajul era schimbat faţă de astă-toamnă, pentru că vânturile puternice din timpul iernii nu se mărginiseră doar la a învârti săptămâni în şir

elicele generatoarelor lor eoliene. Dunele, bancurile de nisip, dâmburile imense, presărate ici şi colo pe plajă ca stafidele într-un enorm pudding de nisip, arătau cu totul altfel de cum fuseseră înaintea iernii.

Dar, privită în ansamblu, situaţia i se părea... ei bine, da! De-a dreptul promiţătoare!

Pe plajă se vedeau din loc în loc resturi organice de fel de fel de culori, de la maroniu la roşiatic şi la verzui. Fuseseră primele studiate de echipa lui Bendle. Majoritatea erau rămăşiţe inofensive ale unor plante marine, smulse de pe fundul apei de furtunile puternice. Animalele, care erau încă mobile şi potenţial periculoase, chiar dacă urmau să moară pe uscat, în absenţa apei, fuseseră marcate pentru avertizare cu câte o pată de vopsea alba. Iar o creatură fusese pironită în nisip cu un ţăruş ascuţit, iar în jurul ei se trăsese un cerc.

Lex se opri s-o privească. Nu murea uşor, ca majoritatea animalelor marine. Era

colorată în nuanţe de roz şi verde, dublu simetrică, şi din trupul pironit, care continua să zvâcnească şi să pulseze, se scurgea un fluid râu-mirositor. Cele două organe flexibile cu aspect de trunchi -membre, esofaguri, canale de excreţie şi ajutaje de reacţie, combinate într-o singură unitate anatomică - se întinseră în van spre el, ajungând până aproape de cercul tras pe nisip, dar fără să-1 depăşească.

O baie lunga si răcoritoare în mare... Lex simţi că-1 trec fiorii şi o luă brusc din loc.

- Admirai exponatul principal? îl întrebă Aldric, scoţându-şi ochelarii de soare în timp ce Lex se apropia de el. Era un om solid, cu păr roşu, despre care cândva se putuse spune că e gras. Dar acum nu mai era cazul, în primăvara asta nici unul dintre refugiaţi nu mai era gras.

- Aşa s-ar zice, încuviinţă Lex, lăsând jos cilindrii cu aer comprimat şi aşezându-şi casca peste ei. A inventat cineva vreo denumire pentru obiectu' ăla?

- Eu aş vrea sa-i spunem *polistoma*

abominabilis, zise Cheffy, fără să-şi ridice capul rotund, împodobit cu cârlionţi negri tunşi scurt, spre ei. Avea într-o mâna un spray cald şi întindea plastic cu întărire rapidă pe o pereche de furcheţi ce ieşeau din partea de sus a copastiei. în cealaltă mână avea o spatulă cu care dădea materialului forma dorită, înainte ca expunerea la aer să-1 întărească precum piatra. Asta înseamnă, adăugă el, ceva de genul scârboşenie cu o droaie de guri.

- Sugestiv, murmurâ Lex. Şi fiindcă ai pomenit de guri şi de găuri, cum stăm cu etanşeitatea bărcii?

- Acum e bine. N-au fost decât vreo două sau trei crăpături, pe care le-am astupat deja. Cheffy întrerupse funcţionarea spray-ului, dădu o ultimă tuşă cu spatula şi se ridică în picioare.

- Pentru ce sunt cârligele astea? întrebă Lex. Pentru vâsle?

- Da, bineînţeles. Aldric lovi uşor două obiecte lungi, lăţite la unul dintre capete, care erau aşezate pe nisip, lângă barcă.

Padelele de anul trecut nu erau prea eficiente, cred că-ţi aduci aminte. Şi nici ghionderul.

Lex dădu din cap aprobându-i vorbele. Din cauza ghionderului, care se înfipsese în nămolul de pe fund, tânărul Bendle căzuse în apă şi nu mai ieşise viu la suprafaţă.

- Aşa ca, în timpul liber, m-am gândit să încropesc chestiile astea, continuă Aldric. Teoretic ar trebui să asigure o propulsie mult mai bună, chiar şi când barca e încărcată. Şi o să folosim şi o cârmă, fixată acolo, la pupa. Dar, îţi dai seama, nu pot garanta, sub nici o formă, rezultatele. Fiindcă nu mi-am închipuit vreodată c-o să fiu obligat să meşteresc asemenea improvizaţii primitive... Dacă n-ar fi fost pasiunea lui Cheffy pentru istoria timpurie a Pământului, cred că nu mi-ar fi dat prin cap nici măcar ideea de vâsle.

Lex încuviinţă din nou. Nu era pentru prima dată când cunoştinţele pur teoretice ale lui Cheffy despre dispozitive de nivel tehnologic primar fuseseră transformate în

obiecte reale - mai ales de Aldric, care era un meşteşugar foarte priceput - improvizate din te miri ce. Deprimat o clipă de enormitatea sarcinii ce le stătea în faţă, zise:

- De ce eşti aşa sigur că vom avea barca *încărcată* la întoarcere?

Aldric privi spre larg.

- Nava e în poziţie stabilă, nu crezi?

Lex îi răspunse cu un oftat.

- Cred că mai corect ar fi să spunem că e în poziţie scufundată, zise Cheffy. Şi probabil că e deja pe jumătate plină cu nisip. O să fie nevoie să lucraţi la cel puţin patru metri adâncime, Lex.

- Să nu ne plângem prea mult. Până acum norocul a fost mai mult de partea noastră, replică Lex pe un ton forţat dezinvolt. Şi poate că lucrurile nu stau aşa de rău pe cât ne închipuim noi.

Cheffy fornăi supărat. După o scurtă pauză, adăugă:

- Cum crezi că au reuşit să se descurce ceilalţi? Am aflat că Ornella a tot încercat să ia legătura cu ei prin radio, însă fără succes.

Aşa era. Şi, ca urmare, nu prea mai erau mulţi în grupul lor care să dea fie şi doi bani pe şansele de supravieţuire peste iarnă ale celorlalţi refugiaţi care-şi găsiseră adăpost pe planetă. Nu-i plăcea că Cheffy adusese tocmai acest subiect în discuţie. Sperase ca oamenii să fie preocupaţi de altele şi, măcar vreo câteva zile, să nu-şi facă griji în legătură cu ceilalţi, a căror navă asolizase - mai bine zis se zdrobise de sol - pe platoul înalt din interiorul continentului.

- Probabil că acolo sus, la ei, vijeliile au fost de-a dreptul groaznice, zise Aldric apropiindu-se de pupa bărcii. Ei bine, hai s-o împingem în apă. Căpitanul e gata, Lex?

Punându-şi mâna streaşină la ochi, Lex se în toarse şi privi în direcţia din care venise, spre compresor.

- Cred c-o să vină imediat, răspunse el.

Ultima bandă era legată cum trebuie. Cu o mină critică, Naline îşi trecu mâna peste suprafaţa alunecoasă a costumului, atingând fiecare nod. Când ajunse la cel de

pe pieptul lui Arbogast, murmură surprinsă:

- Vă simţiţi bine, domnule căpitan?

- Bineînţeles, mormăi Arbogast. De ce?

- Pentru că am avut impresia că aveţi frisoane, răspunse Naline.

Delvia, care era pe punctul de a aşeza ultimul cilindru cu aer comprimat pe care îl încărcase lângă ceilalţi doi, pe nisip, ridică imediat privirea spre ei.

- Absurd, zise Arbogast. Se dădu un pas înapoi, evitând să o privească în ochi pe fată. Delvia, cilindrii mei sunt gata?

- Da, toţi trei.

Arbogast se aplecă ţeapăn sâ-i ridice de jos, se opri un moment pentru ca Naline - pe faţa căreia se citea încă îngrijorare - sâ-i aşeze casca peste ei şi o porni imediat spre barca ce îl aştepta.

Privind în urma lui, Naline spuse cu voce joasă:

- Sper că nu are febră. Nu se vede cu ochiul liber, dar dacâ-1 atingi ai senzaţia că tot corpul... parcă îi vibrează.

- Asta n-are nimic de-a face cu febra, zise

Delvia. Se întoarse repede spre compresor, deconecta acumulatorul, apucă o foaie pentru colectarea energiei solare şi începu să o despăturească. Vrei, te rog, să mă ajuţi s-o întind bine? adăugă ea vorbind peste umăr spre fată.

Punându-se docilă în mişcare, aşa cum făcea întotdeauna când era vorba de o rugăminte a Delviei, Naline insistă asupra celor spuse mai înainte, pe un ton în care se simţea nedumerire:

- Da' să ştii că are frisoane, sunt absolut sigură. Şi asta în plin soare!

- Nu are nici un frison. Pur şi simplu tremură. Delvia înfipse colţurile primului panou colector în nisip şi cuplă terminalele acestuia la bornele acumulatorului.

- Ce?! De ce?

- Din cauza navei, de ce altceva? Toată iarna n-a vorbit decât de repararea ei şi de repunerea în funcţiune. Şi acum, că a ieşit din casă şi a văzut ce s-a întâmplat cu ea... Cred că e cu moralul la pământ.

Dar nu suntem *toti* în aceeaşi situaţie?

replică Naline cu amărăciune în glas.
- El e cosmonaut. Cred că din cauza asta suportă mai greu totul. Şi nici nu mai e aşa de tânăr. Delvia îşi scutură nisipul de pe ea şi continuă: Pe deasupra, nu-ţi mai aduci aminte că astă iarnă, când vremea abia începuse să se înrăutăţească, încerca să ne convingă pe toţi să ne adăpostim în navă? Făcu un gest spre suprafaţa metalică ce ieşea din apă: Cum ţi-ar fi plăcut să fii acum acolo? Hai, cred că acum o să avem puţin timp liber şi te pot tunde.

2.

- Aer comprimat, spuse Aldric, verificând echipamentul, aplecat peste pupa bărcii. Unu, doi, trei cilindri. Centuri lestate. Bocanci...
- Când am făcut ultima scufundare, îşi dădu brusc seama Lex, nu am avut decât de mers, pur şi simplu, pe fund. Dar ăştia sunt bocanci spaţiali ordinari, cu tălpi magnetice.

Nu cred câ-mi surâde ideea să mi-o ia picioarele înainte, de fiecare dată când mă apropii de coca navei.

- Am avut deja grijă de asta, îi răspunse Cheffy scurt. I-am zis lui Aldric să schimbe magneţii cu bucăţi de plumb. Dar n-am găsit. Aşa că s-a mulţumit cu oţel chior. Dâ-i înainte, Aldric.

- Plase... Lex, te rog să nu iei nimic prea greu de jos, să nu fim obligaţi să folosim cablul pentru ridicare, bine? Incă nu ştiu bine cât de stabilă e barca asta, şi nu prea m-ar încânta să mă trezesc aruncat în apă. Una lanternă etanşă. Cel puţin aşa e scris pe ea. Două securi, cea mai bună soluţie pe care am putut-o găsi în materie de armament. Nu există *absolut nici* un mod de a face o armă energetică să funcţioneze sub apă. Cheffy mi-a zis că, odinioară, pentru armele subacvatice se utiliza aerul comprimat, aşa că o să încerc să fac una, imediat ce-o să rezolv problema muniţiei. Ne trebuie ceva de care să nu ne pese că se pierde.

- Gândeşte-te la o muniţie recuperabilă, îi sugeră Lex. Ceva suficient de lung, de care să se poată lega o coardă. De asta nu ducem lipsă, chiar deloc.

- Acolo jos sunt nişte chestii - replică Aldric, arătând supărat cu degetul spre apă - de care n-aş vrea deloc să mă ştiu legat, dacă le vine cumva ideea s-o ia spre adânc. Bineînţeles, dacă îţi doreşti emoţiile provocate de o călătorie subacvatică, în compania unui monstru furios şi rănit... .,

- S-a marcat, îi răspunse Lex, rânjind mânzeşte.

- Imi pare bine. Cred că prima noastră grijă trebuie să fie să pierdem cât mai puţini oameni. Ce zici de noua noastră ancoră? Aldric ridică, un obiect strălucitor de metal, compus dintr-un arbore şi patru braţe curbate, ascuţite la capete. Pe arbore era făcut un filet cu pas mare, pe care aluneca liber un guler în care fuseseră fixate patru lame extrem de ascuţite.

- Dacă o să se prindă cumva în ierburile de pe fund, sau dacă încearcă vreo bestie să

se agate de ea, tragem brusc de cablu, aşa se eliberează piedica asta, şi, din cauza arcului, lamele vor începe să se mişte în sus, pe arbore. Dădu mulţumit o palmă creaţiei sale şi o puse în barcă.

- Cheffy, te duci tu cu ei, sau mă duc eu?

- Mă duc eu. Tu poţi să te pregăteşti pentru cursa următoare. Cheffy îşi trecu picioarele peste copastie. Vrei să ne împingi câţiva metri? Dar să fii atent pe unde calci!

La rândul lui, Lex se sui cu uşurinţă în barcă şi se aşeză pe bancheta de la provă.

- O. K., căpitane, îi zise el lui Arbogast. Te aşteptăm!

Dar Arbogast privea din nou ţintă spre nava scufundată, cu mâinile împreunate în faţa şi cu încheieturile degetelor albite de forţa cu care şi le ţinea încleştate. Părea să nu fi auzit ce-i spusese.

- Suntem gata, căpitane! rosti Aldric tare.

Arbogast îşi lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp. Inainte de a vorbi, înghiţi în sec:

- M-am... m-am răzgândit. Nu mai merg.

- Ce? Aldric făcu un pas spre el. Cheffy,

uimit, se opri din treabă - fixa ramele în furcheţi. Doar Lex se răsuci pe bancheta pe care stătea, ca să-1 poată vedea mai bine pe căpitan şi dădu încet din cap. Vorbele căpitanului nu-1 luaseră pe nepregătite.

Arbogast îşi lăsă capul în jos şi o luă în sus pe plajă, târşâindu-şi picioarele şi lăsând urme lungi în nisip. Oribilitatea pironită de sol îl simţi apropiindu-se şi încercă sâ-1 ajungă.

- Hei, un moment! spuse Aldric furios, pornind după el. Nu-1 poţi lăsa pe Lex să...

- *Aldric!* Lex îi rostise numele ca şi cum ar fi vrut să tragă o săgeată în aer. Aldric, lasă-1 în pace!

- La toţi dracii! se răsti Aldric. Uite ce e, n-a fost ideea lui că el trebuie neapărat să meargă? Nu-i aşa? O să mai pierdem încă o oră încercând să găsim un costum care să se potrivească pe mine sau pe Cheffy, sâ-1 legăm pe noi şi să căutăm o altă pereche de bocanci? Ieri n-am făcut decât asta, aproape toată ziua!

- Ţine-ţi firea! ripostă Lex. Şi încearcă să

te pui în pielea lui. Cum ţi-ar plăcea să vezi că nava care ţi-a ţinut ani de zile loc de casă a ajuns o epavă, plină de creaturi stranii, care se târăsc prin toate colţurile?

- Dar eu i-am propus asta? Eu? Aldric se şterse pe faţă. Şi... la dracu'! Ce să mai vorbim de case ajunse ruine!

- Calmează-te, Aldric, spuse şi Cheffy. Lex are dreptate. Cel puţin noi nu suntem *obligaţi* să vedem ce s-a ales din casele noastre.

Scuipă supărat peste copastie. Aldric inspiră adânc.

- OK, zise el resemnat. Hai să căutăm un costum pentru mine. Lex ezită un moment, amintindu-şi cu acreală cum o admonestase cu numai câteva minute mai înainte pe Delvia, că îşi asumă riscuri inutile. Dar - îşi căută el scuze - era absolut necesară o recunoaştere în navă înainte de adunarea generală de mâine, când vor trece în revistă toate resursele de care dispuneau. Aşa că spuse hotărât:

- O să mă duc singur.

- Eşti nebun, îi răspunse Aldric. Fără să ai telefon? Când nu cunoaştem prea bine cum se comportă nici măcar jumătate din speciile de vieţuitoare marine? Şi exact acum când, aproape sigur, este perioada de împerechere pentru diverse monstruozităţi la fel de oribile ca porcăria aia pe care Bendle a fost obligat să o ţintuiascâ în nisip? Ai mari şanse să sfârşeşti pe post de provizii pentru vreun cuib cu ouă!

- O să ţin tot timpul securea în mână. Hai o dată, suie-te în barcă! Lex devenise brusc nerăbdător. E neapărată nevoie să ştim care e situaţia în navă! Şi, ca ultim argument, care abia atunci îi venise în minte: Am mai făcut două scufundări astă-toamnâ, fir-ar ale dracului. Iar căpitanul nu a făcut nici una, în starea în care e el acum, poate că e mai bine pentru mine să mă duc de unul singur.

Aldric dădu din umeri.

- OK... dar asta nu înseamnă că trebuie sâ-mi şi placă ideea ta.

Se aplecă spre pupa bărcii, se propti în ea cu toată forţa şi o împinse de pe nisip până

când începu să plutească. Barca se balansa violent atunci când sări şi el în ea. Cam un minut, Cheffy păru să nu se descurce cu vâslele, nu reuşea să-şi sincronizeze mişcările. Apoi brusc descoperi secretul, şi barca începu să înainteze constant pe suprafaţa liniştită a apei. Pe plajă, oamenii din echipa lui Bendle se opriseră din lucru şi priveau la ei.

Arbogast îşi continua drumul, fără să se întoarcă spre ei. Lex le văzu pe Delvia şi pe Naline vorbind agitate - evident despre căpitan. Spera din tot sufletul ca nici una dintre ele, şi nici altcineva, să nu se ia după el şi sâ-i ceară explicaţii.

Se răsuci hotărât pe banchetă şi privi spre suprafaţa pătată, dar încă strălucitoare, a navei. Vedea deja cum continuă curbura cocii sub apă, dar, ca să fie în stare să-şi dea seama care parte a navei era la suprafaţă, era nevoie să se mai apropie. Şi asta le va mai lua câteva minute bune, pentru că viteza bărcii era evident mai mică decât a unui om care mergea pe jos.

- S-a mişcat cel puţin cinci sute de metri din locul în care am asolizat, zise Aldric de la pupă. Lex, cum crezi că s-a-ntâmplat asta?

- Cred că prin rostogolire. Era prea grea ca sa poată pluti. Cine oare şi-ar fi putut imagina ca pe o planeta ca asta, lipsita de sateliţi naturali - şi deci lipsită şi de maree - nici o plajă nu este constituită din sol ferm?

Printre ei nu se găsea nici un geolog. Adevărul e că nu erau decât o mână de oameni cu pregătire de specialitate în grupul de fugari care se năpustiseră cuprinşi de panică în navă, aşa că un diletant ca Cheffy şi un meşteşugar de ocazie îndemânatic, precum Aldric, ajunseseră să se impună practic de la sine în calitate de coordonatori, atunci când era vorba de probleme tehnice.

- Dacă îmi aduc bine aminte care era amplasamentul iniţial, continuă el, s-ar zice că toată porţiunea de teren pe care am asolizat era erodată. Şi între timp ne-am mai dat seama şi că fundul mării se înclină uşor, dar continuu. Cred că imediat ce s-a

rostogolit destul ca să ia apă prin deschiderile libere, nimic nu mai putea împiedica scufundarea. Iar stratul de nisip de pe fund cred că era la fel de fluid ca un terci, din cauza curenţilor puternici, aşa că probabil că acum e înfiptă bine în el.

- Dacă blestematele alea de uşi de acces n-ar fi fost libere! exclamă Cheffy. Vă mai aduceţi aminte ce zgomot făceau? Vântul ăla cumplit, suflând puternic în teren deschis, făcea nava să sune de parcă era o orgă ce cânta la propriile ei funeralii. Sper să nu mai aud vreodată ceva atât de straniu.

Lex şi Aldric râmaseră o clipă tăcuţi, aducându-şi aminte nu numai de zgomot - pe care-1 vor purta în minte până la sfârşitul zilelor lor - ci şi de altele... Cum îşi pierduse Arbogast cumpătul când îşi dăduse seama ce era cu sunetul acela straniu, cum încercase el să ajungă la navă în timpul unei furtuni, când vântul bătea cu o viteză de peste o sută patruzeci de kilometri pe oră şi valurile mării se spărgeau direct de coca navei. Cum tunase şi fulgerase împotriva

nenorocitului care lăsase deschiderile neasigurate şi nu fusese în stare să tragă uşile după el, până când singur îşi dăduse seama că nenorocitul respectiv fusese chiar el, atunci când încercase sâ-i convingă pe toţi să se adăpostească pe navă în timpul iernii, să nu aibă încredere în colibele lor şubrede, improvizate în pripă, din bârne şi chirpici.

- Dar, în fond, de ce a fost ales chiar locul ăsta pentru asolizare? mormăi Aldric.

- Crezi că ne-ar fi mers mai bine pe un teren mai înalt? ripostă Cheffy imediat.

- Nu. Nu... probabil că nu. Lex, ce crezi că s-o fi întâmplat cu ceilalţi? Crezi că au reuşit să iasă din iarnă?

- Poate că da. De fapt, nu văd de ce n-ar fi reuşit.

- Eu nu prea văd cum ar fi putut s-o facă, îl contrazise Aldric. N-au luat deloc legătura cu noi, de când s-au terminat furtunile, nu-i aşa?

Poate câ li s-a defectat pur şi simplu antena, răspunse Lex. Nu uita că ei aveau

un adăpost sigur, în navă. Greu de crezut că ar fi putut fi rostogolită de vreo furtună în halul în care era.

- Aşa am auzit şi eu, zise Cheffy. Parcă era un ou turtit de sol! Şi nu era Arbogast de-a dreptul încântat? Până când a văzut ce făcuse celălalt căpitan din nava lui, îşi tot reproşa că asolizase prost. Dar oare cum îl cheamă... pe căpitanul celălalt?

- Gomes, îl ajută Lex. Da, nava lor era crăpată râu de tot.

- Şi pe deasupra, adăugă Aldric, probabil că ei vor avea parte de temperaturi sub zero grade mult mai multă vreme decât noi. Cred că toată iarna au fost îngheţaţi bocnă şi îngropaţi în nămeţi - cel puţin pe noi picăturile fine de apă de mare sărată ne-au scutit de asemenea „plăceri". Dar am văzut cum veneau pe râu sloiuri de gheaţă, până acum două sau trei zile.

- Nu-i nevoie să ne spui nouă toate astea, zise Cheffy încercând să privească peste umăr, să vadă cât mai aveau până la navă, pierduse controlul vâslelor şi trebui să se

lupte niţel să rămână pe bancheta lui. Ha! Nu sunt făcut pentru mers cu spatele înainte! Cât mai avem?

- Am trecut deja de jumătatea distanţei, spuse Lex.

- La întoarcere o să vâslesc eu, se oferi Aldric. Cine ştie? Poate că barca o să fie mai uşoară, în loc să fie mai grea.

Abia terminase el de vorbit, şi ceva se năpusti asupra vâslei din dreapta, ca un fel de subliniere la umorul lui cam macabru. Când vâsla se ridică din nou, văzură că de ea era atârnată o creatură roză, care se contorsiona în fel şi chip şi care-şi înfipsese colţii în lemn.

- Afurisită porcărie, zise Cheffy pe un ton resemnat. Aldric, ţi-am spus doar că ar fi fost mai bine dacă făceai minunile astea din metal. De preferinţă din aluminiu. Pentru că e şi uşor.

- Când o sâ-mi pun în funcţiune turnătoria mea electrică, o sâ-ţi dau de veste, n-o să te uit, replică Aldric. Poţi să scuturi drăcia aia?

Cheffy trase neîndemânatic vâsla stângă

în barcă, apoi o apucă pe cealaltă cu amândouă mâinile şi o scutură cu putere. Creatura împroşcâ un jet de fluid galben, care coloră rapid apa mării, însă continuă să se ţină bine.

- Intoarce vâsla spre mine, zise Lex, punând mâna pe secure. Cu oarecare dificultate Cheffy se execută iar el lovi vietatea, făcând-o să zboare înapoi, în apa mării. Dar în lemnul vâslei rămăseseră două şiruri de găuri subţiri şi adînci, ca de cuie.

- Ai mai meditat la ideea de a te scufunda de unul singur? se interesă Aldric.

Lex scutură din cap.

- Dinţii ăştia nu sunt în stare să perforeze materialul costumului deşi, dacă fălcile animalului sunt destul de puternice, m-aş putea alege

cu o ciupitură extrem de neplăcută, sau cu o vânâtaie zdravănă. Dar, după cum s-a repezit la vâslă, cred mai degrabă că vietatea asta vânează, de obicei, pâsări-pescar. Şi fiindcă veni vorba! Se ridică în picioare, privind spre cer: Unde sunt? Astă

toamnă golful era plin de ele!

- Poate că sunt migratoare, sugeră Aldric. Dar acum, că vremea s-a schimbat, probabil că or să revină.

- Aţi văzut vreo specie de pasăre de uscat? întrebă Lex. Eu am văzut câteva ieri.

- Şi să fi văzut, eu tot nu le-aş fi remarcat. De când a venit dezgheţul, am fost tot timpul mult prea ocupat. Dar îl putem întreba pe Bendle, când ne întoarcem. Aldric manevră uşor cârma şi privi peste umărul lui Cheffy.

- Ne apropiem, îi anunţă el. Pregăteşte ancora, Lex.

- Bine. O ridică cu atenţie, evitând să atingă lamele ascuţite ca briciul. Probabil că vor constitui o surpriză şocantă - tăioasă - pentru orice răpitor marin care îi va obliga să pună dispozitivul în funcţiune. O capcană periculoasă, greu de bănuit. La fel cu cea care provocase scufundarea navei lor.

Işi aminti că, de fapt, nu răspunsese clar la întrebarea lui Aldric: „De ce fusese ales tocmai locul ăsta pentru asolizare?", şi nici Cheffy n-o făcuse. Il aleseseră fiindcă atât

marea cât şi uscatul erau pline de vieţuitoare, ceea ce, potenţial, le oferea o gamă dublă de posibilităţi de hrană proaspătă. Şi, cum orice mare este un adevărat depozit de săruri minerale, în cazul în care nu ar fi putut digera protoplasma indigenă, sau ar fi avut nevoie s-o îmbogăţească, puteau obţine elemente-trasoare pentru sintetizatoarele nutriţionale printr-o prelucrare relativ simplă a apei de mare. De asemenea, în apropiere se afla gura de vărsare a unui râu, care curgea printr-o vale adâncă şi adăpostită, iar malul unei ape potabile curgătoare era cel mai logic loc în care putea fi stabilită o mică aşezare. In plus, tot aproape, se aflau un fel de copaci, şi, cum lemnul era un material ce putea fi prelucrat uşor cu scule manuale... Oh, alegerea locului ăsta nu fusese făcută deloc la întâmplare şi era o alegere bună, din aproape toate punctele de vedere.

Din păcate, singura particularitate ce se dovedise, până acum, necorespunzătoare aşteptărilor - solul de sub navă - putea avea,

în cele din urmă, consecinţe de-a dreptul catastrofale.

Lex vedea acum bine toată coca navei, prin apa limpede. Aproape la limita de vizibilitate era o uşoară întunecime, şi un fel de mişcare, ce nu se datora în totalitate schimbării unghiului de refracţie o dată cu deplasarea bărcii. Lex simţi cum îl trece un fior.

Se pare că nu sunt făcut din aluat de erou!

Vara trecută, când a fost nevoie să improvizeze la iuţeală o tehnică de scufundare - pentru a recupera trupul tânărului Bendle – fusese destul de simplu. Nu mai avusese timp sa se gândească a doua oară la ceea ce-şi pusese în cap, pentru că succesiunea era cât se poate de logică: aer comprimat, un costum etanş, nişte bocanci care să te ţină în poziţie verticală şi o centură lestatâ. După care îşi văzuse de treabă cu maximă urgenţă.

Dar, între timp, avusese destulă vreme, pe timpul iernii, să se tot gândească la riscurile

metodei folosite.

Şi totuşi ceea ce avea el de gând să facă trebuia neapărat făcut de cineva, astăzi.

- Gata cu vâslitul, Cheffy, zise el, mulţumit să audă că vocea nu-i reflecta deloc neliniştea. Aruncă ancora peste copastie, şi aceasta începu să se scufunde, în timp ce el dădea drumul la cablu, atent să nu cumva să-1 tensioneze prea tare şi să elibereze astfel piedica dispozitivului de deblocare. Când simţi că ancora a ajuns la fund, lega strâns cablul de ştiftul de la prova, destinat special pentru asta.

- Poftim centura, îi spuse Cheffy. Cât timp ţi-o pui, eu o sâ-ţi fixez cilindrii cu aer.

- Bine.

Centura. Bocancii, securea, lanterna, plasa. Cântărea probabil vreo cinci kilograme peste greutatea care i-ar fi asigurat o flotabilitate neutră, deci, o dată intrat în apă, se va scufunda uşor spre fund. Când va dori să revină la suprafaţă, nu avea decât să arunce lestul din centură şi se va ridica la fel de uşor ca la coborâre. Sau,

dacă era „grăbit", putea să deschidă complet regularizatoarele de aer ale costumului, acesta s-ar fi umflat şi atunci ar fi ţâşnit spre suprafaţă, ca o bulă de aer. Uşor. Atunci de ce transpira atât de mult? Pentru că era deja convins că sub apă va găsi un adevărat dezastru?

- Ţi-am cuplat rezervoarele de aer, îi spuse Cheffy.

- Bine, uraţi-mi baftă, îşi puse casca pe cap şi o răsuci scurt, cu amândouă mâinile, etanşând costumul.

Gata de misiune.

3

Avea ochii roşii de nesomn, vocea îi era răguşită de cât vorbise inutil în microfon, capul i se clătina pe umeri, iar cuvintele pe care le rostea acum îşi pierduseră orice sens.

Brusc, Ornella simţi că e la capătul puterilor. Aruncă microfonul, puse braţele

pe masă, îşi lăsă capul pe ele şi începu să plângă, în ultima vreme viaţa o obligase să treacă prin emoţii intense, cărora nu era pregătită să le facă faţă. Işi dorea să fi murit. Cum muriseră şi ceilalţi.

A fost odată - „aproape ca niciodată" era acum o realitate crudă - o planetă numită Zarathustra. Locuitorii ei îi spuneau, familiar, „Zara", iar numele acesta era rostit cu afecţiune de două sute nouăzeci de milioane de oameni, în imaginaţia Ornellei apărură şiruri de siluete carbonizate, mărşăluind printr-un deşert dogorâtor care, cândva, nu de prea multă vreme, fusese pământ fertil. Aproape că auzi ţipătul unui copil arzând. Nu asistase la asemenea scene. Dacă ar fi rămas acolo până ar fi putut vedea una ca asta, ar fi ars şi ea o dată cu ceilalţi.

Zarathustra îşi găsise sfârşitul într-un asemenea coşmar încât - dacă realitatea s-ar fi dovedit până la urmă vis - cei care 1-ar fi visat ar fi fost în stare să-şi sfâşie carnea de

pe ei ca să se trezească, şi, o dată treji, ar fi preferat să se arunce mai degrabă pe pământ gol, decât să revină în pat şi să se lase pradă somnului care-i putea duce la o nouă întâlnire cu acele orori de neimaginat. Totul fusese de-a dreptul incredibil, soarele lor strălucea alb-gâlbui pe cer ca în fiecare zi, rotund şi bun. Nu se vedea nici o schimbare. Dar, într-un observator, cineva rostise o vorbă cu valoare de sentinţă de condamnare la moarte: *novă.* Altcineva întrebase: *peste cât timp?* Iar maşinile calculaseră şi dăduseră răspunsul.

Curând.

Apoi, prin viaţa lor, liniştită şi civilizată, haosul şi teroarea începuseră să treacă precum coasa prin iarbă. Plecaţi acum, li s-a spus. Nu, nu vă mai opriţi să luaţi câte ceva de acasă. Nu, nu vă mai căutaţi copiii sau părinţii, nici vreun iubit sau vreun prieten.

Plecaţi imediat.

Şi dacă nu o făceai, nu mai era nimeni să tragă de tine.

Plecaţi imediat.

Funcţionari albi ca varul la faţa. Cosmonauţi care se mişcau ca nişte maşini. Maşini mişcându-se ca nişte oameni cuprinşi de panică. Goleau calele navelor cargou pe câte un cosmoport aflat pe faţa întunecată a planetei. Mărfuri devenite inutile, aruncate claie peste grămadă, date pur şi simplu la o parte. Apoi lângă nave apăruseră camioane şi helicoptere, pline cu hrană conservată şi deshidratată, cu medicamente, cu baloturi de îmbrăcăminte. Containerele sintetizatoarelor nutriţionale erau încărcate cu elemente-trasoare. Şi peste tot, tot timpul, nu se auzeau decât ţipete, vaiete, şi, din când în când, câte un urlet de furie sălbatică, cerând o clipă de calm şi de linişte. Iar la sfârşit, oamenii înghesuiţi ca nişte jucării stricate în pântecele navelor strălucitoare.

Apoi, la orizont, începuseră să se ivească zorile şi toţi îşi dăduseră cu groază seama că în emisfera luminată a Zarathustrei căldura ardea ca o torţă, distrugând orice urmă de viaţă.

Şi atunci apăruseră şi cei incapabili să-şi poarte singuri de grijă şi cei care rămăseseră, până atunci, pasivi - precum Ornella - şi care fuseseră obişnuiţi ca alţii să aibă tot timpul grijă de ei. *Simţiseră,* instinctiv, cât de crudă era realitatea ce-i aştepta şi sosiseră plângând şi văitându-se, goi - exact cum se smulseseră din pat - urlând ca lupii după o şansă de supravieţuire. Dar navele erau deja pline şi începuseră să decoleze, una după alta, spre nemărginirea spaţiului cosmic.

In timpul călătoriei, avuseseră destulă vreme să se gândească la cei rămaşi în urmă, acasă. Calele aglomerate nu erau luminate şi întunericul era extrem de apăsător, nu atât fizic cât psihic. Mai târziu, aflaseră despre alte nave, care reuşiseră să ia legătura cu a lor, nave supraîncărcate, pe care oxigenul se dovedise insuficient şi refugiaţii începuseră să se sufoce, sau nave pe care începuseră să se răspândească tot felul de boli, devorând cu ferocitate trupurile slăbite de foame. Insă pe nava lor totul

fusese suficient. La limită, dar suficient.

Nu reuşiseră să afle veşti de la prea multe alte nave. Din nişte motive pe care Ornella nu le înţelegea prea bine, pentru a scăpa de distorsiunile continuumului spaţio-temporal produse de proaspăta novă, în care se transformase fostul lor soare, care acum arunca mase de materie fantastice, la distanţe şi cu viteze uluitoare, era necesar să se meargă drept înainte, pe prima direcţie aleasă imediat după decolare, cu motoarele hiperfotonice funcţionând în regim maxim.

De fapt, direcţia spre care se îndreptaseră toţi era bezna necunoscută a spaţiului cosmic.

In momentul în care soarele ei explodase, transformându-se în nova, Zarathustra se găsea într-un punct al orbitei ei aflat în opoziţie cu direcţia pe care se aflau Pământul şi marea majoritate a planetelor colonizate de oameni. Asta pentru că era o planetă deschisă destul de recent pentru colonizare, aproape de limita la care ajunsese explorarea spaţiului cosmic. Chiar

părinţii Ornellei se născuseră pe Pământ şi emigraseră pe când erau tineri. Echipajul navei luase în consideraţie ideea de a încerca să ocolească nova şi să se îndrepte spre o planetă colonizată, dar aşa ceva era imposibil. Nava lor era un simplu cargou spaţial, nu una dintre acele nave-expres de pasageri, ale cărei rezervoare stocau resurse energetice aproape egale cu cele ale unei mici stele.

Apoi, strânşi între două uşi - rezervele de combustibil care scădeau şi sistemul de regenerare atmosferică al navei, care abia mai făcea faţă - ce se închideau rapid în faţa lor, îşi dăduseră seama că singura lor speranţă era să găsească o planetă - *orice* planetă - cu gravitaţie adecvată şi a cărei atmosferă să aibă un conţinut corespunzător de oxigen. Statistic, un sistem solar din şaizeci avea o planetă pe care fiinţele umane puteau supravieţui, şi aproximativ unul din două sute una pe care oamenii puteau duce o viaţă absolut normală.

Aproape la capătul tuturor resurselor, asolizaserâ aici, într-un moment când vara era pe sfârşite. Nu mai avuseseră timp să determine dacă planeta făcea parte din categoria „unu-la-şaizeci" sau din „unu-la-do-uă-sute". La început doar câţiva, hotărâţi să supravieţuiască cu orice preţ, forţaseră marea majoritate să se comporte ca şi cum ar mai fi existat încă speranţe. Pentru că acei care alcătuiau această mare majoritate se simţeau nu numai izolaţi, ci de-a dreptul abandonaţi şi condamnaţi.

Sosirea unei alte nave de pe Zarathustra, cea care asolizase pe un platou înalt, din interiorul continentului, fusese un eveniment cu totul deosebit pentru această majoritate, ca un fel de răsărit de soare. Dintr-o dată cei mai mulţi aveau senzaţia că era posibil nu numai să supravieţuiască un timp, ci chiar să reînceapâ o viaţă normală. Şi, în timp ce refugiaţii, cuprinşi brusc de o vitalitate demonică, se apucaseră să construiască un mic orăşel rudimentar, din lemn, chirpici uscat la soare şi câteva

nimicuri demontate de pe navă, o mică echipă de cercetare îşi croise drum spre locul în care asolizase celălalt grup, dornici să se intereseze de prieteni sau de rude.

Dar în celălalt grup nu erau nici prieteni, nici rude. Nava decolase de pe un alt continent al Zarathustrei. Dar simpla ei prezenţă era reconfortantă. Aşa că se înţeleseserâ să menţină o legătură radio pe o frecvenţă stabilită de comun acord şi păstraseră legătura tot timpul verii şi al scurtei toamne care îi succedase.

Iarna, care venise brusc, îi făcuse să renunţe la o a doua expediţie pe platou. Mai mult, îngreuiată de gheaţă, antena lor principală se prăbuşise în timpul unei furtuni, cu luni în urmă. Dar imediat ce fusese posibil să o repare, puseseră din nou aparatul de radio în funcţiune. Ornella - pentru care prezenţa unor alte fiinţe umane pe această planetă avea o semnificaţie cu totul deosebită, deşi nu putea preciza exact despre ce anume era vorba - aşteptase nerăbdătoare să afle veşti de la ei.

După câteva zile de apeluri intermitente, majoritatea oamenilor se resemnaseră sâ-i considere pe ceilalţi dispăruţi. Dar Ornella insistase să i se permită să continue cu apelurile şi, cum nu avea vreo pregătire deosebită într-un domeniu anume, o lăsaseră. Acum se găsea de aproape trei zile şi trei nopţi în faţa microfonului, chemând, chemând, chemând... fără să primească vreun răspuns. Dacă nu şi-ar fi auzit vocea în difuzorul receptorului de control, aflat în cealaltă parte a încăperii, ar fi fost poate tentată să creadă că aparatul de emisie era stricat.

Asta nu era genul de viaţă care să-i dea senzaţia de siguranţă, cel puţin ei aşa i se părea. Era doar o iluzie. Planeta asta stranie reuşise deja să omoare jumătate din intruşii sosiţi din spaţiu şi probabil că nu era decât o problemă de timp să le vină de hac şi celorlalţi.

Ornella încercase din răsputeri să se convingă că, dacă părinţii ei fuseseră în stare să emigreze de pe Pământ, era şi ea

capabilă să trăiască într-o lume străină. Dar părinţii ei sosiseră pe o planetă care fusese pregătită sâ-i primească şi pe care se stabiliseră deja cincizeci de milioane de oameni. Experţii sterilizaseră mai întâi o insulă şi o trecuseră prin procesul de teraformare. Urmase apoi un întreg lanţ de insule, după care fiecare formă de viaţă indigenă fusese examinată din punct de vedere al riscului pe care-1 prezenta pentru fiinţele umane, şi toată flora şi fauna fusese catalogată în trei categorii: utilă, neutră şi periculoasă. In final, pe planetă se crease un sistem ecologic complet nou, în care fuseseră incluse diverse animale domestice, plante şi chiar bacterii aduse de pe Pământ. Chiar şi aşa, emigranţii nu fuseseră invitaţi să se instaleze decât după încă o jumătate de secol de supraveghere atentă şi de organizare minuţioasă. Iar atunci când aceştia începuseră să sosească, avuseseră la dispoziţie unul dintre acele fabuloase calculatoare umane - un *polymath -* gata sâ-i îndrume şi sâ-i protejeze.

Ce şanse aveau câteva sute de refugiaţi - care nu dispuneau decât de câteva unelte şi arme, printre care nu se găseau decât o mână de specialişti şi care erau complet lipsiţi de experienţa în materie de existenţa la nivel primitiv - să facă faţă unei planete ostile şi complet imprevizibile?

- Ornella! Ornella!

Işi săltă capul, tresărind vinovată. In pragul uşii, ţinând cu o mână perdeaua de la intrare şi cu nelipsita lui trusă în cealaltă, stătea doctorul Jerode. Cămaşa lui albă, la fel ca şi pantalonii, era îngălbenită şi arăta uzata de atâta purtare, ba chiar - din cauza ca nu mai putuse sa folosească eficientul tratament cu tricolenâ - şi părul lui părea să fi fost *uzat* de şederea pe această planetă, deoarece coama bogată şi căruntă pe care o avusese la venire se redusese acum la un fel de creastă rară, ce nu-i mai acoperea decât o parte din pielea craniului, spre ceafă. Dar când îl vedeai, nu puteai spune despre doctor că nu arată bine, mai ales din

pricina bronzului sănătos al tenului său, care începuse deja să înlocuiască paloarea iernii.

- Te rog să mă ierţi, doctore. Nu te-am auzit venind. Ornella îşi trecu limba peste buze. Işi simţea gâtul rigid din cauza plânsului şi vorbirea îi provoca dureri. Mă simt bine. Nu sunt decât puţin obosită.

- Obosită! exclamă doctorul. Poate vrei să spui extenuată. Intră în încăpere - paşii lui erau însoţiţi de zgomotele podelei făcută din scânduri nefasonate - şi îşi puse trusa pe masă.

- Vino încoace, trebuie să mă asigur că nu ai nici o infecţie în organism. Scoate-ţi hainele!

- Da, bine... Imediat. Ornella se ridică în picioare şi îşi descheie bluza. Ca toţi ceilalţi, în timpul iernii se încotoşmănase cu tot ce, avusese la-ndemânâ, hainele deveniseră de la o zi la alta tot mai murdare şi mai urât mirositoare, iar acum nu mai purta pe ea decât un minimum de veşminte, dictat de noţiunea personală de decenţă. Stătea

apatică, în timp ce Jerode îi plimba pe trup senzorii unităţii de diagnosticare.

- Nici o problemă în privinţa germenilor de cultură, doar nişte chestii minore, despre care ştim deja că sunt inofensive, zise el în cele din urmă. Insă continuă să o privească atent: Deci ai dreptate. Eşti pur şi simplu extenuată. Dar... de cât timp stai aici, la aparatul de radio?

- Ah... de aproape trei zile, recunoscu ea.

- In perioada asta ai dormit măcar ca lumea? Nu e nevoie să-mi răspunzi, văd şi singur şi e evident că nu ai fâcut-o. Doar te-am văzut cum îţi înfulecai până şi mâncarea, pe nerăsuflate, ca să te întorci mai repede aici... Ţine, înghite pastila asta. Jerode alesese un tub din trusă, în care se aflau nişte pastile mici şi albe, şi, în timp ce i-o întindea pe a ei, privea îngrijorat la cât de puţine îi mai rămăseseră. Fire-ai afurisită, femeie! De ce trebuie să mă laşi şi tu baltă?

- Ce!?

Ornella avea o cană cu apă pe colţul mesei şi se oprise în timp ce se întindea

după ea, ca să înghită pastila.

- Exact cum ai auzit, îmi tot spuneam că eşti unul dintre puţinii indivizi de aici pe care să mă pot bizui, la o adică, unul dintre puţinii oameni care şi-au păstrat mintea limpede, în ciuda faptului că erai complet nepregătită pentru situaţia în care ne găsim, în timp ce alţii, care se presupune că au beneficiat de o pregătire exact în acest sens, şi-au pierdut capul şi se învârt ca nişte căţei după propria lor coadă, fără a fi în stare să se smulgă din cercurile vicioase în care au intrat! Dar, cum spuneam, văd că şi tu mă laşi baltă.

- Mi-e teamă că nu te înţeleg, murmură Ornella.

- Păi, în primul rând, ce-i cu obstinaţia asta de a lua legătura cu celălalt grup? Probabil că la ei iarna a fost mult mai aspră decât aici. Antena noastră s-a prăbuşit din cauza gheţii şi a vântului. Aşa că s-ar putea să li se fi întâmplat şi lor acelaşi lucru. Şi, cum probabil că încă mai sunt îngropaţi în nămeţi, s-ar putea să nu fi avut încă vreme

să o repare. Sau, dacă au reparat-o, să nu-şi poată permite să se dispenseze de un om, pe care să-1 punâ să stea zi şi noapte în faţa afurisitului de aparat de radio, doar ca să ia legătura cu noi. Lasă-le şi lor puţin timp, să scape de mizeria care s-a strâns peste iarnă, să se organizeze niţel...

- Dacă au avut necazuri serioase, zise Ornella cu obstinaţie, primul lucru pe care ar fi trebuit să-1 facă ar fi fost să ia legătura cu noi, să afle dacă aici e totul în regulă. Dacă n-au avut necazuri, atunci tot asta ar fi trebuit să facă, să vadă dacă noi nu avem cumva nevoie de ajutor. Nu, mi-e teamă că dinspre partea lor nu mai avem nici o speranţă. Oftă adânc şi îşi înghiţi pastila pe- care o avusese în mână.

- Deci asta e greutatea pe care o cari tu în spinare. Una pur imaginară. Exact cum mi-am închipuit.

- Greutate în spinarea mea? Ce vrei să spui?

- Că stai aici ca... ca o marionetă prost mânuită. Uite, priveşte ce ai făcut din tine.

Jerode desfăcu din nou capacul trusei lui medicale şi-i pusa oglinda din interiorul acestuia în faţă. Ar trebui să-ţi fie ruşine că ţi-ai adus trupul într-un asemenea hal!

Mohorâtă, Ornella fu obligată să privească imaginea pe care i-o arăta oglinda. Avea pielea palidă, ochii roşii de nesomn şi de plâns, cearcăne, iar sânii cu sfârcuri palide îi atârnau ca nişte pere fleşcăite, în timp ce pântecele i se revărsa spre înainte. Dar nu din cauza grăsimii.

- Suge-ţi burta, femeie! îi ordonă Jerode. Respiră adânc, trage-ţi umerii spre spate şi uită-te să vezi cum arăţi acum.

Aşteptă până când ea făcu ce-i spusese. Apoi, văzând cum i se schimbă expresia feţei, închise trusa.

- Ai nevoie de soare, adăugă el. Zece sau cincisprezecece minute pe zi la început - în nici un caz mai mult, am destule arsuri pe cap. Dar, în cel mult zece zile, vreau să te văd că ai aceeaşi culoare ca şi mine, s-a înţeles? Pe tot corpul, fără excepţii. Nu obţinem prea mult calciferol de la soare, dar

trebuie să folosim tot ce ne stă la dispoziţie.

Inroşindu-se, Ornella se întoarse să-şi ia hainele de pe scaunul pe care le atârnase.

- Te rog să mă ierţi, zise ea după o clipă de tăcere. Doar că... ştii...

Jerode nu răspunse nimic, şi ea continuă:

- Oricum, de ce aveai nevoie de mine?

- Am nevoie de un sfat. De părerea unei femei, înainte să mă hotărâse ce să fac în legătură cu o problemă apărută recent. O ştii pe Delvia?

Punându-şi bluza pe ea, Ornella chicoti amar:

- Dacă o ştiu pe... exhibiţionista aia? Cine n-o ştie?

- Da, comportamentul ei e cam atipic în grupul nostru, nu-i aşa? Cam sare-n ochi! Ei bine, a venit la mine - e unul dintre cazurile de arsură - şi i-am făcut un control general. E gravidă.

Ornella îl privi ţintă, evident surprinsă.

- Ei bine, la asta chiar că nu mă aşteptam! zise ea în cele din urmă.

- De ce? Pentru că nu prea e genul

matern?

- Asta chiar că nu poate intra în discuţie! Nu, nu mă aşteptam ca tocmai ea să fie atât de neglijentă. Şi nu cred că e vorba de lipsă de experienţă, jur că nu e aşa. De fapt... Omella avu o uşoară ezitare: De fapt cred că e de-a dreptul nimfomană.

- E adevărat că ai avut probleme cu ea în timpul iernii, la voi, în baraca femeilor celibatare?

- Cine ţi-a spus asta?

- Oamenii le spun doctorilor fel de fel de lucruri, nu ştiai? Şi, din moment ce nu avem nici un psiholog cu noi... Oricum, „cine" nu are nici o importanţă acum, ci cu totul altceva. La sosire, de comun acord, am luat hotărârea să nu se permită nici o naştere până când nu vom afla mai multe despre mediul în care trăim. Ţesuturile embrionare sunt deosebit de fragile şi nu cred că ne-ar fi folosit să apară malformaţii congenitale încă de la început. Dar adevărul e că acum cred că avem deja suficiente cunoştinţe ca să putem s-o lăsăm mai uşor cu regula asta, şi,

la adunarea generală de mâine, mă gândesc să cer voluntari care să devină părinţii primilor noştri copii. Dar, pe moment, regula este încă strict valabilă. Şi, după cum spuneai şi tu, Delvia nu este nici genul de om potrivit ca pârinte. Aşa că întrebarea care se pune este următoarea: putem permite ca o hotărâre luată în colectiv să fie tratată de cineva cu uşurinţă, şi chiar încălcată?

- Bineînţeles că nu!

- Atunci mâ-ntreb dacă nu e cazul să creăm un precedent în privinţa asta, impunându-i Delviei un avort obligatoriu.

Omella tăcu un moment.

- Vrei să ştii care e părerea mea personală? zise ea în cele din urmă. Sau mă întrebi care ar fi reacţia celorlalte femei în cazul ăsta?

- Şi una şi alta.

- Ei bine... Cred că marea noastră majoritate - femei sau nu - sunt de acord că regulile pe care ni le stabilim noi înşine nu trebuie să fie încălcate, de nici un individ. Şi

în acest caz particular, dat fiind că Delvia nu este un personaj tocmai popular... nu cred că ar fi nici o problemă cu aprobarea unei moţiuni în acest sens.

- Şi părerea ta personală?

Ornella închise ochii.

- Dacă e să rămânem aici pentru totdeauna, aşa cum pare mai mult decât probabil, nu cred că mi-ar plăcea să ştiu că istoria noastră a fost pătată de un asemenea fapt, încă de la începuturile ei. Pe deasupra, unul dintre motivele pentru care iarna a fost aproape de nesuportat a fost exact ăsta: faptul că nu am avut copii cu noi. Pentru mine, să-mi ştiu copiii prin preajmă face parte integrantă din „a trăi", şi este o parte absolut indispensabilă. Şi, din moment ce spui că ai de gând să recomanzi aprobarea primelor naşteri...

- Da... Jerode se frecă pe obraz. Dacă ar fi fost oricine altcineva şi nu Delvia, poate că aş fi fost înclinat să trec cu vederea. Şi încă o mai pot face. Pentru că sunt aproape sigur că nici ea însăşi nu ştie - sarcina nu are

decât cinci sau şase zile. Dar, cum ai spus şi tu, probabil că a fost neglijentă, sau că pur şi simplu a încercat să sfideze o regulă cu care nu este de acord. Ambele tendinţe sunt periculoase, nu crezi? Mai ales când e vorba de o personalitate atât de puternică.

- Totuşi, un avort obligatoriu... Cred că trebuie să mă mai gândesc puţin în privinţa asta, înainte de a avea o opinie categorică.

- Chiar te rog. Diseară, după ce se întunecă, o să avem o întâlnire a comitetului de coordonare, pregătim materialele pentru adunarea de mâine. Te-aş ruga să vii şi tu şi să ne spui la ce concluzie ai ajuns, bine?

- Da, bineînţeles. Şi, pe când el se întorcea către uşă, adăugă: Doctore, aveai copii... acasă?

- Da. Şi ştiu că şi tu aveai. De asta am venit să mă consult cu tine.

4

Lex se lasă sa alunece în apa, şi imediat

avu o senzaţie stranie, ca şi cum lichidul ar fi fost extraordinar de îndepărtat de trupul lui, pentru că izolaţia costumului era foarte eficientă. Dar a te afla în apă, fără sa îi simţi răcoarea, era de-a dreptul deconcertant. In timpul scufundărilor de anul trecut nu remarcase nimic din toate astea, dar atunci se gândea la cu totul altceva. Căuta trupul băiatului lui Bendle. Il găsise la prima scufundare, şi la cea de-a doua reuşise sâ-l recupereze - mai bine zis ceea ce mai rămăsese din el. Nu fusese nici o consolare să vadă că toate flămândele vietăţi marine, care se repeziseră să se înfrupte din carnea băiatului, atârnau încă de corpul lui, însă lipsite de vlagă, decolorate, pe moarte, pentru că una din componentele protoplasmei umane era otrăvitoare pentru ele.

Trase adânc aer în piept, conştient că asemenea gânduri morbide sunt un handicap serios pentru viteza reacţiilor lui, de care acum avea nevoie să fie cât mai mare, şi se agăţă de cablul ancorei, ca să se

oprească înainte de a ajunge la fund şi să arunce o privire atentă în jur.
Silueta ovoidalâ, argintie, a navei era îngropată cam o treime în nisip. Pe o distanţă considerabilă, fundul mării era acoperit cu acelaşi nisip verzui şi ferm ca şi plaja, dar în apă acesta era mai puţin stabil, mai nămolos şi acoperit de o masă vegetală impresionantă, în care coca navei se înfipsese adânc. Datorită luminii difuze şi insuficiente, nu-şi putea da seama dacă mişcările pe care le observase în vegetaţia de pe fund se datorau curenţilor sau prezenţei unor vieţuitoare ce se ascundeau.

Nava nu avea decât patru puncte de acces prin care se putea pătrunde în ea: două pentru echipaj, şi alte două, mult mai mari, pentru marfă. Pe partea dinspre el, deasupra vegetaţiei, se vedea una din uşile pentru marfă. Un adevărat noroc, deoarece dacă intra pe acolo, putea să cerceteze destul de amănunţit nava, chiar dacă în interior pătrunsese mult nisip.

Pentru o clipa, îşi simţi fălcile încleştate

de un acces de furie neputincioasă în faţa sorţii aspre de care avuseseră parte. Ca şi cum nu le-ar fi fost destul că se treziseră azvârliţi pe o planetă complet necunoscută, având la dispoziţie doar resursele extrem de limitate ale unei nave cargou şi o mână de nimicuri aruncate la bord în graba de dinaintea decolării, până şi acest puţin le fusese luat, şi acum zăcea aici, să fie stricat de apa corozivâ a mării. Ceea ce scoseseră din navă fusese dictat exclusiv de necesităţi stringente şi imediate. Aparatura radio, de exemplu, fusese demontată încă de la început, pentru că prevâzuserâ că vor avea nevoie de ea pentru a ţine legătura cu diverse echipe de explorare, chiar înainte să se pună problema unui contact permanent cu ceilalţi refugiaţi.

Dar la ce le-ar fi folosit amărâta asta de aparatură radio convenţională, atunci când se punea problema unor comunicări interstelare? Pentru asta ar fi fost nevoie de echipamentul de comunicaţii subeterice al navei. Iar respectiva aparatură încă nu

fusese demontată în momentul catastrofei, din două motive bine întemeiate: în primul rând factorul de atenuare al atmosferei şi în al doilea rând consumul lor extrem de ridicat de energie. Comunicaţiile folosind unde subeterice permiteau transmisii practic instantanee la distanţe oricât de mari, dar eficacitatea lor era aproape complet nulă, dacă aceste unde aveau de străbătut atmosfera unei planete. De aceea, sistemul telefonic ordinar de comunicaţii interplanetare utiliza o tehnică mixtă: transmisii radio între solul planetar şi un satelit artificial folosit ca releu intermediar, demodularea mesajului şi mixarea lui pe o purtătoare subetericâ, şi abia apoi transmisia la mare distanţă. Şi, pentru ca fasciculul subeteric să poată traversa hăul dintre stele, era nevoie de energia unui reactor cu fuziune - al satelitului-releu sau al motoarelor unei nave. Altfel...

Ce bine ar fi fost dacă, înainte de asolizare, s-ar fi gândit să lase pe orbită o baliză de semnalizare subetericâ...! Evident

că emiseserâ permanent, tot timpul zborului, dar viteza lor era atât de mare - doreau în primul rând să scape de efectele novei - încât aproape câ-şi depăşeau propriile lor semnale. Iar când ajunseseră în acest sistem solar, pe jumătate sufocaţi de bioxidul de carbon a cărui concentraţie creştea continuu în interiorul navei, deoarece purificatoarele atmosferice ale acesteia nu fuseseră dimensionate pentru necesităţile unui grup de opt sute de oameni, nu se mai gândiseră la nimic altceva decât să asolizeze imediat.

Şi poate că, oricum, n-ar fi contat prea mult existenţa unei balize de semnalizare pe orbită. Depăşiseră cu cel puţin douăzeci de paraseci limita oricărei explorări anterioare. Erau deci puţine şanse ca semnale de la o asemenea distanţă să fie recepţionate vreodată de cineva.

De aceea, aparatura de comunicaţii subeterice rămăsese pe navă. De aceea, această aparatură se găsea acum pe fundul mării şi probabil că apa sărată deja o

corodase, dincolo de orice speranţă de a fi reparată. Sintetizatoare nutriţionale, panouri colectoare de energie solară, scule, unelte, acumulatori, echipament medical, cărţi, benzi magnetice, instrumente ştiinţifice - puţine câte fuseseră - toate fuseseră transferate la sol. Dar aproape nimic altceva.

Lex oftă şi începu să coboare din nou. Când privi în jur, avu impresia că în apă e mai întuneric. Să fi fost vreun nor pe cer? Puţin probabil, cu numai câteva minute mai înainte era perfect senin. Aprinse imediat lanterna, dar îşi dădu seama că asta nu-i folosea la nimic. Parcă era înconjurat de ceaţă. Dar de ce?

Râmase un moment nedumerit de ceea ce se întâmpla. Apoi, privind la lentilele lanternei, îşi dădu seama despre ce e vorba. Peste ele se aşternuse un film verzui uniform, care se ştergea cu uşurinţă, la cea mai uşoară atingere. La fel era şi cu casca lui. Şi, de fapt toată suprafaţa costumului pe care-1 purta era acum acoperită cu o peliculă de aceeaşi culoare - probabil că

tocmai făcuse cunoştinţă cu echivalentul indigen al planctonului. Asta nu i se întâmplase în timpul scufundărilor de anul trecut, dar atunci vara era aproape pe sfârşite, pe când acum desprimâvărarea bruscă revigorase puternic toată flora şi fauna.

Nu-şi putea închipui că fenomenul s-ar fi putut dovedi periculos, doar neplăcut, îndreptă lanterna spre coca navei şi văzu că sub filmul superficial se zărea metalul strălucitor, ceea ce însemna că fenomenul în sine nu prezenta caracteristici de depunere în straturi succesive. Aşa că se linişti complet.

Işi ataşă lanterna de cască, pentru a nu fi obligat să dea drumul cablului de ancoră, şi apoi scoase câteva din pietrele care-i lestau centura. In condiţiile astea era de preferat o flotabilitate neutră decât una negativă. Mai ales că nu-i plăcea deloc cum arăta masa vegetală aflată în partea de jos a uşii-cargo prin care se hotărâse să pătrundă în navă şi ar fi preferat să se strecoare înăuntru fără să

fie obligat să atingă acele plante.

Simţi o atingere pe mâna cu care se ţinea de cablu.

Işi întoarse brusc capul şi lanterna de pe casca îi dezvălui despre ce e vorba. Era o creatură roşiatică multipodă, ale cărei picioare se terminau cu gheare şi al cărei corp arăta ca un fel de sac. Creatura mergea efectiv pe cablu, ţinându-se strâns de el cu câte patru gheare o dată. Ajungând la obstacolul reprezentat de mâna lui, se oprise să cerceteze despre ce e vorba. Avea un gât ca o lipitoare, în capul căruia se găsea o gură de tip ventuză, înconjurată de un grup de antene, care acum bâjbâiau pe lângă braţul lui.

Lumina lanternei părea să nu fi afectat deloc creatura. Bendle spusese că la aceste vieţuitoare marine vederea este unul dintre simţurile care se dezvoltă foarte târziu, deşi unele dintre ele prezentau zone epidermice fotosensibile, care puteau distinge între lumină şi întuneric.

Se putea ca fiinţa aceea sa fie total

inofensiva, se gândea Lex. Dar ghearele ei arătau neplăcut de puternice şi de bine dezvoltate. Şi, în plus, probabil că lui Aldric şi lui Cheffy nu le-ar fi făcut nici o plăcere să se trezească cu ea năvălind în barcă. Avea peste un metru lungime, şi era posibil ca muşcătura ei să fie tot atât de otrăvitoare pentru om, pe cât se dovedise protoplasma umană pentru vieţuitoarele indigene.

Aşa că apucă securea. Apoi, chiar în clipa în care animalul ajunsese la concluzia că braţul său este de preferat ca sprijin cablului, pe care-l folosise până atunci, o lovi cu lama metalică şi ascuţită ca briciul, tâindu-i primele şase sau opt picioare şi aşteptându-se să o vadă căzând la fund.

Instantaneu, sacul ce părea să fie corpul creaturii se deschise, eliberând un fluid galben ce se împrăştie rapid în apă, orbindu-l în numai câteva secunde. Surprins, Lex dădu drumul cablului şi începu să cadă spre fund. Imediat ce ieşi din norul galben se răsuci şi putu sâ-l contemple de la câţiva metri ca pe un fel de glob galben şi scârbos.

Dar din interiorul lui, asemeni unor săgeţi trase spre el, ţâşneau mici replici miniaturale ale fiinţei pe care tocmai o atacase. Drept spre el. Işi agită violent securea în faţă, spintecându-le pe cele mai multe, dar două dintre ele reuşiră să se prindă de vizor. Văzu cum micile guri-ventuzâ se deschid larg, atingând,cam cinci centimetri în diametru, şi cum pereţii acestora încep să se retragă spre spate, ca şi cum micile creaturi ar fi vrut să se întoarcă pe dos.

Intre timp continuase să coboare, şi acum simţi că atinge fundul cu picioarele. Se echilibra imediat şi trase de cele două creaturi până ce le desprinse, după care le aruncă pe cât de departe era posibil să le azvârle în apă. Părea că, din cauza efortului depus pentru sucţiune, pierduseră orice capacitate de a înota, aşa că picară printre ierburi până când ceva - Lex nu-şi dăduse exact seama ce anume, pentru că se mişcase foarte repede - se repezi la ele, le înghiţi, şi, o secundă după aceea, emise un

jet din acel fluid galben şi opac.

Lex începuse să regrete decizia de a se scufunda fără nici un însoţitor. Nu-şi închipuise nici un moment că va avea de înfruntat un mediu atât de neprimitor. De multe ori în timpul iernii îşi spusese că *acum* este momentul ca Omul să se arate superior altor specii în lupta pentru supravieţuire, dovedind că se poate adapta mai bine la mediu şi că este un animal mai eficient decât altele. Dar abia acum şi aici începea să-şi dea seama pentru prima data de dimensiunile reale ale acestui truism.

Se afla la câţiva metri de uşa-cargo şi se clătina, pentru că aruncase din balast şi era prea uşor ca să fie stabil la verticală şi încă prea greu ca să plutească. Compromisul acesta părea satisfăcător şi îi permitea să facă mici salturi, ca şi cum s-ar fi aflat în condiţii de gravitaţie foarte scăzută. Picioarele îi erau înfipte aproape până la genunchi în ierburile de pe fund şi avea impresia că tălpile bocancilor îi alunecau în nămol, dar fără să se scufunde în el.

Ceva se interpusese între el şi suprafaţă. Privi imediat în sus şi văzu o creatura rotundă şi plată, sub corpul căreia atârnau grupuri de tentacule, neuniform distribuite. Părea să nu-i acorde nici o atenţie. In jur, o serie de alte creaturi, unele mai mari, altele mai mici, îşi vedeau liniştite de propriile lor treburi.

Ei bine, dacă ele îl ignorau, nu le va băga nici el în seamă. Treaba lui era să ajungă la uşa-cargo. O săritură calculată cu grijă, urmată de un zbor lent, ca de vis, îl aduse lângă colţul din stânga sus al deschiderii, unde se prinse de un mâner şi privi înăuntru.

Ii reveni în minte tot timpul petrecut acolo, pe priciurile metalice montate în grabă, tari ca piatra. Era cala în care, pe toată durata călătoriei, fuseseră înghesuiţi patru sute de bărbaţi. Acum podeaua înclinată era acoperita de nisip, punctat ici şi colo de mănunchiuri de ierburi şi de mici animale cu guri filtrante, care se hrăneau cu plancton. Iar pe pereţi atârnau ciorchini de colonii

simbiotice ale unei alge având rădăcini aderente cu un animal cu tentacule.

Interiorul navei fusese deja năpădit de jungla acvatică şi începuse să se integreze în ea. De la prima privire, Lex îşi dăduse seama că operaţiile de salvare vor dura mult timp - cea mai mare parte a lungii veri care îi aştepta - şi că erau de-a dreptul lipsite de sens atâta vreme cât nu erau în stare să dispună sub apă de unelte electrice, cu ajutorul cărora să înceapă să demonteze şi să recupereze însăşi coca navei, construită din aliaje extrem de utile pentru ei.

Cum podeaua era relativ curată, se împinse în jos spre ea şi se aventură un pic mai departe, în interiorul navei. Din fericire, câteva din uşile interioare erau încă închise. La apropierea lui, animale speriate, rătăcite pe culoare, dispăreau grăbite sau adoptau atitudini ameninţătoare pe care - în alte condiţii majoritatea lor i s-ar fi părut caraghioase sau de-a dreptul ridicole - aici, pe această planetă, încă nu ştia cum să le aprecieze. Işi continuă drumul spre tunelul

central al navei, fără să deschidă nici o uşă pe care o găsea închisă, în speranţa că măcar câteva din ele sunt încă etanşe, şi apoi spre compartimentele de control al zborului, din partea din faţă.

Aici erau cele mai preţioase echipamente. Şi dezastrul era cumplit.

Calculatoare demontate de pe şasiuri, gata să fie transferate la sol, apoi lăsate pe loc, atunci când iarna venise atât de brusc, căzuseră pe podele şi fuseseră făcute praf. Aparatura de comunicaţii subeterice era - aşa cum se temuse - corodată şi acoperită cu o crustă de sare de mare. In sala de navigaţie era un asemenea haos, încât nu putu să aleagă decât câteva nimicuri, pe care le aruncă în plasă.

Deprimat de cele văzute, o pomi spre partea din spate, spre compartimentul motoarelor. Şi aici se întâmplase ceva extrem de neplăcut. In peretele rezervorului de combustibil se căsca o gaura suficient de mare ca să poată trece prin ea mergând, fără să se aplece. Era primul semn al unei serii

de explozii, care distruseseră aproape complet cea mai mare parte a sistemului de propulsie. Nici o şansă să-l repare vreodată. La lumina lanternei văzu pete multicolore de coroziune, plăci metalice crăpate, panouri cu instrumente a căror tablă era deja ciuruită, ca şi cum ar fi fost împuşcate cu alice.

Putea rezuma pe loc raportul pe care-l va prezenta la adunarea de mâine: nava lor nu mai merita să fie privită decât ca o grămadă de materii prime şi materiale.

Da, poate ca vreun instrument ciudat va putea fi reparat şi, în nişte mâini capabile, va ajunge să îndeplinească cine ştie ce funcţie importantă şi utilă. Dar asta nu însemna că trebuie sâ-şi concentreze inutil forţele asupra navei.

Ştergându-şi filmul verde de pe cască, dezamăgit, se pregăti să se întoarcă de unde venise.

Când se apropiase de uşa-cargo, venind din interiorul navei, avusese impresia că

afară se întunecase, sau că apa devenise mai închisă la culoare. Abia mai apoi îşi dăduse seama că deschiderea era obturată de ceva. La lumina lanternei văzu o suprafaţă lucioasă, de culoare închisă, pulsând şi tensionându-se, care începu să se deschidă de-a lungul mai multor linii, ejectând hoarde întregi de „obiecte" mititele, care se zbăteau agitate şi spre care tentaculele şi filamentele de pe pereţi se întindeau cu nerăbdare.
Când văzu asta, simţi cum îl cuprinde o furie vecină cu nebunia. Vorbi cu voce tare şi-şi auzi cuvintele reverberând în cască:
- Lua-te-ar toţi dracii! E încă a noastră! Orice ar fi, încă mai e *a noastră!*
Işi ridică securea şi se năpusti la creatură, izbind şi spintecând la grămadă, în mulţimea de puieţi. Incepu să taie, să rupă, să sfâşie în pielea cărnoasă, şi cu securea şi cu mâinile. Plonja chiar spre centrul deschiderii, şi, după o clipă în care crezu că era parcă în mijlocul unui vârtej întunecat, ajunse afară, în apa decolorată, unde

carnivorele mai mici începuseră deja să se strângă, în speranţa ca se vor înfrupta din cadavrul încă proaspăt. Apoi, acoperit din cap până-n picioare de o secreţie respingătoare şi cu câteva fâşii de ţesuturi agăţate de el - dovezi ale triumfului său inutil - o porni spre suprafaţă.

5

Pe Zarathustra ziua avea o durata de aproximativ douăzeci şi două de ore terestre şi jumătate şi, aşa cum era obiceiul pe planetele colonizate, fusese împărţită în douăzeci de ore. Dar aici, ziua dura circa douăzeci şi opt de ore terestre. Făcuseră nişte încercări să modifice unul din ceasurile de la bordul navei dar renunţaseră, pentru că erau treburi mai urgente de rezolvat. Aşa că acum ceasurile pierduseră orice legătură cu timpul astronomic local, şi, în materie de timp, singurul lucru exact şi actualizat era o evidenţă a zilelor scurse de

când sosiseră aici.

Era oare o dovadă de adaptare faptul că oamenii începuseră să gândească în termeni de „zi" şi „noapte", sau era un prim semn al revenirii la primitivism? Jerode frământa întrebarea în cap pe când privea mica aşezare de pe veranda nefinisatâ a sediului administrativ. Cei mai mulţi oameni începuseră să vină de la munca lor de peste zi la masa de seară, mergând încet, obosiţi. Doar echipa lui Fritch continua să lucreze pe malul celălalt al râului, reparând acoperişul de la baraca burlacilor. Se auzea zgomotul loviturilor de ciocan şi, din când în când, îi ajungea la urechi şi câte un strigăt.

El mâncase deja, pentru că voia să aibă puţin timp de meditaţie înainte de întrunirea comitetului de coordonare. La masă avuseseră parte, ca de obicei, de o turtă umedă şi păstoasă de sintetizator, învelită în două frunze proaspete de copac-de-salatâ, şi de o bucăţică de gem de fructe, ceva mai mare ca un degetar. Până acum nu identificaseră decât puţine plante din flora

locală ce erau atât inofensive biologic pentru ei, cât şi nutritive: copacul-de-salatâ şi încă vreo trei, mult mai puţin gustoase. Cea mai mare parte a vegetaţiei conţinea un alergen care-i dăduse dureri de cap serioase la sfârşitul verii trecute, până când descoperise că are un medicament care-i neutraliza efectele. Ca toţi ceilalţi, când părăsise Zarathustra, înşfâcase pur şi simplu ce-i picase-n mână, şi, la momentul respectiv, aproape că habar n-avea ce luase cu el.

Asta însă trebuia să se schimbe. Şi, ca o problemă de primă urgenţă în materie, unul dintre sintetizatoare va trebui modificat ca să poată produce un antidot pentru acest alergen. Incorporat de la început în orice hrană gătită, poate însoţit de nişte sare de mare, le va da posibilitatea să mai utilizeze încă aproape treizeci de vegetale în dieta lor.

Şi containerele cu elemente-trasoare ale sintetizatoarelor erau aproape goale - în toiul iernii nu mâncaserâ nimic în afară de turtă de sintetizator - aşa că o altă problemă

urgentă era să amenajeze nişte bazine de evaporare suplimentare, pentru a precipita mai multe săruri, pentru a fracţiona precipitatul în componentele necesare, pentru a...

Jerode îşi trecu obosit mâna peste faţă. Părea că lista cu sarcini urgente nu se mai termină.

Fluxul de oameni spre şi de la bucătării devenise aproape constant, ceea ce era cam ciudat. Văzu câţiva oameni care ieşeau imediat după ce intraseră, şi abia atunci realiză că îşi luau cu ei porţia şi se duceau pe malul râului, să mănânce acolo, având drept singură companie umbrele prelungi ale amurgului. Bine cel puţin că soarele nu le mai putea provoca arsuri sau insolaţie! Nu putea să nu îi înţeleagă. In climatul controlat al Zarathustrei, asemenea seri lungi de vară erau mai mult decât obişnuite şi se obţineau la comandă. Iar după lunga iarnă pe care o înduraseră, a nu profita de ele ar fi fost o adevărată risipă.

Râul acela era ca o binecuvântare, cugetă

Jerode. Nu era prea lat, excepţie făcând doar la vărsare, şi avea albia suficient de adâncă să nu se reverse nici măcar acum, când la izvoarele lui probabil că zăpada începuse să se topească. Bineînţeles că împărţea mica aşezare în două şi că în timpul iernii cele două părţi fuseseră mai mult izolate, dar asta durase doar până când aruncaseră peste el o punte de frânghii, ce se dovedise destul de zdravănă ca să reziste celor mai cumplite furtuni. Fusese însă, oricum, vorba de un risc calculat, pentru că nu vruseseră să fie obligaţi să transporte trunchiuri de copaci de la şi la distanţe prea mari. Şi cum pe fiecare mal era câte o mică pădurice, hotărâseră de la început sâ-şi construiască aşezarea pe ambele maluri.

Cel mai important beneficiu pe care-l aveau de pe urma râului era apa potabilă proaspătă, chiar dacă uneori o aduseseră în clădiri sub formă de blocuri de gheaţă. Cu toate că, o dată ce vor avea destule rezervoare de evaporare şi de sedimentare, poate că ar fi mai bine să utilizeze pentru

băut apă distilată, iar apa de râu să o folosească doar pentru spălat...

Da, ţinând cont de condiţiile în care fusese fondată, aşezarea ce i se dezvăluia în faţa ochilor putea fi considerată ca un mic târguşor înfloritor. Târguşor? Ei bine, cel puţin nu folosise termenul de „orăşel"! Dar, pentru cele cincisprezece clădiri care alcătuiau aşezarea, chiar şi eticheta de „târguşor" reprezenta un fel de speranţă pioasă. La început dormiseră în navă, dar, după asolizare, înghesuiala începuse să provoace tensiuni de nesuportat între oameni. Chiar el insistase să se înceapă imediat construirea unor locuinţe la sol. Aşa că lutul pe care-l găsiseră de-a lungul râului îl folosiseră pentru podele, iar restul construcţiilor era din lemn - nişte clădiri lungi, fără etaj, cu pereţii din scânduri fixate pe stâlpi din trunchiuri de copaci. Iar Lex, care era extrem de descurcăreţ când era vorba de probleme mai puţin ortodoxe, îl ajutase pe el să „convingă" un sintetizator să producă un adeziv organic zdravăn care,

în covârşitoarea majoritate a locurilor unde fusese utilizat, rezistase cu succes rigorilor iernii. O baracă pentru burlaci, o alta pentru femeile celibatare şi încă alte cinci clădiri divizate rudimentar într-un soi de separeuri, pentru cuplurile care fie că existaseră încă de la plecare, fie că se formaseră după aceea.

Bineînţeles că apăruseră nişte probleme datorită legăturilor sentimentale ce se născuseră în timpul iernii. Dar cele câteva certuri care avuseseră loc puteau fi puse liniştit pe seama anxietăţii şi claustrofobiei. La fel ca pe majoritatea planetelor colonizate, pe Zarathustra tradiţiile se împotriveau hotărât geloziei violente cu motivaţie sexuală. Iar acum se făceau deja planuri pentru extinderea locuinţelor pentru „familii".

Jerode ofta. Da, va fi nevoie de o anume disciplină pentru ca aceste cupluri să reziste în timp, o concepţie ceva mai rigidă asupra noţiunii de familie decât nonşalantele obiceiuri de genul „dacâ-ţi place, de ce nu?"

existente pe Zarathustra. Pentru că, dacă adunarea de mâine va aproba ideea, de anul acesta vor apărea şi copii, iar creşterea acestora *nu* trebuie să pice în spinarea comunităţii. Deoarece vor fi prea multe resentimente din partea celor fără de copii.

Işi dorea să fi ştiut mai multe despre psihologia grupurilor umane primitive. Prinsese de la Cheffy câteva chestiuni interesante, dar, de fapt, întreaga lor evoluţie socială va fi un proces de eliminare prin încercări, ca toată evoluţia lor pe această planetă, de altfel.

Patru dintre cele cincisprezece clădiri pe care le construiseră iniţial erau acum în ruină. Nu fuseseră terminate până la venirea iernii, şi, de atunci, Fritch şi echipa lui utilizaseră din materiale pentru a le consolida pe celelalte. Cea în care se găsea el acum - sediul administrativ, „birourile" - se prezenta într-o condiţie destul de bună. Jerode lovi mulţumit cu palma scândurile lungi ale peretelui.

Ca şi cum atât ar fi aşteptat, una dintre ele

se desprinse şi căzu cu zgomot pe jos.

Ingrijorat, doctorul se aplecă imediat să o examineze mai atent. Pe pata maronie de adeziv, care fixase până atunci scândura la locul ei, erau nişte gângănii, care se mişcau alandala, ca şi cum ar fi fost orbite de lumină. Deci un parazit, căruia îi plăcea să se înfrupte din adezivul lor. încă un punct pe lista de urgenţe „urgente".

- Doctore, văd că ai făcut deja cunoştinţă cu cea mai recentă problemă cu care suntem confruntaţi, se auzi o voce în spatele lui. Se întoarse. Era Fritch, un brunet-mâsliniu care, pe Zarathustra, fusese arhitect şi care aici coordonase toată activitatea de construcţii.

- Sunt multe cazuri? E ceva serios? îl întreba Jerode.

- Destule. Fritch dădu din umeri. Işi ţinea mâncarea în mână ca pe un sandviş şi muşca din când în când din ea. Mica Hannet s-a sprijinit de o blană unde molia aia sau cum i-o fi zicând îşi făcuse treaba temeinic, lipitura a cedat, şi ea a căzut de la vreo trei

metri şi jumătate. Din fericire n-a păţit nimic. A aterizat pe un pat.

- Deci suntem pe punctul să ne cadă casele în cap?

- Nu, nu cred că e chiar aşa de grav. De altfel, am pus deja câţiva oameni să taie cuie din tablă. O să putem ranforsa pereţii cei mai afectaţi fără probleme, până când tu sau Bendle o să găsiţi ceva de amestecat în adeziv, care să ne scape de „molii". Bendle zicea că are impresia că unele plante marine conţin antimoniu şi că vrea să ardă câteva, să vadă dacă nu cumva cenuşa lor ajuta la ceva. Oricum, schimbă el concluzia, ducându-şi turta la gură, văd că m-am grăbit degeaba. Credeam că ceilalţi sunt deja aici.

- Arbogast vine chiar acum, răspunse Jerode uitându-se spre râu. Bendle s-a întors de pe plaja, la fel Aldric şi Cheffy, i-am văzut acum câteva minute ducându-se la masă. Nu l-ai văzut tu cumva pe Lex?

- Ba da. A reuşit să intre în navă. Spune că este într-un hal fără hal, imposibil de reparat.

- Nici nu ne aşteptam la prea multe. Totuşi, continuă Jerode încruntându-se, dacă Lex spune asta, atunci o putem lua chiar *ad litteram.* Dacă mi-ar fi spus-o Arbogast, aş fi zis că e defetist. El ce zicea, n-ai aflat? Era de acord cu asta?

- El nu s-a mai dus, zise Fritch cu gura plină.

- Nu s-a mai dus? exclamă Jerode. De ce?

- Cred că nu s-a mai simţit în stare să o facă.

- Asta nu-mi place deloc, absolut deloc, murmură Jerode. Cred că ar fi mai bine să am o discuţie între patru ochi cu el pe tema asta.

- N-o să-ţi placă nici ce-o sâ-ţi spun acum, zise Fritch. Nanseltine se tot agită să devină membru în comitetul de coordonare şi destul de mulţi oameni sunt deja de acord că, dacă acasă era manager continental plin, e destul de competent pentru a fi numit. De altfel, ăsta e singurul lui argument pro.

- Nu e deloc competent. *Chiar* deloc. Tonul lui Jerode devenise tăios. Cineva care

toată iarna n-a făcut decât să stea în fund şi să se plângă, nu poate fi în nici un caz destul de competent pentru asta.

- Desigur, sunt perfect de acord. Dar mi-e teamă că mâine o asemenea afirmaţie va întâmpina o opoziţie serioasă.

Pentru o clipă, tăcură amândoi. Apoi, de după colţul clădirii învecinate, apăru Arbogast, mergând cu capul aplecat. Când îl salutară, le răspunse abia murmurând cuvintele şi intră imediat în încăpere, ducându-se la locul lui.

Jerode îşi ridică o sprânceană, privind întrebător spre Fritch, care îi răspunse ridicând din umeri:

- Fă ce ştii doctore, numai sâ-l pui pe picioare, murmură el. Avem mare nevoie de oameni capabili ca el.

Jerode dădu din cap şi-i răspunse vorbind la fel de încet:

- Fiindcă veni vorba de relaţii interumane, am invitat-o şi pe Ornella să vină aici astă-searâ. Am avut tot timpul o impresie bună despre ea şi cred că are mult bun-simţ. In

plus, am aflat că a devenit administratorul *defacto* al barăcii femeilor celibatare. Şi o să fie nevoie de cineva care să se ocupe de viaţa oamenilor la fel de mult ca de organizare.

- Nu-i rea ideea, îl aprobă Fritch. Dar eu, unul, îmi pun toate speranţele în Lex. Are cea mai creatoare minte dintre noi toţi. Restul - mă refer şi la noi, cei din comitet - suntem plini de rutina şi de prejudecăţile de acasă. Dar el este deosebit de inventiv, nu crezi?

- Taci din gură, zise Jerode. Uite-l că vine.

Câteva minute mai târziu erau strânşi cu toţii în jurul mesei: Arbogast în capul ei, conform tradiţiei, şi Jerode la dreapta lui. Din moment ce în timpul călătoriei fiecare dintre ei se obişnuise să asculte de căpitan şi să se bizuie pe doctorul lor, ei doi preluaserâ aproape automat conducerea grupului. Urmau apoi Fritch, Bendle, Aldric, Cheffy, fiecare dintre ei autoimpunându-se cam de la sine, datorită cunoştinţelor lor

deosebite sau îndemânării profesionale. Bendle arăta foarte obosit. Lângă el era Ornella, tăcută şi palidă, iar la urmă, în faţa lui Arbogast, Lex, pe care-l cooptaseră atunci când venise cu ideea punţii de frânghie peste râu şi care, de atunci, mai propusese nişte improvizaţii atât de igenioase, încât îl surprinseseră până şi pe Cheffy, cu toate vastele lui cunoştinţe în materie de istorie tehnică terestră timpurie.

Nu, Nanseltine n-are ce căuta aici, nu s-ar potrivi deloc, se gândea Jerode. *De fapt, singura justificare a faptului că* noi *ne aflăm aici este că lucrăm bine împreună. Pe când el nu ştie decât să dea ordine, şi nimic altceva. Nu e nici măcar un organizator bun. In realitate, chiar şi acasă, pe Zara, nu era decât purtătorul de cuvânt at unui calculator de genul celor de care noi nu dispunem aici.*

Dar îl îngrijora faptul că până acum nu apăruse încă nici o femeie care să-şi impună autoritatea în faţa celorlalţi, aşa cum se întâmplase cu ei. Gândindu-se un pic mai departe, la zilele când problemele vor trebui

abordate cu mai multă diplomaţie şi chiar cu îndemânare politică - moment în care femeile celibatare ar fi putut constitui un grup de presiune deloc neglijabil - o alesese pe Ornella pentru că, aşa cum îi spusese şi lui Fritch, ea se dovedise o figură cu puternice înclinaţii materne faţă de cei din jur. Dar nu era deloc convins că făcuse cea mai bună alegere. Singur timpul va hotărî.

Acum aştepta. Tăceau toţi şi-l priveau nerăbdători pe Arbogast, care continua să stea cu capul plecat. Cu glas răguşit, căpitanul zise brusc:

- Cred... cred că ar trebui să eliberez locul pe care-l ocup, pentru cineva care-l merită într-adevăr.

Apoi îşi împinse scaunul spre spate, se ridică şi ieşi fără să mai scoată un singur cuvânt, fără să se uite nici la dreapta, nici la stânga.

Bendle şi Ornella, surprinşi, avură intenţia să încerce sâ-l oprească. Jerode îi aruncă o privire lui Fritch şi amândoi le făcură semn celorlalţi să nu scoată o vorbă. După ce

Arbogast ieşise, Jerode se hotărî rapid. Se mută în capul mesei şi îşi drese glasul.

- Cred că domnul căpitan nu se simte prea bine, spuse el. A fost foarte afectat de... ei bine, de ceea ce s-a întâmplat cu nava lui. Cred că aţi aflat deja, corect?

Lex, Aldric, Cheffy şi Fritch dădură din cap. Jerode privi la notele pe care şi le pregătise şi care erau împrăştiate pe masă, în faţa lui.

- M-am hotărât să vorbesc cu el mai încolo. Pe moment aş prefera să nu mai discutăm nimic pe tema asta şi să ne vedem de treabă. Eu o să vă prezint situaţia în domeniul sănătăţii, Lex o să ne spună cum e cu nava, Fritch ne va vorbi despre construcţii, Bendle despre biosfera de vară, Aldric despre resursele materiale, şi Cheffy despre proiectele noi. Apoi vom alcătui o listă de priorităţi, şi, înainte de a încheia, va trebui să examinăm o problemă care se va ridica în adunarea de mâine, motiv pentru care am rugat-o pe Ornella să ni se alăture în seara asta. Sâ-i dăm drumul!

Nu era râu. Nu era râu deloc. După ce ascultaseră rapoartele şi după ce lista de priorităţi fusese stabilită - singurele excepţii erau nişte neclarităţi legate de urgenţa relativă a câtorva puncte - Jerode considera că pot să asculte şi recomandările lui, legate de naşteri, despre care la început nu suflase o vorbă. Dupâ ce şi le expuse, adăugă că permisiunea trebuia acordată pe durată limitată şi destul de scurtă, astfel încât copiii concepuţi acum să se poată naşte până la sfârşitul verii.

- Şi acum ajungem la o problemă deosebită, legată de disciplina de grup, urmă el. Avertizându-i că trebuie sâ-şi ţină gura în frâu, le povesti despre Delvia. Toţi îşi întoarseră ochii spre Ornella, aşteptându-i comentariile. Până acum femeia nu scosese nici măcar o vorbuliţâ.

- In privinţa copiilor, zise ea încet, cred că ar trebui să răspundem „da". Nu numai pentru că asta va contribui la adâncirea „rădăcinilor" noastre psihologice în acest

loc...

Bună remarcă! Şi capetele din jurul mesei se mişcară de sus în jos, aprobator.

- .. .ci şi pentru că, deşi eram destul de puţini, acum că iarna a reuşit să extermine celălalt grup...

- Ornella, o întrerupse Jerode, văzând dezamăgirea din privirile celorlalţi. Incă nu avem nici o dovadă că ceilalţi nu au supravieţuit.

- Ei bine, la întrunirea asta a voastră n-am auzit nimic despre vreo expediţie care să cerceteze asta! ripostă Ornella. Asta nu înseamnă că sunteţi deja convinşi că aşa e?

- Nu, evident, îi răspunse Jerode. Dar avem nevoie de toată puterea de muncă de care dispunem ca să facem faţă necesităţilor noastre urgente.

- Absurd. Dacă vreunul dintre voi credea că mai sunt în viaţă, ar fi fost mai mult decât nerăbdător să ajungă pe platou, să vadă dacă nu ne putem ajuta unii pe alţii. Ornella vorbea ca şi cum ar fi rostit o sentinţă. Oricum, nu cred că are rost să ne mai

contrazicem pe tema asta. In pivinţa Delviei, nu cred că are rost să-i impunem un avort obligatoriu. Am întors problema pe toate feţele, şi sincer nu cred că are rost. Mai mult decât probabil, imediat ce-şi va da seama ce-i cu ea, va cere să avorteze din proprie iniţiativă. Pentru ea un copil n-ar fi decât un handicap major, care i-ar perturba... celelalte activităţi. Puteţi să mă credeţi că ştiu ce spun. Am avut-o sub ochii mei toată iarna.

- S-ar putea să ai dreptate, zise Jerode. Dar sunt îngrijorat că, dacă se va afla ceva, resentimentele împotriva ei vor fi şi mai puternice, tocmai din cauză că noi nu am impus o decizie a întregii colectivităţi.

- Ah, sigur! Ornella se aplecase în faţă şi-şi pusese coatele pe masă. Dar mai e ceva la care voi, bărbaţii, nu cred că v-aţi gândit. Nu toate femeile au optat în mod conştient să renunţe la copii. La cele mai multe era vorba de disperare. De apatie. De certitudinea că nu avea nici un sens să avem copii, pentru că tot vom muri cu toţii, adulţi şi copii la grămadă. Ei bine, cu planurile voastre

frumoase şi ordonate sunteţi pe cale să convingeţi pe toată lumea că nu suntem chiar blestemaţi şi că avem nişte şanse. Dar va trebui să faceţi faţă unei noi probleme! îşi trânti palma de masă: Ce vă veţi face dacă, o dată ce le veţi reda oamenilor încrederea, ei vor decide - întreaga colectivitate! - că nu mai au de gând să facă exact ceea ce le spuneţi voi, experţii autopromovaţi?

6

- Imi pare bine ca ai invitat-o pe Ornella, spuse Lex cu voce joasă.

Jerode îşi ridică ochii de pe notele pe care încerca să şi le pună în ordine. Materialul pe care erau scrise fusese prima lor descoperire utilă pe această planetă: o plantă de apă dulce, ale cărei frunze creşteau sub forma unor suluri strânse, galbene care, derulate, puteau fi uscate şi erau un excelent înlocuitor al hârtiei. Singurul inconvenient era mirosul, neplăcut

şi persistent.

Ceilalţi erau lângă uşă. Ornella era deja afară şi nu mai putea să audă. Totuşi Jerode răspunse pe un ton la fel de scăzut:

- Chiar crezi că a fost o idee bună? N-a avut o atitudine prea constructivă şi încep sâ-mi schimb părerea despre ea.

- Prezenţa ei a fost extrem de utilă. Lex se aşezase pe colţul mesei şi-l privea cu o figură cât se poate de serioasă. Ştii care-i necazul cu cei mai mulţi dintre noi, doctore?

- Sunt curios să te aud ce diagnostic pui, replică Jerode cu acreală în glas.

- Indepărtarea de realitate, spuse Lex imperturbabil. Nu în sens clinic, vreau să spun că nu este vorba de vreo boală psihică, ci doar de o consecinţă a modului de viaţă pe care l-am avut. Se apleca uşor în faţă:

- Aminteşte-ţi cât de detaşaţi eram noi de necesităţile vieţii de zi cu zi acasă. Zara nu era o planetă prea bogată, dar, chiar şi aşa, tot nu munceam decât cinci ore pe zi, patru zile pe săptămână. Sarcinile noastre erau

însă la nivel strict tehnic, manageriale sau de control. Iar pe Zarathustra se muncea cu mult mai mult decât pe alte planete. Imaginează-ţi că am fi locuit, de exemplu, pe Pământ. Acolo eşti liber să alegi lenevia absolută, pentru că disponibilităţile materiale sunt atât de mari, încât efectiv nu mai contează dacă o anume persoană munceşte sau nu.

- Şi acum uitâ-te la cei care au preluat diverse responsabilităţi aici, la noi. Ce avem noi în comun? Practic nimic, exceptând o singură trăsătură de caracter: flexibilitatea. Noi ne-am adaptat mai repede decât ceilalţi şi, în fiecare caz în parte, îţi poţi da seama şi de ce s-a întâmplat asta. Fritch este un creator, obişnuit sâ-şi vadă ideile materializate şi capabil oricând să pună umărul, ca să fie sigur că realitatea va fi exact cum şi-o imaginase el. Bendle este un cercetător ştiinţific, şi, în cazul lui, interesul de o viaţă-ntreagă pentru noi flore şi faune constituie un mobil suficient de puternic ca să-l impulsioneze zi de zi. Chefry este un

istoric amator, şi singurul care ştie câte ceva despre cum e viaţa când nu eşti înconjurat din toate părţile de fabrici automatizate. Aldric este un modelier, un meşteşugar înnăscut şi născut parcă într-o epocă anacronică pentru îndemânarea lui. Iar tu munceai şi acasă în contul altor oameni, spre binele lor. Nu, să nu negi. Acum, că te-ai trezit pe cap şi cu responsabilitatea căreia Arbogast nu-i mai putea face faţă, modestia ar fi un handicap pentru tine.

Jerode îl privi pe Lex cu atenţie, gânditor. Vorbele tânărului îi dezvâluiserâ o faţă a personalităţii lui cu care nu mai avusese de-a face până acum. Intr-un târziu, zise:

- Destul de ciudat, înainte de întâlnirea noastră mă gândeam exact la problema asta.

- Şi, întâmplător, nu era nici o legătură între Nanseltine şi gândurile tale?

- Ba da. Cum ai ghicit?

- N-am ghicit. Am mirosit chestia asta de multă vreme, ca să zic aşa. De aceea

spuneam că sunt bucuros că a fost şi Ornella aici, în seara asta. Pentru că ea este un exemplu tipic pentru resursele umane pe care le avem la dispoziţie. Tu nu eşti. Fritch nu e. In schimb, mi-e teamă că Nanseltine e mai mult decât reprezentativ.

- Sper din toată inima să greşeşti, zise Jerode după o clipă de tăcere. In ultima vreme n-am auzit de la el - sau de la soţia lui, ceea ce-i tot una - decât un şir nesfârşit de plângeri, deghizate sub forma unor critici constructive, şi o listă de descrieri ale simptomelor unor boli pur imaginare. N-o să înţeleg niciodată cum a reuşit să capete postul ăla de manager continental pe care-l avea, şi cum a putut să se şi menţină în funcţie. Doctorul ezită un moment, apoi continuă:

- Dar, fiindcă tot vorbeam despre motivele care ne-au făcut să ne impunem ca membri ai comitetului de coordonare, despre tine ce poţi să spui? Imi pare bine că nu eşti de acord ca oamenii să fie exagerat de modeşti, pentru că asta îmi permite sâ-ţi spun că tu

ai, de departe, cea mai inventivă minte dintre noi toţi. Spuneai că nu ai nici un fel de pregătire în domeniul spaţial, dar, la plecare, când s-a aflat că un membru al echipajului e în permisie şi că nu va mai reveni la navă, te-ai oferit imediat sâ-l înlocuieşti, corect? Şi nu-mi aduc aminte sâ-l fi auzit pe Arbogast plângându-se de tine! Ideea cu puntea de frânghii a fost extraordinară şi, din câte ştiu, parcă tot tu ţi-ai dat primul seama că putem adapta un costum spaţial pentru a-l folosi la scufundări, atunci când a trebuit sâ-l căutăm pe tânărul Bendle şi... ei bine, şi aşa mai departe. Acum am ajuns că, dacă ne izbim de ceva, aproape că preferăm să dăm fuga la tine, să te întrebăm ce să facem, decât să ne mai batem capul singuri sa găsim o soluţie. Şi totuşi îmi dau seama că nu ştim aproape nimic despre tine.

Lex râse şi se ridică în picioare, întinzându-se.

- Ei bine, doctore, nu-i nimic surprinzător în asta. In fond, suntem toţi nişte străini, nu-i aşa? Doar întâmplarea a făcut să nimerim

împreună pe aceeaşi navă.

- Cred că aş prefera sâ-mi răspunzi ceva mai direct. Jerode îl privea pe tânărul din faţa lui drept în ochi, şi pentru asta îşi dăduse bine capul pe spate. Ai explicat de minune de ce Fritch şi Bendle şi toţi ceilalţi sunt atât de potriviţi să fie aici, în comitet. Şi eu am enunţat puţin mai devreme motivele pentru care şi tu eşti potrivit. Dar... ei bine, poate că nu-i decât o prejudecată ingrată dar... câţi ani ai?

Lex ezită un moment. In cele din urmă spuse:

- Douăzeci de ani tereştri standard.

- Ce? Jerode se dădu un pas înapoi. Uite ce e, Lex! Ai uitat că sunt medic? Iţi baţi joc de mine? E evident că din punct de vedere biologic ai treizeci de ani standard - eroarea de apreciere nu poate depăşi un an - şi că eşti într-o formă fizică excepţională!

- Nu, adevărul adevărat e că nu am vârsta asta. Lex părea ciudat de jenat. Asta e... hm... un fel de coloratură de protecţie. Ştii, sunt un polymath în pregătire. Gene

tetraploide, neuroni modificaţi, vedere extinsă în infraroşu, reflexe amplificate, accelerarea transmisiei semnalelor nervoase, structură osoasă compactată, imunitate la aproximativ orice fel de germeni cunoscuţi sau nu... In fine, am avut parte de tratamentul biologic complet. Dar ăsta nu e un merit al meu. Toate astea au *fost făcute* pentru mine, de alţii.

Gura lui Jerode se deschisese parcă de la sine şi rămăsese aşa. Acum, când realiză faptul, şi-o închise cu un clănţănit sec al dinţilor, după care explodă:

- *Un polymath!* Şi de ce mama dracu' n-ai scos o vorbă până acum?

- Pentru că nu sunt un polymath, eu am spus polymath *în pregătire,* şi asta e realitatea. Ai idee cât mai aveam până sâ-mi termin studiile? Evident că nu ştii. Mai mulţi ani decât vârsta mea actuală! Pentru un polymath studiile durează un sfert de secol, douăzeci şi cinci de ani. Daca în seara asta Arbogast nu s-ar fi ridicat din scaunul ăla, nu ţi-aş fi spus o vorbă. Şi vreau ca nici tu

să nu vorbeşti cu altcineva despre asta.

- Nu! Nu-mi poţi cere aşa ceva! Jerode începuse să transpire, în lumina unicului bec din încăpere, pe care nu-l aprindeau niciodată decât după ce se lăsa întunericul, faţa îi lucea umedă. Lex, dintre toţi oamenii de aici, tu eşti singurul care ai beneficiat de o pregătire specială - indiferent că ţi-ai terminat-o sau nu - pentru exact genul de situaţie în care ne găsim. Asta înseamnă un singur lucru: că eşti cel mai potrivit să preiei conducerea. Iţi place sau nu, eşti oricum mult mai potrivit pentru asta decât mine!

- Ia mai gândeşte-te! ripostă Lex cu încăpăţânare. Gândeşte-te de ce, aparent, par eu să am cu zece ani mai mult decât în realitate. Chiar şi aşa, şi tu, şi ceilalţi, tot vă gândiţi la mine ca la „tânărul Lex". Câţi ani ai, doctore? Şaptezeci?

- Şaizeci şi nouă.

- Deci eşti încă departe de a fi bătrân. Speranţa medie de viaţă pe Zara este - era - de o sută doisprezece ani pentru bărbaţi şi de o sută optsprezece ani pentru femei. Ce-

o să se întâmple cu asta aici, *fără* clinici geriatrice, regenerări de ţesuturi, diete ortofazice şi *cu* fel de fel de deficienţe, alergii şi infecţii pe care încă nu le cunoaştem? Intr-o singură generaţie se va reduce cel puţin la trei sferturi, şi cineva de vârsta ta va fi un om remarcabil de bătrân! Dar acum, în momentul ăsta, nimeni dintre cei mai în vârstă - şi în nici un caz cei care, pe Zara, aveau o oarecare funcţie - nu vor accepta să le comande un „tinerel". O ştii prea bine! Şi încă ceva! Işi aţintise degetul spre Jerode:

- Un polymath e pregătit să ia în primire o planetă nou-deschisă pentru colonizare. *O anumită planetă!* Până la patruzeci de ani, nici nu se duce pe planeta *lui.* Şi nu e lăsat singur la conducere decât după şaizeci de ani. La nouăzeci de ani de obicei se pensionează, pentru că şi-a terminat treaba. Şi, în general, câţiva ani mai târziu moare. Consumat, ars pe dinăuntru. Dar satisfăcut. Pentru că a avut o relaţie sentimentală de-o viaţă cu o întreagă planetă, ceva ce nu poate

fi egalat de nici o relaţie interumană. Polymathul ajunge să-şi cunoască planeta mult mai intim decât reuşesc majoritatea soţilor să-şi cunoască soţiile!

O porni către uşă - o umbră întunecată ce se pregătea să se contopească cu întunecimea mai densă de afară. Se opri un moment şi se întoarse spre doctor, adăugând:

- Incă ceva, poate cel mai important lucru în ceea ce mă priveşte: asta nu e planeta *mea!* Şi de aceea nu *vreau* să preiau conducerea!

Afară stelele punctau cu un desen încă nefamiliar catifeaua cerului. Morocănos, Lex o porni către baraca burlacilor, de unde se auzea cum râde cineva. Dar abia făcuse câţiva paşi când îşi auzi numele rostit de o voce de femeie şi se întoarse, trezindu-se faţă-n faţă cu Omella, care-l privea stânjenită, ţinându-şi mâinile împreunate în faţă.

- Te deranjează dacă te rog să facem

câţiva paşi împreună? îl întrebă ea cu voce joasă. Aş vrea... aş vrea să te rog ceva. Nu-mi place sa mă amestec în treburile altora, dar cineva trebuie s-o facă şi... şi sinceră să fiu, după întâlnirea comitetului ăsta al vostru de astâ-searâ, cred că tu eşti singurul abordabil...

Lex oftă, sigur că sunetul era prea estompat ca femeia din faţa lui să-l audă, şi răspunse politicos:

- Ei bine, dacă te pot ajuta cu ceva...

Ornella i se alătură şi începu să meargă fără sâ-l privească.

- M-am hotărât sâ-ţi vorbesc numai din cauza discuţiei despre Delvia, spuse ea. O ştii pe Naline?

- Bineînţeles. Deşi nu foarte bine.

- Şi ce părere ai despre ea?

Lex cugetă o clipă, întrebându-se ce vrea de la el, după care spuse:

- Sincer să fiu, nu m-a impresionat în mod deosebit cu ceva. Probabil că, prin firea ei, e destul de timidă, chiar dacă supracompensează asta uneori, prin

bruscheţe comportamentală. Mi se pare cam nesigură pe ea, întoarsă pe dos ca toată lumea şi fără să beneficieze de experienţa maturilor pentru a se echilibra psihic rapid - dar e explicabil, n-are decât şaisprezece ani, nu-i aşa? Insă, cum pare să aibă o inteligenţă peste medie, cred că o să se descurce.

- O găseşti atractivă?

Asta ce mai era? Lex simţi cum mintea începe sâ-i alerge. De fapt, fata era destul de ştearsă, o faţă rotundă care nu exprima nimic deosebit şi o siluetă absolut comună. Singurul lucru frumos la ea era părul lung şi negru, dar parcă dimineaţă spunea că vrea să şi-l tundă.

- Cred că nu foarte tare, zise el pe un ton neutru, mai ales dacă judecăm după standardele de pe Zara. Dar asta o să se schimbe, ba, în condiţiile noastre, chiar foarte repede.

Ornella se opri. Ajunseseră pe malul râului, în locul în care ea trebuia să se întoarcă şi s-o ia spre baraca femeilor

celibatare. Se răsuci spre el şi-l privi drept în faţă:

- Uite ce e, Lex. O să ţi-o spun direct. Naline nu e prea drăguţă. E tânără, dar asta n-o să dureze o veşnicie. Eu... ei bine, acasă eu aveam două fete gemene, puţin mai mici decât ea, dar nu foarte mult. Iar Delviei nu-i pasă prea mult de oamenii din jur. E obişnuită să se folosească de ei. Din fericire, cei mai mulţi dintre adulţi ştiu cum să se ferească singuri de asta. Dar Naline nu ştie.

- Totuşi, încă nu-mi dau seama ce vrei să spui, murmură Lex. De fapt, începuse să bănuie încotro bate dar voia să audă din gura ei ce dorea, ca să fie sigur că nu se înşalâ.

- Am încercat să trec totul sub tăcere, continuă Ornella. Nu voiam să mai fac şi eu atmosferă în baraca aia a noastră. Arătă cu mâna spre clădirea femeilor. Şi Delvia are, într-adevăr, o serie-ntreagâ de calităţi: e o femeie foarte capabilă şi are o vitalitate excepţională. Dar e şi brutală şi insensibilă,

însă Naline cred că s-a simţit flatată când Del a început să-i facă curte.

- Chiar în sensul propriu al cuvântului?

- Ţi-o poţi imagina pe Delvia umblând cu jumătăţi de măsură? Ah, nu e nici pe departe singura! Asta face parte din natura umană şi, cum suntem şi înghesuite toate claie peste grămadă... Dar pentru Del asta nu e decât un fel de înlocuitor temporar. Făcu o pauză şi chicoti scurt: Da, cred că asta e cea mai adecvată definiţie! Nu pot să neg că dă ceva semne că ar mai avea urme de conştiinţă în ea. Adică acum, că poate din nou să dispară prin tufişuri cu bărbaţii, n-a aruncat-o pur şi simplu pe Naline la o parte. Dar prietenia lor nu mai atârnă decât de un fir de păr, şi, mai devreme sau mai târziu, Naline o să aibă un şoc teribil, când o s-o vadă pe Delvia defilând cu partenerul preferat.

- Nu crezi că partenerul ăsta există deja? întrebă Lex încruntat.

- Te referi la sarcina ei? Am impresia că, de când se poate culca pe pământ fără să

rişte să degere, pune mâna pe primul bărbat care-i iese în cale şi-l trage în tufiş. Cel puţin de două ori pe zi. Cred că vrea să-i încerce pe toţi.

Lex se gândi că, dacă era adevărat, atunci Delvia se adaptase la realităţile noii lor vieţi mult mai bine decât Ornella sau decât oricine altcineva.

- Ei bine, mi-ai spus care e problema, zise el. Dar tot nu văd ce pot face eu.

- Chiar nu înţelegi? Ornella se apropie de el şi-i puse mâna pe braţ: Lex, nu cred că aş fi putut să-i cer aşa ceva unui alt bărbat, dar tu pari mai echilibrat, mai sigur pe tine şi ceva mai sensibil decât ceilalţi. Cineva trebuie să amortizeze şocul pe care *o* să-l sufere Naline. La vârsta ei, emoţiile sunt foarte puternice şi dominante, e încă în stadiul în care-şi caută idoli. Sunt convinsă că de asta s-a agăţat aşa de tare de Delvia. Are nevoie de cineva care s-o bage în seamă, s-o încurajeze... ei bine, s-o trateze cu puţină afecţiune.

Se întrerupse brusc, ca şi cum ar fi fost

jenată că fusese pe punctul să-i spună pe faţă că voia s-o seducă pe Naline, şi întrebă:

- Am impresia că la voi, la bărbaţi, nu sunt probleme similare, nu-i aşa?

- Nu... Cred că nu. Suntem toţi ceva mai în vârstă decât Naline. Şi cred că ştim deja ce vrem de la viaţă. Dacă tânărul Bendle n-ar fi murit, poate că situaţia ar fi fost alta. Dar toată iarna n-au fost decât vreo două scandaluri şi atât.

- Două toată iarna! exclamă Ornella. Noi am avut parte de câte două pe zi, cel puţin mie aşa mi s-a părut. Dar... Ce zici, Lex?

Nu-i răspunse imediat, începuse să calculeze, nu cinic, judeca doar nişte fapte reale. Femeile depăşeau uşor ca număr bărbaţii şi parcau să fie un pic mai rezistente. Nu muriseră decât şapte dintre ele, faţă de paisprezece bărbaţi. Pe de altă parte, trebuia ţinut cont de capacitatea lor de perpetuare a speciei...

Simţi că se revoltă. Pregătirea lui nu ajunsese încă în stadiul în care să poată judeca complet detaşat asemenea probleme

înainte de a lua o decizie, aşa cum se cerea din partea oricărui polymath înainte sâ-şi ia postul în primire. Şi nu putea accepta ideea de a şi-o lua de soţie pe cea mai tânără fată din grup, doar pentru că ea va avea o perioadă mai lungă de fertilitate.

- Imi pare râu, spuse el, trecându-şi limba peste buze. Nu pot face una ca asta.

- Foarte bine. Ornella oftă. Nu ştiam că ai deja o prietenă dar...

- N-am nici o prietenă. Nici n-am pus măcar ochii pe cineva. E vorba de o chestiune de principiu. S-ar putea ca, în ultima instanţă, supravieţuirea noastră pe această planetă să depindă exact de sinceritatea noastră faţă de noi înşine, de capacitatea de a privi realitatea în faţă, exact aşa cum e ea. Repercusiunile oricărui act care porneşte de la o minciună se pot dovedi dezastruoase. Indiferent cât de lipsită de egoism este motivaţia care stă la baza unui asemenea act. Noapte bună, Ornella.

Pe tot drumul spre clădirea lor se gândi dacă făcuse bine spunându-i Ornellei ce-i spusese, chiar dacă era adevărat. Inăuntru nu erau decât cinci sau şase oameni, care stăteau liniştiţi de vorbă. Ceilalţi erau pe afară, câţiva încă mai lucrau, cei mai mulţi încercau să se relaxeze.

Nu se putu abţine să nu se întrebe dacă vreunul dintre absenţi nu era acum cu Delvia.

7

- Ce părere ai, Lex? zise Jerode.

Era vizibil sub tensiune, privind la oamenii care veneau la adunare. Incepuseră să se strângă toţi supravieţuitorii care rezistaseră iernii, otrăvurilor, bolilor frigului, să ia cunoştinţă de situaţia în care se găseau şi să dezbată recomandările comitetului de coordonare.

Lex stătea la umbra clădirii în care se găseau birourile şi se uita la oameni - cum

se grupau înainte de a se aşeza direct pe jos, pe panta domoală din faţa clădirii - încercând sâ-şi dea seama de consecinţele acestor comuniuni de idei mărturisite implicit. Ca răspuns la întrebarea doctorului, scutură din cap:

- Cred că Ornella s-ar putea să fi avut mai multă dreptate decât bănuia chiar şi ea, zise el.

- Aşa am şi eu impresia. Jerode avea în mână un teanc de hârtii, peste care lovi cu palma liberă: Am întocmit toată lista asta de activităţi, dar mă întreb dacă nu trebuia să şi nominalizăm câte un responsabil pentru fiecare în parte.

- Şi de ce n-ai propus asta aseară?

- Unu: este genul de probleme de care, de obicei, se ocupa Arbogast. E mai firesc ca oamenii să fie numiţi de căpitanul unei nave. Doi: mie mi se pare mai normal să ne bazăm pe nuclee de voluntari pentru fiecare sarcină în parte şi să ne bizuim pe ei ca sâ-i coopteze pe toţi ceilalţi într-o activitate sau în alta, fie prin invitaţii directe, fie prin jena

de a-i vedea pe unii muncind în timp ce alţii taie frunză la câini.

- Nu pare gândit rău, spuse Lex.

- Deci eşti de acord? Jerode părea nerăbdător să-i audă răspunsul.

- Uite ce e, doctore, nu sunt ghicitor în stele, îi răspunse Lex cu oarecare iritare în glas. Tot ce se întâmplă aici e la fel de nou pentru mine ca şi pentru tine. Să vedem cum merge ideea ta. Dacă nu ţine, o să încercăm altceva, însă eu mă întreb - şi vocea lui devenise şi mai joasă, în timp ce continua să privească mulţimea din faţa lor - pentru cine ţine Rothers ocupate locurile alea două din primul rând. Cred că îl ştii, e tipul care lucra la centrul de calcul al cosmoportului de unde am decolat noi. Ah, bineînţeles! Asta trebuie să fie!

- Ce anume? Jerode îl privea clipind nedumerit.

- Domnul manager Nanseltine şi soţia sa încă nu au venit. Şi nici Delvia, fiindcă veni vorba de cine n-a sosit încă. Cei care au avut funcţii importante acasă sunt

nerăbdători sâ-şi facă rost de altele şi aici. Şi cred că ştiu unul care nu se va da în lături de la nimic pentru asta, doar de dragul de a putea să dea din nou ordine. Uite-i că vin.

Mulţimea de oameni aşezaţi îşi întoarse capetele. Se apropia Arbogast şi, lângă el, sporovâind volubil, înaltul şi solidul Nanseltine, împreună cu înfloritoarea lui soţie. Era absolut clar că Arbogast nici nu-l bagă în seamă şi nici nu ascultă ce-i spunea.

- Cum de a reuşit Nanseltine să fie încă aşa de împlinit, după foamea de astă-iarnâ? murmură Jerode.

- Cei mai mulţi dintre noi n-am slăbit numai de foame, am mai dat jos din grăsime şi prin sudoare, răspunse Lex. Se pare că, dinspre partea asta, cu munca, mai sunt şi excepţii.

- Cred că ai dreptate... Ei bine, hai să începem o dată. Jerode oftă şi făcu câţiva paşi în întâmpinarea căpitanului.

Primul moment de rumoare fusese produs de scaunele familiei Nanseltine. Pe verandă

se aflau doua scaune pentru Arbogast şi Jerode - nimeni nu se opusese vreodată ca aceştia doi să beneficieze de un asemenea privilegiu - dar toţi ceilalţi se aşezaseră în toate ocaziile similare direct pe jos. Cei care stăteau în spatele scaunelor aduse pentru Nanseltine şi pentru soţia lui începură să se plângă că nu mai văd nimic şi aşa izbucni o mică ceartă. Arbogast nu făcu nici o încercare să calmeze spiritele, stătea pur şi simplu imobil pe verandă, privind în gol.

Situaţia are şi părţile ei bune, se gândi Lex. Sprijinit de colţul clădirii în care se găseau birourile - atent să nu cumva să dărâme vreo scândură de la locul ei - continua să studieze figurile din mulţime. Da, erau diverse facţiuni, era clar. Pe de-o parte cei „folositori", precum Cheffy, Aldric, poate chiar şi Delvia: gata să privească realitatea în faţă şi să muncească din greu. Mulţi dintre ei erau adunaţi în jurul lui Bendle, având în mâini creioane şi bucăţi de „hârtie", pregătiţi să ia note. Alţii erau adunaţi în jurul lui Fritch: echipele de

constructori. Nu era penrtu prima dată că Lex mulţumea sorţii că, printr-un ciudat accident statistic, cei mai mulţi din grupul lor erau oameni sub patruzeci de ani, aproape fără nici un copil. Bineînţeles, asta se datorase în primul rând anotimpului în care avusese loc catastrofa Zarei. La momentul respectiv, nouă copii din zece care locuiau în emisfera nordică erau departe de casă, la nişte cursuri speciale pentru adaptare la mediul înconjurător.

Aşa că acum Naline, la cei şaisprezece ani ai ei, era cea mai tânără. Băiatul lui Bendle fusese cu câteva luni mai mic şi mai fuseseră încă patru copii mici. Dar muriseră toţi, din cauza unei infecţii pulmonare...

Trăieşte în prezent, nu în trecut, îşi aminti el, nemulţumit că se lăsase furat de gânduri. Deci, de partea celor nefolositori - nu! greşeală: de partea celor *mai puţin* folositori, deoarece, mai devreme sau mai târziu, fiecare din cei de faţă va trebui să pună umărul - Nanseltine şi cei asemenea

lui. Acum îi puteai vedea clar: toţi cei care începuseră să protesteze că nu aveau şi ei scaune, pentru ca nu vedeau nici un motiv ca soţii Nanseltine să aibă şi ei nu. Şi lingăii, de genul lui Rothers şi al celor strânşi în jurul soţiei lui Nanseltine, care susţineau că, *evident,* domnul MANAGER Nanseltine *trebuia* să aibă un scaun!

Şi la mijloc, între cele două categorii extreme, aproape jumătate din membrii grupului: indecişii.

Vociferările se terminară abia când Cheffy, cu tactul lui caracteristic, propuse ca cele două scaune să fie mutate lateral, acolo unde nu vor mai putea să împiedice pe nimeni să vadă. Oftând uşurat, Jerode se întoarse spre Arbogast. Din mulţime se înălţa un murmur de nerăbdare.

Incet, Arbogast se ridică în picioare. Părea teribil de îmbătrânit, ca şi cum de ieri pentru el ar fi trecut cincizeci de ani şi nu o singură zi. Dar vocea îi era încă fermă şi domina mulţimea.

- Tovarăşi... de naufragiu! Până în acest

moment v-aţi pus, într-un fel, sub comanda mea directă. N-am avut nici o obiecţie în acest sens. In timpul călătoriei, şi imediat după sosire, cred ca eram şi potrivit pentru această sarcină. Dar toate cunoştinţele mele se limitează la navigaţia spaţială şi la nave cosmice. Acum, că ne aflăm stabiliţi ferm pe suprafaţa unei planete, cred că a sosit momentul să trec această sarcină în seama cuiva care-i poate face faţă mult mai bine decât mine, în aceste circumstanţe.

Lex privi spre Nanseltine, să vadă dacă-şi dădea seama ce va urma. Nanseltine părea să nu reacţioneze, nu însă şi soţia lui. *Trebuia să-mi fi închipuit asta...*

- De aceea, continuă Arbogast, vă propun ca această adunare să fie prezidată de cineva care este respectat şi admirat de toată lumea, pentru modul în care ne ajută pe toţi. Doctore Jerode, vrei te rog să...?

Căpitanul zâmbi scurt, apoi îşi luă scaunul şi o porni spre partea exact opusă celei în care *se* afla aşezat Nanseltine. Inţelegând, în sfârşit, ce se întâmplă, acesta

îl privea cu ochii mari - iar soţia lui cu furie. Se auzi zumzetul scurt al unor comentarii, care se stinse rapid.

Jerode privi spre Lex şi dădu din umeri; apoi, spre mulţime:

- Se acceptă propunerea domnului căpitan? îi răspunse un ropot de aplauze.

- Foarte bine, vă mulţumesc. Apoi doctorul îşi ridică notele: După cum ştiţi, situaţia noastră s-a îmbunătăţit simţitor în ciuda...

Când Jerode începu să treacă în revistă problemele cele mai stringente, care trebuiau rezolvate în viitorul imediat, Lex avu posibilitatea să-i categorisească pe mult mai mulţi dintre cei de faţă. Cei din categoria „utili" se încruntau dar se înviorau pe măsură ce îşi dădeau seama că aveau în faţă un plan de acţiune la care se gândise temeinic. Cei *mai puţin* se încruntau şi ei apoi, după un timp, încetau să mai asculte, şi începeau să murmure între ei, discutând în contradictoriu şi, evident, criticând. Totuşi, până ce Fritch n-a terminat de vorbit

despre construcţii, n-au mai fost întreruperi. Nimeni nu avea nimic împotriva ideii de a locui cât mai confortabil.

După aceea, Bendle vorbi mult despre posibile noi surse de hrană, cu detalii, folosind o droaie de termeni de specialitate, iar oamenii devenirâ vizibil nerăbdători. Vocea lui Jerode nu era tocmai sigură când îi dădu cuvântul lui Aldric, pentru a prezenta situaţia legată de rezervele de apă, de fabricarea unor noi unelte şi de alte probleme tehnice.

- Nava! strigă cineva din spate. Hei! Ce e cu nava?

- Da! Da!

Strigaseră pe puţin douăzeci de voci şi o mulţime de capete se mişcau de sus în jos, ca iarba sub suflarea vântului. Jerode, surprins, stătea clipind, iar Aldric - în picioare, pregătindu-se să vină pe verandă - ezita, cu notele lui în mână.

- Foarte bine, spuse doctorul în cele din urmă. Dacă aşa doriţi, atunci o sâ-i dau cuvântul lui Lex, care a fost ieri la navă.

Acum aplaudau cei *mai puţin.* Ceilalţi erau doar foarte atenţi. Lex făcu un pas mare, ca de uriaş, ajungând imediat lângă Jerode, pe verandă.

- Nava, zise el clar şi cu voce vibrantă, este înfiptă în nisipul de pe fund cam o treime, şi o altă treime e sub apă. Apă de mare, sărată. Un lichid extrem de coroziv. Am pătruns înăuntru printr-o uşâ-cargo deschisă - ochii îi alunecaseră aproape fără să vrea către Arbogast, care tresări auzindu-l, dar el, unul, nu putea şterge faptele cu buretele - şi am văzut că tot ce nu era fixat solid a fost făcut zob, atunci când nava a început să se rostogolească. Ce nu a fost distrus prin lovire este aproape imposibil de reparat, datorita coroziunii intense. Iar în compartimentul motoarelor au avut loc cel puţin două explozii, în zona rezervoarelor, încât sistemul de propulsie este complet distrus. In navă a pătruns nisip şi nămol - sute de tone - şi diverse creaturi, care au început să-şi facă cuib. Exact cum ne aşteptam.

Făcu o pauză, pentru ca să priceapă toată lumea exact şi ce spusese, şi ce nu spusese.

- Ca urmare, rezumă el, singurul mod în care nava noastră ne mai poate fi utilă este ca sursă de aliaje metalice şi de alte materii prime şi materiale. Şi nici acestea nu vor fi uşor de recuperat. Va trebui sa găsim o modalitate de acţionare a uneltelor noastre aşchietoare sub apă, o cale de a flotabiliza bucăţi mari de metal pentru a le aduce la ţărm - probabil că folosind plute - şi să rezolvăm o serie de alte probleme care ne vor lua atât timp, încât nu pot recomanda să fie luate în consideraţie în viitorul apropiat. Tot ce recomand, pe moment, este să demontăm numai acele piese care pot fi aduse la mal cu barca. Se uită la Jerode:

- Cred că asta e tot ce am avut de spus.

- Mulţumesc, Lex. Cum spuneai şi tu, nu cred că raportul tău are ceva surprinzător în el. Acum să-i dăm cuvântul lui Aldric şi...

- Un moment! Era Rothers, care rămăsese lângă cei doi Nanseltine când aceştia îşi

mutaseră scaunele. Lex privi spre el. Soţia lui Nanseltine îi vorbea insistent soţului ei, şi o serie de oameni din jurul lor dădeau viguros din cap. După încă o clipă, Nanseltine se ridică, impozant, în picioare.

- Cine a fost la navă? întrebă el, trăgându-şi umerii spre spate. Nimeni în afară de tine?

- Exact, răspunse Lex în timp ce urca înapoi, pe verandă.

- Deci doar tu! Vorbind, Nanseltine îşi recăpăta vechiul lui manierism: Atunci presupun că această... această opinie defetistă se bazează exclusiv pe observaţiile tale, care nu eşti chiar un expert în materie?

- Poţi oricând să pui un costum pe tine şi să mergem să vezi cu ochii tăi despre ce e vorba. Sper să găsim unul care să ţi se potrivească.

Deliberat, Lex rostise fiecare cuvânt pe un ton plin de sarcasm.

- Tinere, nu te deda la atacuri personale! se răsti Nanseltine, în timp ce, în mulţime, cei care până atunci nu înţeleseseră încotro bătea Lex, începură, la rândul lor, să

zâmbească, indiferent de partea cui erau, de fapt. Intre timp, fostul manager continental continuă: Ceea ce vreau eu să ştiu - şi mulţi dintre cei de faţă - este de ce nu ni se prezintă opinia de expert a unui cosmonaut ci doar această... evaluare de amator.

Tăcere. Cineva şopti:

- Care cosmonaut?

Cuvintele rămăseseră parcă suspendate deasupra oamenilor şi Arbogast le auzi. Demn, cu capul sus, bătrânul - dintr-o dată părea cât se poate de normal să i te adresezi cu un asemenea apelativ - căpitan se ridică în picioare şi se răsuci spre Nanseltine.

- Domnule manager Nanseltine! începu el. Cred că nu cunoaşteţi situaţia exactă a *cosmonauţilor* de care pomeneaţi. De altfel, am impresia că nu prea sunteţi la curent cu ceea ce se întâmplă pe aici!

Ii răspunse un cor de vociferări.

- In echipajul meu erau exact patru oameni! Unul a murit, cu capul crăpat de un container de mărfuri, care s-a prăbuşit pe când goleam calele, să facem loc pentru voi.

Unul este aici de faţă, are un picior amputat din cauza degeraturilor. Unul a încercat să vadă care e situaţia cu puntea pe frânghii de peste râu, astă-iarnâ, în timpul unei vijelii, a alunecat şi a căzut în apă. Putem presupune că s-a înecat. Şi unul a rămas pe Zara, fiind plecat în permisie în momentul decolării. Ca urmare, nu mai intră în discuţie decât propria mea persoană şi Lex, care s-a oferit voluntar să lucreze sub comanda mea şi în care eu, spre deosebire de *dumneavoastră,* tocmai datorită acestui fapt, am toată încrederea.

- Nu pot nega că am avut intenţia să mă duc eu însumi sâ-mi inspectez nava. Dar n-am făcut-o din nişte motive... Căpitanul păru pe punctul de a se prăbuşi, dar, cu un efort teribil adăugă cu o voce mult mai joasă: ... pe care aş prefera să nu vi le explic. Dar îmi voi cere scuze pentru asta. Vă rog să mă scuzaţi!

Işi aplecase din nou capul şi, după ce tăcu, se îndepărtă imediat, dispărând din vedere, după colţul primei clădiri.

Nanseltine avea suficientă minte să-şi dea seama că, dacă ar fi insistat în direcţia asta, şi-ar fi ridicat toată audienţa împotrivă. Aşa că, încercând să salveze situaţia neplăcută în care fusese pus, spuse tare:

- Din moment ce domnul căpitan are atâta încredere în părerea lui Lex, consider că asta e de ajuns.

Din nefericire, nu toţi cei de faţă aveau tot atâta minte ca el. Rothers, fostul programator, sări la rândul lui în picioare:

- Vreţi să spuneţi că nici măcar n-o să încercăm să reparăm nava ca să scăpăm de pe... bulgărele ăsta pestilenţial de nămol?

Cuvintele lui parcă îi loveau fizic pe cei din categoria „utili" şi îi răneau adânc.

- E bună doar pentru fier vechi, n-ai auzit? strigă Cheffy la el.

- Ah, mai bine taci din gură! se repeziseră alte zece sau douăzeci de voci tinere la el. Părea că totul se va opri aici. Dar, chiar atunci - Lex îşi încleşta pumnii, cuprins de o furie neputincioasă - se găsi Ornella să toarne gaz peste foc:

- Şi ceilalţi, de pe platou, aveau o navă, zise ea tare. Aceea nu se poate să fie sub apă. Şi, cum nu au luat deloc legătura cu noi, e posibil ca ei să nu mai aibă ce face cu ea. De ce să nu trimitem un grup să vadă care e situaţia acolo?

Propunerea asta tembelă păru sâ-i fascineze pe toţi cei care preferau să se amăgească cu nişte iluzii mai mult decât deşarte, decât să pună umărul la treabă, spre propria lor salvare. Imediat se auzi un vuiet de exclamaţii. Oamenii începură să sară în picioare unul după altul - Nanseltine din nou, Rothers din nou, patruzeci sau cincizeci alţii, cerând, toţi, să vorbească. Jerode striga în van să se facă linişte.

Lex îşi muşca buza de sus şi privea la Ornella. Era albă la faţă de emoţie, dar îl privea, la rândul ei, sfidător. Trase aer adânc în piept şi lasă să-i scape un fel de lătrat sonor, care surprinse şi amuţi pe toata lumea. Şi, înainte ca cineva sâ-şi revină, ii aruncă o întrebare lui Rothers:

- Şantierul ăla de reparaţii, de la

cosmoportul tău... deservea şi nave de asemenea capacitate?

- Dar... dar bineînţeles! răspunse cel întrebat.

- Cât de mare era?

- Ah...Omul îşi trecu limba peste buze. Cred că vreo patru kilometri pătraţi.

- Câte operaţii se efectuau manual?

- Dar... dar... nici una, evident!

Se auzi un hohot de râs. Delvia. Cel puţin ea era, evident, în toate minţile.

- Doctore, propun o moţiune, zise Lex repede. Cred că este cazul să solicităm un vot de încredere în comitetul de coordonare.

- Exact la asta mă gândeam şi eu, spuse Jerode cu uşurare în glas. Cei care...

Nu mai putu să continue şi nici nu a mai fost nevoie să numere. Moţiunea era aprobată prin aclamaţii, cu o majoritate ce depăşea evident două treimi din numărul celor prezenţi. Lex observă că prima care începuse să aplaude fusese Delvia.

Chiar dacă se simţeau oarecum frustraţi, cei *mai puţin* se supuseră majorităţii şi nu

mai ridicară alte probleme. Iar Lex era extrem de mulţumit că, până la urmă, nu se mai ridicase chestiunea sarcinii Delviei. Jerode pur şi simplu n-o mai menţionase. Nici n-ar fi fost prea înţelept s-o facă, în atmosfera deja încinsă a adunării.

Deci, cel puţin de data asta, reuşiseră să se descurce!

N-au găsit corpul lui Arbogast decât pe înserat, după ce se terminase adunarea. Era printre stâncile de pe plajă, cu o armă energetică în mâna dreaptă. De altfel; această mâna era singura parte a lui după care mai putea fi recunoscut. Deschisese diafragma armei la maximum, o întorsese spre el şi declanşase impulsul fatal.

8

Avea impresia că toate zilele senine şi fierbinţi care urmaseră fuseseră parcă umbrite cumva de moartea lui Arbogast.

Acum, în timp ce trăgea pe nisip o sanie plină cu deşeuri aduse de la navă, îndreptându-se către locul în care Aldric şi echipa lui lucrau la boilerele solare, Lex se întreba câtă vreme va mai dura precarul echilibru în care se găsea grupul lor. Trecuseră de atunci mai întâi douăzeci de zile, apoi treizeci, şi încă nu avusese loc nici un dezastru. Dar avea presimţirea, care nu-l slăbea nici o clipă, că timpul le macină permanent moralul, şi în cele din urmă...

Aldric îşi ridică spre el faţa pe jumătate ascunsă sub nişte ochelari negri şi-i mulţumi pentru noul transport. Lex răsturnă cu zgomot în nisip ce era pe sanie, se îndreptă de şale şi-şi şterse sudoarea de pe frunte.

- Cum merg lucrurile la tine, Aldric? întrebă el cu voce joasă. De la distanţă, totul pare în regulă.

Aldric ezită o clipă. Apoi, prefăcându-se că vrea să se uite mai bine la cele aduse, se apropie de Lex, destul ca să-i poată vorbi în şoaptă:

- Adevărul e că nu e chiar în regulă. De fapt, chiar voiam să stau puţin de vorbă cu tine, şi nu văd de ce n-aş face-o chiar acum. Hai să facem câţiva paşi pe plajă.

- Bine. Lex apucă mânerul săniei cu mâna şi o trase după el, alăturându-i-se lui Aldric. Săniile astea sunt bune pe plajă, murmură el, dar în curând o să avem nevoie de ceva care să se mişte pe roţi... Scuză-mă. Ce voiai să spui?

- Printre altele, că mă întreb cât de cald o să fie în toiul verii. Aldric se oprise, considerând că ajunseseră destul de departe de ceilalţi ca să nu mai poată fi auziţi. Am început să am o mulţime de plângeri, legate de munca în perioada amiezii, şi nu de la oameni slabi de înger. Ieri am avut chiar un caz de insolaţie. Cheffy zicea că, pe Pământ, cândva, în ţările cu climat foarte cald, se obişnuia să se ia o pauză pentru odihnă, la amiază. Nu sunt sigur că e o soluţie. E mai uşor să te adaptezi la o zi de lucru mai lungă decât cea terestră, şi mai greu dacă e mai scurtă. Iar

dacă aplicăm o asemenea soluţie, am avea, practic, două zile de lucru scurte, în timpul fiecărei zile-lumină. Două jumătăţi de zi distincte.

- Dacă Cheffy spune că asta e soluţia la care s-a recurs pe Pământ, probabil că nu se înşală, răspunse Lex. Dacă însă o să meargă şi aici, la noi... asta e o altă problemă. Dar dacă zăpuşeala devine de nesuportat... Ei bine, când nu munceşti, poţi face altceva decât să dormi?

- Inţeleg ce vrei să spui, mormăi Aldric. Ori la muncă, ori la odihnă!

Punându-şi mâna streaşină la ochi, Lex se uită pe plajă. In imediata lor apropiere era domeniul lui Aldric: boilerele solare - un păienjeniş de ţevi şi de rezervoare voluminoase - care îndeplineau o funcţie dublă, de distilare a apei şi ca sursă primară de abur pentru turbinele generatoarelor electrice. Cea mai mare parte a pieselor fuseseră demontate din sistemul de propulsie al navei, imediat ce toată lumea fusese convinsă că nu mai există nici o

şansă, dar absolut nici o şansă, de a o repara. Ornella fusese ultima care cedase, după vreo săptămână.

Mai departe se vedeau plase pescăreşti atârnate la uscat, pe stâlpi de lemn, şi fetele care le controlau, reparându-le nodurile desfăcute sau rupte. Bendle reuşise să prepare un antidot împotriva celor mai răspândiţi alergeni din protoplasma vieţuitoarelor marine, şi astfel pe lista lor de bucate fuseseră adăugate cinci sau şase specii care, chiar dacă arătau oribil şi atunci când erau fierte, erau destul de gustoase să fie considerate o variaţie binevenită în meniul zilnic. Echipa lui Bendle era acum departe de mal, în zona în care se defrişa solul, pentru diverse culturi. Studiau ciclul reproductiv al primei lor achiziţii - copacul-de-salată - sperând ca, prin selecţie, să poată mări cantitatea şi calitatea frunzelor produse de exemplarele cultivate.

La o oarecare distanţă de boilere erau panourile colectoare de energie solară. Toate foile erau întinse şi acumulatoarele

erau încărcate continuu. O văzu pe Delvia - era deja tuciurie - râzând şi glumind cu câţiva dintre băieţii lui Fritch, care aşteptau să-şi schimbe acumulatoarele de la sculele lor.

Departe de ţărm, se auzea zgomot de ferăstraie, şi, din când în când, bufnituri. Se tăiau copaci. Zărea de aici trunchiuri galbene, puse la uscat în bătaia soarelui. Pe ele se vedeau siluetele albe ciudate ale păsărilor-pescar. Intâlneai acum găinaţurile lor negre şi lipicioase peste tot, pe plajă, ca să nu mai pomenim de acoperişuri şi, mult mai neplăcut, de potecile micii aşezări. Prezenţa lor devenea o adevărată pacoste şi probabil că, în curând, vor fi obligaţi să găsească o cale de a le goni.

- Mă întreb unde se duc păsările astea în timpul iernii, murmură el. Poate că n-ar fi rău să le urmăm exemplul.

Aldric râse, cu superioritatea cunoscătorului.

- Nu cred că ne-ar face prea mare plăcere, zise el. Mi-a povestit unul din oamenii lui

Bendle ce-i cu ele. Nu sunt migratoare. Se încapsulează - secretă un fel de cochilie gelatinoasă - şi stau toată iarna lipite de stânci. Când le-au văzut prima dată, au crezut că sunt ouă, dar perioada cuibăritului abia acum începe.

Lex dădu absent din cap. Şirul ciudăţeniilor faunei locale era prea lung ca să mai fie surprins de ceva. In plus, fusese educat, cu grijă, să se aştepte totdeauna exact la ce era mai de neaşteptat.

- Ei bine, spuse el, dacă zăpuşeala e problema noastră, ori facem cum a spus Cheffy - şi nu cred că adaptarea o să fie aşa de grea cum ai tu impresia, ţinând cont că vara zilele sunt foarte lungi - ori punem la punct un program secundar de lucrări, astfel ca, pentru o oră sau două, toată lumea să stea la umbră.

- Nu cred că o muncă alternativă e o soluţie bună, răspunse Aldric. Cred că problema reală e starea de încordare a oamenilor. Uite, i-am dat lui Rothers ceva de făcut, să stea potolit - l-am pus să topească

deşeuri în cuptorul solar - şi i-am dat şi vreo cinci ajutoare. Mi-am zis că, dacă simte că are o oarecare autoritate asupra altora, o să fie satisfăcut.

- Şi n-a fost?

- N-a fost. S-a luat la ceartă cu unul dintre oamenii lui, şi-a pierdut cumpătul, l-a lovit şi l-a izbit de partea din spate a oglinzii cuptorului, care s-a deformat vizibil. De asta nu-l vezi acum la lucru. A trebuit să pun doi dintre cei mai îndemânatici oameni pe care-i am să repare oglinda. Şi, între timp, Rothers plânge în braţele nu ştiu cui şi mi-a încetinit şi mie ritmul de muncă.

Făcu un gest, ca şi cum ar fi îmbrăţişat tot ce vedeau: -Toate astea arată formidabil. Sunt semne evidente de progres. Dar, dedesubt, lucrurile stau să explodeze.

- Mie-mi spui, oftă Lex. Sunt absolut de acord cu tine, că o muncă alternativă nu va rezolva treaba. Cred că e timpul să ne înviorăm cumva... să găsim un pretext să ne putem autofelicita pentru măreţele noastre realizări. O să vorbesc cu Jerode, să

pregătim un raport pentru următoarea adunare generală. Poate să iniţiem nişte hobbyuri, să stimulăm cumva competiţia între oameni, să producem câteva nimicuri de lux... Mă întrebam dacă muzica n-ar putea fi o soluţie. Cred că nu ne-ar fi greu să facem nişte instrumente.

- In nici un caz, dacă-mi spuneţi cum sunt alcătuite, zise Aldric. Am prea multe pe cap ca să mă mai gândesc şi la chestii de genul ăsta. De aia am şi vrut să-ţi spun ţie.

Da, se gândi Lex, problemele psihologice încep să treacă pe primul loc. Celelalte începeau să fie surmontate. Până la sfârşitul verii, aşezarea lor va deveni destul de confortabilă. Vor avea de două ori mai multă căldură până la iarna şi mult mai mult spaţiu locuibil, astfel că oamenii se vor putea răsfira. Problema hranei fusese aproape rezolvată. Apa era suficientă şi bună. Pentru îmbrăcăminte încă nu găsiseră o soluţie dar era de-a dreptul uimitor cât de mult puteau rezista fragilele lor materiale. Şi, oricum, pe

căldurile astea nimeni nu umbla înhăimurat.

Işi aminti de ceva şi privi din nou spre Delvia. Da, Naline era şi ea acolo. Pe când oamenii lui Fritch îşi ridicau acumulatoarele acum încărcate, ea se ţinea mai în spate, pe jumătate întoarsă, ca să nu o mai vadă pe Delvia *râzând şi* sporovăind.

Incă nu ajunsese la limită, dar probabil că în curând va exploda. Afurisită să fie Delvia! Vechea ei tunică ajunsese numai zdrenţe, însă ea, în loc s-o cârpească, aşa cum procedau toate fetele, preferase s-o reducă la dimensiunile unui soi de kilt. Şi astfel, toată lumea putea observa că are cei mai frumoşi sâni din tot grupul de refugiaţi!

Şi totuşi femeia muncea din greu, te puteai bizui pe ea. Ce motiv te putea face să reprimi unul dintre cei mai utili oameni din grup? Nu-i fusese încredinţată nici o muncă în mod special. Dar, singură, îşi dăduse seama că acumulatorii erau unul din punctele lor sensibile şi că cineva trebuie să aibă grijă să-i încarce cum trebuie şi la timp, ordonat, ca să nu li se simtă lipsa, şi nici să

nu se strice prea repede. Iar Naline, evident, se ţinuse de coada ei.

Ar fi fost oare bine să o coopteze în comitetul de coordonare? Jerode îi tot punea întrebarea asta şi, de fiecare dată, Lex îi dădea acelaşi răspuns: ea şi Ornella se vor certa ore-n şir din cauza unor diferendumuri personale şi vor ajunge toţi să piardă timpul degeaba. Iar prezenţa Ornellei era utilă, pentru că se descurca bine în problema relaţiilor interumane, care îi fusese repartizată. Registrul pentru planificarea naşterilor, de exemplu, fusese ideea ei. Va mai fi deschis încă o lună. Deoarece, pe cât era omeneşte cu putinţă, doreau să evite naşterile pe timpul iernii.

Dar Delvia... Până la urmă nu fusese nici o problemă cu sarcina ei. Când i se spusese, după adunare, suportase fără să crâcnească admonestările lui Jerode şi ceruse singură să i se facă imediat injecţia avortivă.

Nu se punea problema unei comparaţii între cele două femei, pentru a stabili o ierarhie. Dar, instinctiv, Lex începuse să

creadă că această colonie involuntară ar fi avut nevoie de ceva mai multe Delvii şi de mult mai puţine Ornelle şi Naline.

Trăgând sania după el, se apropia de locul în care echipa lui de scafandri verifica echipamentul, după seria de scufundări de dimineaţă. Costumele spaţiale, chiar dacă erau făcute dintr-un material extrem de rezistent, se puteau rupe în contact cu obiecte tăioase sau cu colţuri ascuţite. Securile - articol esenţial acum că apa mării clocotea de viaţă, şi vegetală, şi animală - erau tocite şi trebuiau ascuţite. O cască era crăpată şi trebuia, cumva, peticită. Barca era trasă pe nisip, cu fundul în sus, şi una dintre fete - cu vârful limbii scos printre dinţi, de concentrare - râzuia atent masa de cochilii care se prinseseră de cocă.

Fusese norocos, cugetă Lex. Avea o echipă foarte bună. Probabil că la asta contribuise din plin şi gradul ridicat de pericol fizic, palpabil, presupus de munca sub apă. Oamenii se selecţionaseră de la

sine.

Ca să nu mai pomenim de faptul că acceptaseră să lucreze sub conducerea unui om atât de tânăr...

- Lex! Lex!

Se răsuci pe călcâie. Dinspre râu venea fugind Cheffy, strigând şi dând din mâini, îşi dădu seama de la prima privire că e vorba de ceva grav şi urgent. Dădu drumul săniei din mână şi o luă la goană, în întâmpinarea lui.

- Ce s-a întâmplat? strigă el, gândindu-se la tot felul de posibile catastrofe. Cheffy lucra la ceea ce ei - cu o oarecare exagerare - numeau proiectele de instalaţii urbane: instalaţia de aducţiune a apei, cea de canalizare şi cea de distribuire a căldurii.

- Vino să vezi! se răsti Cheffy, râsucindu-se în loc şi pornind-o de unde venise. Chiar dacă era mult mai obişnuit cu efortul fizic decât atunci când sosiseră, omul fugea atât de repede încât nu mai avea capacitatea să mai şi vorbească.

In câteva clipe ajunseseră pe malul a ceea

ce doar ieri încă mai era o întindere de apă lată, care curgea liniştit la vale, colorată ciudat de o suspensie de larve ale unei specii de vieţuitoare acvatice care trebuiau să ajungă în apa sărată a mării înainte de a se metamorfoza în exemplare adulte.

Ieri? Chiar şi azi-dimineaţâ, când Lex venise la muncă!

Acum nu mai era decât un firicel de apă. Se vedeau dâmburi neregulate de nămol, făpturi zbâtându-se sufocate în băltoacele ce se evaporau rapid şi ierburi care începuseră deja să se îngălbenească. Din cauza soarelui puternic, deja se răspândea o miasmă cât se poate de neplăcută. Prin estuar, debitul era, de obicei, atât de mare încât curentul de apă dulce putea fi observat uşor intrând până la vreo sută de metri în mare. Acum marea intrase în albia râului.

Lex se opri împietrit. Toate speranţele lor erau legate de apa râului. Cheffy proiectase un sistem de rezervoare de sedimentare, amplasate la un kilometru şi jumătate în amonte, pentru a înlocui rudimentarele

fântâni cu scripeţi pe care le utilizau acum. Se hotărâseră să introducă apă curentă în fiecare clădire şi câte un W.C. la fiecare douăzeci şi cinci de oameni. Pe moment, dacă tot nu puteau înota în mare, şi aceasta era lipsită de maree şi nu le putea astfel înapoia dejecţiile, gura de scurgere a canalizării era chiar pe ţărm, dispersarea resturilor menajere rămânând în grija curenţilor. Era cel puţin mai igienic decât latrinele pe care le folosiseră în prima lună după ce sosiseră. Dar începuseră să fabrice conducte de canalizare - trunchiuri groase, găurite şi etanşate cu un film de material plastic - şi, în curând, o vor muta la aproape trei kilometri de mica lor aşezare.

Dar acum... asta!

Cheffy nu-l chemase numai pe el să vadă îngrijorătorul fenomen. Jerode era deja acolo. De-a lungul râului, toate echipele se opriseră din lucru, şi oamenii se strângeau în jurul lor, discutând cu voce scăzută, îngrijoraţi. Privind în sus, pe râu, Lex văzu că vreo doi sau trei oameni din echipa care

lucra la rezervoarele de sedimentare coborau spre ei, de-a dreptul prin mijlocul albiei.

Jerode dădu din cap salutându-l când îl văzu, după care îl întrebă:

- Ce zici de una ca asta?

- Când s-a întâmplat? replică Lex încă uimit.

- Nivelul a început să scadă cam acum vreo oră, o oră şi jumătate cel mult, spuse Cheffy. La început scădea aşa de încet, încât cred că un timp nici n-am observat. Apoi a început sa scadă rapid, văzând cu ochii. Ca apa care se scurge dintr-o cadă de baie. Crezi că e vorba de un fenomen sezonier? Pentru că, în cazul ăsta, putem să aruncăm la gunoi toate proiectele noastre!

- Nu, nu cred că e ceva sezonier, răspunse Lex. Adu-ţi aminte, când am sosit, vara era pe sfârşite, dar râul era larg şi adânc, în plus, dacă ar fi doar o problemă de alimentare la izvoare - deşi acum se topesc zăpezile pe înălţimi - debitul ar fi trebuit să scadă mult mai lent, în zile sau în

săptămâni. Asta se datorează unui baraj. Unui obstacol solid.

Jerode, care se apropiase de el, încuviinţă, dând din cap:

- Aşa se pare. Dar care să fie cauza... vreo alunecare de teren? Sau... Se scarpină gânditor pe chelie: Parcă îmi aduc aminte că, pe Pământ, există un animal care zăgăzuieşte râurile, îi zice... *castor?*

- *Castor!* exclamă Cheffy. Da, bineînţeles! Lex, crezi că există şi pe aici un animal care ştie să construiască zăgazuri?

- Nu mai e vorba de o simplă bănuială, spuse Lex după o scurtă pauză. Sunt absolut sigur.

Cheffy şi Jerode îl priviră surprinşi.

- Omul, adăugă Lex. Dacă vă amintiţi, valea asta duce drept la locul unde a asolizat celălalt grup.

- Dar e absurd, Lex! se răsti Jerode. Am tot încercat să luăm legătura cu ei - încă mai încercăm - dar tăcerea radio e absolută. Probabil că sunt morţi cu toţii! Şi adăugă pe un ton mai scăzut: Chiar dacă îmi displace

că trebuie să fiu de acord cu părerea Ornellei.

Lex dădu din umeri:

- N-o lua chiar aşa, *ad litteram,* doctore. N-a fost decât un răspuns logic la întrebarea lui Cheffy: da, din câte ştim există un astfel de animal.

- Uite ce-i! zise Chefry. Indiferent din ce cauză s-a oprit apa, noi avem mare nevoie de râul ăsta. Aşa că trebuie să înlăturăm obstacolul ăla, la nevoie chiar aruncându-l în aer!

Jerode ezită o clipă.

- Da, bineînţeles... Ei bine, mă gândeam ca la următoarea adunare să propun ca, din moment ce treburile merg destul de bine - adică mergeau bine - să organizăm o nouă expediţie spre platou. Să vedem dacă mai sunt supravieţuitori, şi, în caz că nu mai sunt, să vedem în ce stare e nava lor. De fapt, se întoarse el spre Lex, mă gândeam sa te rog pe tine să conduci expediţia asta.

9

Vestea că râul a secat se răspândise cu iuţeala fulgerului. Intr-o jumătate de oră se întrerupsese orice activitate. Nu mai lucra decât una din echipele lui Fritch, dar doar fiindcă tocmai fixau grinda unui acoperiş, lungă de peste zece metri şi foarte grea, şi oamenii nu se puteau opri cu treaba făcută numai pe jumătate, în rest, veniseră toţi acasă, chiar şi scafandrii lui Lex şi cei din celelalte echipe ale lui Cheffy, care lucrau în amonte şi care voiau să ştie ce să facă acum. Aşa că era inevitabil să nu propună cineva să se ţină pe loc o adunare extraordinară.

Ca de obicei, când se zvoni că e rost de o adunare, cei „importanţi" - gen Nanseltine, Rothers şi compania - se strânseră în jurul lui Jerode ca muştele la miere, bombardându-l cu tot felul de idei şi de rugăminţi, care mai de care mai imposibile. Dură mai mult de o oră sâ-i convingă pe oameni să se întoarcă la lucru şi să ţină

adunarea abia pe înserat, ca să nu piardă o zi întreagă cu ea.

Apoi Jerode trimise după membrii comitetului de coordonare şi-i chemă la „birouri", ca să discute în detaliu singura cale rezonabilă de rezolvare a problemei apărute.

- Nu prea văd ce avem de discutat, zise Fritch. Părea mai degrabă nemulţumit că fusese întrerupt din munca lui decât neliniştit de faptul că râul secase. Cineva trebuie să o pornească pe râu în sus, să găsească zăgazul ăla afurisit şi sâ-l îndepărteze sau, dacă este prea mare ca să rezolve treaba pe loc, să vină înapoi, după ajutoare. Deci nu trebuie să hotărâm decât cine să plece.

Jerode îşi drese glasul:

- Eu mă gândeam sâ-l trimitem pe Lex.

Cu excepţia Ornellei, toţi aprobară, dând din cap.

- Deşi încâ nu mi-a spus dacă acceptă, adăugă Jerode.

- Ei, bineînţeles că mă duc, răspunse Lex

dând din umeri. Şi nici nu va fi o pierdere prea mare daca echipa mea îşi va întrerupe puţin activitatea. Am scos din navă aproape tot ce era de scos, cu posibilităţile noastre actuale. Pentru ce a mai rămas, avem nevoie de aparate de tăiat la cald, şi, până nu vom reuşi să stabilizam un arc electric sub apă, în condiţii de siguranţă pentru cel ce-l foloseşte, sau până când nu vom produce fluorinâ pură, nu ne putem atinge de coca propriu-zisâ. Flacăra oxiacetilenicâ nu are temperatura necesară pentru a o putea folosi. Aşa că, eu zic că n-ar fi o idee rea ca, după ce curăţim albia râului, să mergem mai departe, până pe platou. Dacă presupunerea Ornellei e corectă, experienţa pe care o are echipa mea, de la demontarea navei noastre, va fi extrem de utilă pentru a aprecia ce e de făcut cu cea de acolo.

- Eu credeam că plecăm de la presupunerea că ceilalţi încă mai trăiesc, spuse Cheffy. Poate că barajul e construit chiar de ei.

- Mai devreme eu n-am vrut decât să arăt

că undeva, pe râu în sus, poate exista un animal care ştie să construiască zăgazuri şi baraje, explică din nou Lex cu răbdare. Imi cer scuze că nu m-am exprimat mai clar de la început.

Cheffy părea surprinzător de nervos. Şi nici nu era de mirare, când îşi vedea toate proiectele lui, atât de meticulos întocmite, amânate pentru o perioadă absolut nedefinită.

- Da, Bendle? spuse repede Jerode. Biologul se aplecă în faţă, frecându-şi o blândă maronie de pe obraz, amintire lăsată de o plantă pe care o botezaseră „iarbă-de-foc".

- Nu sunt convins că Lex trebuie să ia cu el toată echipa de scafandri. Aş propune să meargă şi unul dintre oamenii mei, cineva care cunoaşte foarte bine şi flora şi fauna locului. Poate că n-ar fi râu să plece şi unul dintre oamenii lui Fritch, în cazul în care o să fie nevoie de un specialist pentru a demola barajul ăla.

- Mi se pare corect, răspunse Fritch

reticent. Dar sper să nu-mi ţii prea mult omul, Lex.

- O să încerc, murmură Lex.

Le putea citi părerea despre el pe feţe: *E un tânăr foarte capabil, muncitor si cu capul limpede - şi mai bine să se ducă el decât eu.*

- Foarte bine, spuse Jerode. Acum, problema numărului de oameni. De câţi ne putem dispensa?

Priviră toţi la Lex.

- De câţi crezi că ai nevoie? îl întrebă Aldric.

- Cel mult şase, e maximum posibil, răspunse Lex. Nu avem decât şapte arme energetice.

- Şi vrei să le iei pe toate cu tine? izbucni Ornella. Să presupunem că, în timp ce voi sunteţi plecaţi...

- Nu presupunem nimic! se răsti Fritch. Lex are dreptate. Armele sunt mult mai importante pentru nişte oameni care se aventurează într-un teritoriu necunoscut decât pentru noi, care rămânem pe loc.

- Dar dacă pierdem...

- Preferi să pierdem oameni, sau arme?

Ornella amuţi, cu obrajii în flăcări. Fritch continuă:

- Ce raţii luaţi cu voi, Lex, pentru o săptămână?

- Cel mult. Am putea lua mai multă mâncare, dar nu cred că o să putem căra apă pentru mai mult timp. Apa e grea şi, pe căldura asta, se bea destul de multă. Vrei, te rog, să soliciţi un voluntar din echipa ta? Şi tu, Bendle? De cei din echipa mea, mă ocup eu.

- Atunci asta e, rămâne aşa, zise Fritch satisfăcut. Doctore, pentru că tot sunt aici: clădirea aia, pe care vrei să o extindem şi să o transformăm într-o infirmerie...

Adunarea începu după ce se lăsase seara. Becurile, pe care le luaseră de pe navă şi pe care le utilizaseră în timpul iernii, începuseră să se ardă şi încă nu găsiseră nici o posibilitate de a le înlocui, deşi Cheffy pomenise ceva de filamente făcute din carbon. Ca urmare, în afara clădirilor

fuseseră ridicaţi mai mulţi stâlpi, pe care acum erau fixate torţe din răşină aprinse, care fumegau. Curios, oamenilor părea să le placă modalitatea asta de iluminare, ca şi cum focul ar fi simbolizat un fel de apropiere prietenoasă de natura înconjurătoare.

Nu fuseseră probleme cu alegerea oamenilor. Dintre scafandri, vorbise în primul rând cu Minty, o femeie robustă, de vreo treizeci de ani, cu siluetă de atletă, şi cu brunetul şi imperturbabilul Aykin. Cei doi erau unul din primele cupluri care dăduseră semne că vor să întemeieze o familie şi Lex considera asta ca o manifestare de hotărâre.

Apoi, înainte să mai vorbească cu altcineva din echipa lui, îşi dăduse seama că neglijase ceva la întâlnirea de comitet. El îl însoţise pe Arbogast astă-toamnă, când făcuseră excursia aceea hazardată până pe platou. E drept, atunci era toamnă, ba chiar se apropia iarna, şi peisajul arăta complet diferit acum, vara. Totuşi, în cazul în care lui i s-ar fi întâmplat ceva, trebuia să mai fie cineva în echipă care să cunoască drumul,

care-l mai făcuse şi astă toamnă. Şi ştia pe cine dorea să ia cu el: un bărbat înalt, blond, care se numea Baffin. Omul studiase hidraulică şi hidrodinamică şi n-ar fi fost rău să arunce o privire la râul lor.

- Da, poţi să-l iei! îi spusese Cheffy fără nici o ezitare. Tot nu are nimic de făcut fără apă!

Fritch îi recomandase un tânăr pe care-l chema Aggereth, cu care Lex se împrietenise destul de mult în dormitorul lor. Considera că alegerea e foarte bună, pentru că Aggereth era un om pe care puteai pune bază şi nu se speria de greutăţi. Iar Bendle i-o recomandase pe Lodette, o brunetă cu faţă plinuţă. Femeia îşi concentrase atenţia asupra studiului florei şi faunei de uscat, şi cunoştinţele ei în domeniu aproape că le egalau pe ale lui Bendle.

In ultimul moment apăruse Jerode, care îl căuta grăbit, cu o nouă propunere: nu ar fi fost bine să fie cu ei una dintre fetele care, din iarnă, începuseră să se specializeze ca asistente medicale şi care acum îşi

petreceau cea mai mare parte a timpului studiind medicină şi anatomie, din manualele care se găseau pe navă? Dacă el, Lex, era de acord, Zanice ar fi fost încântată să li se alăture. Era o femeie de vreo patruzeci de ani, blondă, cu ochii aproape gri, pe care Lex o ştia din vedere dar cu care nu-şi amintea să fi vorbit vreodată.

Aşa deci: un grup foarte bine echilibrat, cu specialişti în diverse domenii. Lex era mulţumit de rezultat.

Lex le ceru celor şase ca, în timpul adunării, să se împrăştie în mulţime şi să se ofere imediat ce va solicita el voluntari. Procedau aşa respectând principiul lui Jerode - voluntariat, când era vorba de o treabă grea şi periculoasă - chiar dacă luaseră deja o hotărâre. Nu era nici un risc să se trezească şi cu alţi amatori, pentru că oricum va exista o întârziere psihologică între momentul în care el îşi va prezenta cererea şi reacţia majorităţii. Era însă îngrijorat să nu se găsească cineva care sâ-l conteste chiar pe el, în calitate de

conducător al expediţiei, sub motiv că ar fi prea tânăr. Dar seara nu se întâmplă nimic de genul ăsta.

Şi nimeni - nici măcar Ornella - nu se opuse obiectivului secundar al expediţiei, acela de a vedea cum stau lucrurile pe platou. Ideea fusese acceptată cu calm, exact cum le fusese propusă: dacă oamenii tot o porneau pe râu în sus, nu era logic să ajungă şi pe platou?

Intrebările oamenilor fuseseră, aproape fără excepţie, exact cele la care se aşteptase el. Nu cumva secase râul din cauză că era vară? In fond nu mai plouase de aproape două luni. Cum se vor descurca cu apa de băut şi cu cea pentru spălat până când debitul râului va reveni la normal? De ce lăsaseră liderii autodesemnaţi ai comunităţii să se întâmple una ca asta? (Ultima întrebare nu fusese rostită, dar se citea pe faţa acidă a soţiei lui Nanseltine care, cea mai mare parte din timp, nu făcuse decât să se certe în şoaptă, dar cu furie, cu soţul ei. Acesta se pare că, între timp, mai învăţase

puţin cum e cu bunul-simţ şi nu rosti cu glas tare nimic din ce-i spusese ea.)

Lex era foarte mulţumit de modul în care mergeau treburile când, după ce un hohot de râs îl redusese pe Rothers la tăcere - ridicase o problemă absolut stupidă şi fără nici o legătură cu cele discutate - Jerode îi dădu cuvântul, în calitate de conducător al expediţiei.

Când ceru să se prezinte voluntari, cei şase cu care vorbise deja se ridicară în picioare - nu prea grăbiţi - şi râmaseră aşa, în timp ce el le nota numele şi le mulţumea. Dar mai apăruse un voluntar, cineva la care nu se aştepta... adevărul e că era ultima persoană la care s-ar fi gândit că vrea să meargă, ba încă şi cu insistenţă.

- Vreau să merg şi eu, zisese Delvia cu glas ferm, tare şi clar.

Acum ce era de făcut? Lex începu să gândească febril. Observă cum Naline - în ciuda tuturor celor întâmplate fata continua să se ţină de Delvia - se întinde şi o apucă

de mână, trăgând-o de ea, ca să o facă să stea jos. Enervată, Delvia se scutură, ca să-şi elibereze degetele. Lex începu să recite calităţile celor pe care-i alesese deja şi pe care şi-i dorea ca tovarăşi de drum, sperând să demonstreze astfel ce gamă largă de probleme sunt în stare aceşti oameni să acopere, dar nu-l mai băga nimeni în seamă. Toţi o priveau pe Delvia.

Deşi soarele apusese şi era răcoare, nu adăugase nimic la veşmântul ei de lucru şi era aproape goală. Acum, cu câteva sute de perechi de ochi întorşi spre ea, părea să regrete asta. Poate că jena o va face să renunţe şi să se aşeze? *Nu,* observă Lex cu regret. *Nu pe Delvia.*

Ei bine, trebuia să improvizeze rapid ceva, să o facă să stea jos.

- Hm... nu cred că avem nevoie de o echipă mai mare... Oricum, vor lipsi de aici atâţia oameni cheie. Unul în plus...

- Aiurea, îl întrerupse Delvia. Eu nu fac parte dintre „oamenii cheie". Treaba pe care o fac eu e atât de simplă, încât am fost în

stare să mă descurc de una singură. Iar Naline, care a lucrat cu mine încă de la început, poate să facă absolut tot ce fac eu acum.

Neplăcut de adevărat. Lex aruncă o privire neliniştită spre Jerode, întrebându-se dacă nu e doctorul mai inspirat decât el. Dar, considerând că tăcerea lui momentană este o încuviinţare resemnată, Delvia începu să avanseze prin mulţimea de oameni care stăteau jos.

- Nu! Ţipătul venea de la Naline, care ţâşnise în picioare şi se agăţase de spatele Delviei. Nu! N-o să pleci!

Mâna ei, care prinsese cârpa ce alcătuia unicul veşmânt al Delviei, trase. Se auzi zgomot de ţesătură sfâşiată, şi fusta minusculă se desprinse de pe cea care o purta. Injurând, Delvia se răsuci spre ea.

Cu lacrimile curgându-i şiroaie pe obraji, cu vocea răguşită din cauza isteriei, Naline continua să ţipe:

- De ce nu spui de ce vrei să pleci? De ce nu spui că vrei să scapi de mine? De ce nu

spui că vrei să te culci cu Lex, aşa cum ai făcut-o cu orice bărbat pe care ai putut pune mâna? Ridică îmbrăcămintea ruptă la nivelul ochilor: Ce nevoie mai ai de asta? Nu te-a dezbrăcat până acum şi cine a vrut, şi cine n-a vrut?

Fata aruncă zdreanţă din mână, se întoarse şi, cu mâinile înainte, ca o oarbă, dispăru în noapte.

Se aşternu o linişte apăsătoare, ca şi cum cei de faţă încercau să se convingă că ceea ce urmăriseră nu se întâmplase în realitate. Tăcerea fu întreruptă de Delvia, a cărei voce era perfect controlată când rosti cât se poate de calm:

- Imi puteţi da tunica, vă rog?

Ii fu înapoiată imediat şi şi-o puse pe ea, aranjând-o şi înnodând-o pe şolduri, astfel că arăta aproape la fel ca înainte. Apoi, cu o aroganţă care-i tăie respiraţia lui Lex, îşi continuă drumul început.

- Ar fi bine să se ducă cineva după Naline, îi spuse Lex lui Jerode din colţul gurii.

- Evident murmură doctorul.

Se uita după cineva potrivit pentru asta, dar Zanice îi auzise şi se pusese deja în mişcare.

Lex inspiră adânc. Ei bine, nu avea încotro!

- Delvia! spuse el tare. Te rog să te întorci la locul tău!

Ea se opri, ridicându-şi capul sfidătoare:

- Ah! Deci ţi-e frică să nu fi spus Naline adevărul?

- Nu cred că a spus ceva ce nu ştiam deja cu toţii, răspunse Lex cu brutalitate. Dar, Delvia, toată, lumea ştie cât eşti tu de impulsivă. Nu se pune acum problema să fii blamată pentru asta. Insă noi plecăm într-o expediţie printr-un teritoriu sălbatic, plin de pericole încă necunoscute. Prezenţa ta ar fi un risc, pe care nu ni-l putem permite.

- Bine, zise Delvia după o clipă de tăcere. Foarte bine, tu eşti responsabil în privinţa asta.

După care, cu o graţie aparent perfectă, se întoarse la locul ei şi se aşeză. Se auzi murmur de comentarii, dar glasul lui Jerode

le reduse imediat la tăcere. După care adunarea continuă, fără nici un alt incident.

Insă, tot timpul, Delvia continuase să zâmbească, şi asta îl deranja foarte tare pe Lex, mai ales pentru că nu reuşea sâ-şi dea seama de ce o face.

10

- Să stau de garda lângă aparatul de radio! spuse acru Elbing. Ei bine, nici nu cred că mai sunt bun pentru altceva.

Işi ridicase piciorul de lemn de pe pământ, ca să uşureze apăsarea de pe ciot. Era ultimul supravieţuitor din echipajul lui Arbogast şi, ca majoritatea cosmonauţilor, suferea de diverse afecţiuni circulatorii. Iar astă-iarnă, circulaţia proastă împreună cu degeraturile îl costaseră piciorul drept, care îi fusese amputat ceva mai jos de genunchi.

Lex îl prinse de umăr într-un gest de îmbărbătare:

- O să fim mai liniştiţi dacă ştim că, de

aici, ne urmăreşte cineva care ştie cum trebuie făcută treaba asta. Intră înăuntru. Aykin se străduişete să încropească un dispozitiv de transport pentru aparatul nostru.

Ii făcu semn lui Elbing s-o ia înainte, iar el aruncă o privire în jur. Aerul era apăsător, jilav, iar pe mare, departe, spre orizont, se vedeau nori întunecaţi. Atmosfera era extrem de încărcată, şi asta parcă îi paraliza mintea. Avea impresia că mai are ceva extrem de necesar de făcut aici, înainte de a pleca, dar nu-şi putea da seama ce anume.

Dădu din umeri. Necesar nu înseamnă neapărat şi posibil. Aşa că intră după Elbing.

Aparatele lor de radio erau demontate de pe navă şi erau, evident, mari şi grele, pentru că nu fuseseră construite nici ca să fie mutate dintr-un loc într-altul, nici ca să funcţioneze cu acumulatoare portabile. Aykin făcuse un fel de ladă de lemn, de care erau prinse nişte bretele, cu ajutorul cărora o puteai fixa pe umeri. Când intră Lex,

tocmai şi-o dădea jos din spate şi o aşeza cu grijă pe o masă.

- Cum merge? îl întrebă Lex. De câte acumulatoare de rezervă o să avem nevoie?

- De nici unul, îi răspunse Aykin cu satisfacţie în glas. Uite! Minty a avut ideea asta. Ridicase de pe masă o bucată scurtă de ţeava pe care era înfăşurată nişte sârmă: Nu avem decât să mărim lungimea antenei. Minty crede că ar fi chiar şi mai bine dacă am putea agăţa sârma de un copac. Am făcut mai multe probe şi se pare că vom putea să şi emitem să şi recepţionăm, cu putere destul de redusă ca să putem renunţa la orice acumulator de rezervă.

- Ingenios. Elbing dădu din cap, aşezându-se ţeapăn pe un scaun. Lex se încruntase, nu pentru că nu i-ar fi plăcut ideea, ci pentru că tot încerca să-şi dea seama de ce avea senzaţia că îi scapă ceva esenţial.

- Aţi verificat şi ideea mea, zise el vorbind rar, să luaţi o foaie de panou colector, să o întindeţi şi să vedeţi dacă nu putem alimenta

direct aparatul de radio? Exista, evident, un mare inconvenient legat de asta: ar fi fost obligaţi să transmită numai în timpul zilei, când interferenţa solară era maximă, în loc să transmită seara, comod, din tabăra de noapte. Şi, oricum, problema fusese rezolvată. Dar spera ca diverse asociaţii de idei să-i lumineze mintea şi sâ-şi dea seama ce era chestia aia care-i scăpa cu obstinaţie, înnebunindu-l.

Minty şi Lodette, care stăteau într-un colţ al încăperii, îşi ridicară ochii spre el:

- Lodette zice că, dacă o ţinem pe râu în sus, s-ar putea să nici nu vedem soarele, spuse Minty.

- Aşa e. Biologa adăugă: Nu ştiu dacă ai mers ceva mai departe de mal în vara asta, dar pot să te asigur că vegetaţia este deasă, bine de tot.

- Şi, în plus, se înnorează, zise Aykin, punând pe masă ghemul de sârmă pentru antenă. S-ar putea să vină furtuna.

Lex pocni brusc din degete. Asta era! Sârmă - copac - furtună – *paratrăsnet!*

- Mă întorc imediat, zise el şi ieşi, pornind în fugă după Jerode.

Clădirea pe care Fritch avea intenţia s-o transforme în infirmerie era puţin mai spre marginea aşezării. Dacă aveai nevoie de doctor, era logic să-l cauţi acolo. Privind neliniştit la norii apăruţi la orizont şi întrebându-se dacă nu va fi cumva obligat sâ-şi amâne plecarea, Lex se apropia de uşa acoperită cu o perdea. Când se afla doar la câţiva paşi, perdeaua se dădu la o parte şi ieşi Ornella, palidă la faţă.

Văzându-l pe Lex, păru să îngheţe pentru o clipă, apoi lăsă perdeaua să cadă în urma ei şi continuă să înainteze.

- Jerode e aici? o întrebă Lex.

- Da, dar nu poţi să vorbeşti cu el. Are treabă.

In vocea ei era o amărăciune agresivă care-l luă pe neaşteptate.

- Ce e? S-a întâmplat ceva grav?

- Da. Ceva ce ai fi putut împiedica să se întâmple. Dar, pentru tine, au fost mai

importante nişte principii. Naline a încercat să o ia pe urma lui Arbogast. Jerode spune că va supravieţui, dar se pare că a reuşit să se orbească. Eşti mulţumit de ce-ai făcut?

- De ce? Din cauza Delviei? o întrebă Lex, făcând un efort să treacă peste învinuirea absurdă.

- Tu de ce crezi?

- Cum s-a întâmplat?

- Ea şi Delvia încărcau armele pentru expediţia ta, zise Ornella acru. Imi închipui că s-au certat. Poate că Delvia i-a spus în faţă că a folosit-o ca jucărie, ca sâ-i treacă iarna mai uşor. Iar Naline a luat o armă şi a plecat în pădure. A găsit-o Bendle, când a auzit-o gemând. Arma nu era încărcată. Abia a fulgerat puţin. Dar destul ca să-i ia ochii.

- Şi Delvia?

- ***Aia!*** **Ornella bătu din picior. Cred că încă îţi încarcă armele. Mai devreme sau mai târziu o să-şi dea seama că lipseşte una. Poate că a şi observat deja. Dar n-am văzut-o venind s-o caute.**

Lex inspiră adânc.

- Şi eşti hotărâtă să-mi pui mie în spinare toată vina?

Ornella îl privea cu ochi ca de foc.

- Expediţia *mea,* armele *mele,* vina *mea!* se răsti Lex la ea. Uite ce e, Ornella! M-am săturat de toate astea şi nu am de gând să ţi le mai tolerez. Tu ai făcut ceva să o ajuţi pe Naline? Ai *făcut* ceva? Ai stat măcar de vorbă cu Delvia?

Ornella tresări şi ripostă pe un ton defensiv:

- Te-am rugat pe tine...

- De ce pe mine? Ai avut totul sub ochi, de la început, şi nu ai luat nici o atitudine, nici tu, nici vreo altă femeie aşa-zis responsabilă din baraca aia a voastră. Ai stat toată iama şi te-ai uitat, şi apoi singurul lucru pe care ai fost în stare să-l faci a fost să încerci să-mi pui mie în cârcă întreaga responsabilitate. Dar eu *n-am nici un chef* sâ mă simt vinovat în locul tău. Nici în locul tău, nici în locul altuia. Ai înţeles?

Buzele Ornellei se mişcau necontrolat. Şi brusc, masca ei cedă. Rostind o înjurătură

porcoasă, se repezi la el şi-i trase o palmă peste faţă. Lex primi lovitura perfect impasibil.

- Ticălosule, ţipă femeia. Voi, bărbaţii sunteţi toţi nişte mizerabili! Să nu zică nimeni o vorbă despre căţeaua aia, despre curva aia!

Lex o prinse de încheieturi şi-i răsuci cu dexteritate mâinile la spate, unde i le prinse cu o singură mână şi o ţinu zdravăn. După care puse capăt torentului de obscenităţi ce se revărsa acum din gura Ornellei, astupându-i-o cu cealaltă mână. Perdeaua de la intrarea în infirmerie se dăduse la o parte, şi în uşă apăruse Jerode, nedumerit.

- O injecţie tranchilizantă, doctore. Urgent. E într-o stare proastă, *rău* - gelozie isterică! S-o aduc înăuntru?

- Da... dacă poţi! spuse doctorul uimit.

Putea. Câteva secunde după aceea, Ornella, drogată, zăcea moale pe unul din paturile din încăpere.

- Ce dracu' s-a mai întâmplat? îl întrebă Jerode.

Lex îi spuse repede.

- Trebuia sâ-mi fi dat seama mai de mult, îşi sfârşi el povestirea. E geloasa la nebunie pe Delvia, pe care situaţia noastră nu o poate împiedica să se bucure cât poate de viaţă. La început m-a păcălit, zicea că e neliniştită de Naline, pentru că şi ea avea două fete pe Zara.

Işi dădu seama că nu mai spusese „acasă pe Zara". Şi că tot aşa zicea şi marea majoritate a celor de aici. Cu excepţia celor *mai puţin.*

- Crezi că... începu Jerode, dar Lex i-o tăie scurt:

- Doctore, cred că trebuie să afli repede de tot ce s-a întâmplat în realitate astâ-iarnă în clădirea femeilor. Cât mai amănunţit. Pentru ca la anu' să nu se mai repete. Ornella s-a prefăcut numai că era dezinteresată. De fapt, voia s-o mămeascâ pe Naline, ca pe un fel de surogat al fetelor ei, pe care le-a pierdut pe Zara. Şi, cum Nalinei nu-i convenea asta, s-a refugiat lângă cea mai puţin mâmoasâ dintre femei.

Mi-e teamă că vom mai avea multe căderi nervoase printre femeile care şi-au pierdut familiiile şi care, în subconştient, consideră o vină faptul că s-au salvat. Şi care, ca şi Ornella, încearcă să găsească înlocuitori cu orice preţ.

- Se pare că ai dreptate, zise Jerode. Trebuia sâ-mi dau singur seama de asta, chiar dacă sunt generalist şi nu psiholog. Cred că munca administrativă mă împiedică sâ-mi văd ca lumea de meserie. Şi... Lex, îmi pare râu să ţi-o spun. Dar nu crezi că, în parte, e şi vina ta?

Urmă un moment îndelungat de tăcere. Lex revâzu în minte tot ce i se întâmplase de când sosise pe această planetă. Dezamăgirea amară pe care o resimţise când îşi dăduse seama că nu-şi va putea îndeplini marea lui ambiţie încă mai persista. Şi probabil că va rămâne în el toată viaţa. Pe de altă parte însă, nu mai avea în faţă zeci de ani de studiu, de antrenamente, de analize, de examene, de teste...

In fond, aici era o planetă. Nouâ-nouţâ. Şi

care probabil că se va dovedi, până la urmă, locuibilă. Oare nu asta era esenţa marii lui ambiţii - să construiască o lume nouă?

In cele din urmă se întoarse. Cu spatele la Jerode, spuse:

- Ştiu. Ai dreptate. Te rog să mă ierţi. Adineauri, Ornella încerca sâ-mi pună în spinare o responsabilitate ce nu-mi aparţinea şi mi-am pierdut cumpătul, pentru că mi-e ruşine că nu am fost în stare să accept acele responsabilităţi care într-adevăr îmi aparţin. Nu se mai poate să lăsăm pe capul tău toată munca administrativă. Când ne vom întoarce din expediţie, o sâ-i las pe Minty şi pe Aykin la conducerea scafandrilor şi eu o să-mi iau în primire treaba care e a mea.

Jerode expiră prelung, ca şi cum ar fi revenit la suprafaţă după o scufundare aproape insuportabil de lungă.

- Lex, nici nu-ţi închipui cât de bucuros sunt să te aud vorbind aşa. Cât de repede crezi că o să te întorci?

Zâmbind, stăpân din nou pe sine, Lex se

întoarse cu faţa spre el.

- Ei... nu cred să dureze mai mult de şapte zile. Asta, presupunând că vom putea să înlăturăm zăgazul ăla de pe râu. Dacă vegetaţia e aşa de deasă cum spune Lodette, deşi cred că putem ajunge pe platou, acolo unde au asolizat ceilalţi, în cel mult două zile, o să ne ia probabil mult mai mult să ne întoarcem, pentru că va trebui să ne croim drum cu securea în mână.

- Ei bine, să te grăbeşti! zise Jerode. Avea ochii strălucitori şi, brusc, izbucni în ras.

Din colţul în care era Naline se auzi glasul supărat al Zanicei, care cerea linişte.

De la infirmerie plecase dus pe gânduri. Ii spusese lui Jerode de paratrăsnete, şi el îi promisese că va vorbi cu Fritch. Probabil că un singur stâlp metalic, fixat pe una din colinele din apropiere, va fi suficient.

Dar căderea nervoasă a Ornellei îi dădea noi motive de îngrijorare. Se întreba în ce măsură asta se datora faptului că toată iarna femeia sperase că celălalt grup li se va

alătura, şi astfel viaţa va fi mai uşoară pentru toţi. Oare câţi alţi oameni, care încă nu se aflau - ca Ornella - la limita nebuniei, se vor simţi disperaţi, dacă ei se vor întoarce cu dovezi palpabile că toţi membrii celuilalt grup erau morţi? Contrar celor ce le spusese lui Cheffy şi lui Jerode despre animalul care ştia să construiască zăgazuri, el personal nu mai considera probabil să mai găsească pe cineva în viaţă pe platou.

Şi, ţinând cont de ceea ce se aştepta să găsească acolo, nici nu era nerăbdător să ajungă în zona respectivă.

Aproape fără să-şi dea seama, paşii îl purtaseră spre plajă, spre locul în care lucra de obicei Delvia. Ridicându-şi privirea, o văzu chiar în faţa lui, înconjurată de acumulatoare şi de foile panourilor colectoare. Pe un rastel, făcut din beţe legate cu sârmă, se aflau cele şapte arme energetice pe care le poseda comunitatea, încărcate ochi.

Deci cineva i-o adusese înapoi pe cea pe care o folosise Naline şi îi povestise ce se

întâmplase. Totuşi, ea îşi văzuse în continuare de treabă, fierbând în suc propriu. Nu avea pe ea, ca de obicei, decât tunica aceea ridicolă, legată strâns în jurul şoldurilor.

Unul dintre acumulatoare era gata. Il deconecta, îl puse pe un altul şi apoi peste încă unul şi le duse pe toate trei până la un cărucior din apropiere. Uşurinţa cu care se mişcase îl ului pe Lex. Lucrurile acelea erau grele, foarte grele. Dovadă că urmele paşilor ei în nisip erau aproape de două ori mai adânci când le avusese în braţe.

- Delvia! o strigă el.

Ea se îndreptă de şale şi se întoarse spre el, ştergându-şi palmele de transpiraţie pe tunica-fustă zdrenţuită.

- Ai auzit ce s-a întâmplat cu Naline? întrebă el cu voce aspră.

- Da. Un tip din echipa lui Bendle... mi-a adus arma înapoi. Făcu un semn spre rastel: Poţi să le iei, sunt gata.

Lex stătea fără să scoată o vorbă şi o privea insistent. Ea rezistă un moment, după

care se răsti la el:

- Ce-i? Ce-i? Vrei să mă vezi izbucnind în lacrimi şi făcând o criză de isterie?

- Nu tocmai, îi răspunse el. Ba chiar mai mult, mă întreb de ce şi-o fi ales Naline o armă despre care ştia perfect că e descărcată!

Il privi cu uimire. Şi, după o clipă, oftă uşurată:

- Iţi mulţumesc, Lex. Ţi s-a spus şi că Naline a avut grijă să o vadă patru sau cinci oameni cu arma în mână, şi nici unul dintre ei nu şi-a dat osteneala s-o întrebe ce făcea cu ea?

- Nu, dar asta nu mă surprinde. Lex se apropie de cărucior şi se aşeză pe un colţ al lui. Cred că trebuia să fi venit mai înainte chiar la tine, să te întreb cum s-a întâmplat. Dar nici acum nu e târziu.

Ea ezită, apoi începu să vorbească:

- Ai avut dreptate, când ziceai că nu sunt potrivită să vin cu voi în expediţie. Sunt, într-adevăr, impulsivă şi, cum, de când mă ştiu, n-am fost niciodată obligată să mă

stăpânesc, nu prea mi-e uşor s-o fac. Din anumite puncte de vedere cred că semăn foarte mult cu un animal. Am instincte şi reflexe puternice. E mai uşor să te laşi în voia lor, decât să încerci să ţi le stăpâneşti, mai ales că, de multe ori, e şi mai nostim aşa.

Lex dădu din cap.

- Dar acum trebuie să înveţi să te stăpâneşti, Delvia. Pentru binele tuturor, inclusiv al tău.

- Da, ştiu, ştiu, zise ea cu glas frânt. Se lăsase în genunchi pe nisipul fierbinte. Dacă aş fi ştiut în ce mă bag ... Ascultă, vede toată lumea că nu sunt genul de femeie mămoasâ. Nu cred că am în mine nici măcar un dram de instinct matern. Dar toată gaşca aia de muieri - în frunte cu Ornella - tăbărâse pe Naline, se purtau cu ea de parc-ar fi fost păpuşă însufleţită sau copil de ţâţă. Şi Nalinei nu-i plăcea deloc asta, nu-i plăcea să fie tratată ca un copil. Voia să fie tratată ca o persoană independentă. Ca un om în toată firea. Ceea ce, evident, încă nu e. E o

adolescentă care încă mai dramatizează orice, e capricioasă... Eu nu o cocoloşeam, şi din cauza asta s-a ataşat de mine. La început, asta a fost tot...

- ...apoi, s-a făcut într-adevăr frig. Iţi aminteşti ce ger era în toiul iernii? Vorbea pe un ton jos dar vehement, într-o noapte m-am trezit cu ea în pat, lângă mine, îngheţată tun. Ştiu ce-ar fi trebuit să fac, ştiu prea bine! Instinctele mele îmi spun perfect când trebuie să mă opresc! Ar fi trebuit să-i dau ei pătura mea şi să ies afară, să stau cu fundu-n zăpadă până mă răcoream. Ei bine, n-am fâcut-o. Tremuram de frig până şi în somn, afară era o vijelie de nu vedeai la doi paşi, iar eu nu mă simţeam în stare de gesturi nobile. Şi, după ce s-a încălzit destul ca să poată să se mişte, ce dracu' ai fi vrut să fac eu, când a început să mă pipăie peste tot şi-mi mai băga şi limba prin ureche? Se lovi cu palma deschisă peste coapsă.

- Insă, să ştii de la mine: dacă Ornella sau vreo altă „doamnă" îţi spune că n-ar fi făcut la fel, să n-o crezi, minte!

- Continuă, spuse Lex pe un ton neutru.

- Mulţumesc, asta şi am de gând să fac! Dacă tot e să punem lucrurile la punct, cel puţin s-o facem până la capăt. Uite ce e, eu am trecut de mult de adolescenţă - oricum, a mea n-a semănat nici pe departe cu a Nalinei - şi mi-a luat ruşinos de mult timp până mi-am dat seama de ce e aşa de ataşată de mine. Ea nu m-a văzut niciodată aşa cum sunt în realitate. A inventat o Delvia care n-a existat niciodată, blândă şi generoasă şi... aşa mai departe, totul în cantităţi suficiente ca să-şi poată justifica sieşi de ce se agaţă în halul ăsta de mine. De ce crezi tu că am început să culeg bărbaţii ca pe... ca pe nişte trofee, încă de pe vremea când era atât de frig încât nu era deloc plăcut să stai pe jos şi nu... nu era nici măcar o distracţie? Incercam să distrug imaginea aia ireală din capul Nalinei, s-o fac să o vadă pe Delvia-cea-reală.

- Tu i-ai spus azi să vină aici să lucraţi împreună?

- Nu. Nu i-am spus niciodată ce să facă.

Dar nici nu i-am spus să plece. Speram să-şi fi revenit, după criza de isterie de ieri. Dar nu-şi revenise. A încercat să se certe cu mine, eu mi-am păstrat calmul, atunci m-a acuzat că o urăsc, a smuls o armă şi a fugit. Iar eu nu m-am dus după ea. Nu credeam că-şi poate face vreun rău cu arma aia. Când îmi fuseseră aduse, mi se spusese că sunt complet descărcate. Lex, jur că nu ştiam că mai e vreo picătură de energie în ele!

Era palidă la faţă şi buzele îi tremurau. Lex o privi îndelung, în cele din urmă îi spuse:

- Del, du-te să vorbeşti cu Jerode. Ornella a suferit o cădere nervoasă şi a spus o mulţime de lucruri. Cred că acum e pregătit pentru ceea ce o să audă de la tine. Pentru că trebuie neapărat să găsiţi o soluţie, altfel rişti să fii linşată, când o să se afle de Naline.

Dimineaţa, micul grup s-a pus în mişcare o dată cu prima geană de lumină, în parte ca să parcurgă o distanţă cât mai mare până la căderea serii, în parte ca să evite să transforme plecarea într-un fel de ceremonie. Lex fusese în recunoaştere până în vârful unei înălţimi, de unde văzuse bine prima porţiune a drumului şi ştia că, măcar la început, vor putea înainta rapid. Dar considerase că ăsta nu e un motiv să întârzie plecarea.

Soarele nu se vedea. Vântul bătea dinspre mare şi împingea spre uscat mase mari de nori, pe care ieri le văzuseră doar la orizont. Cu puţin noroc, poate că nu se vor descărca decât după ce vor trece de înălţimile care se vedeau departe, în interiorul continentului.

Lex şi tovarăşii lui înaintaseră în ritm susţinut. Din cauza norilor, în unele momente fusese atât de beznă, încât fuseseră obligaţi să folosească lanternele. Bine cel puţin că încă nu începuse să plouă.

Dar oamenii pe care-i lăsaseră în urmă probabil că ar fi fost mai mulţumiţi dacă

ploua. Asta ar fi însemnat apă proaspătă pentru spălat şi supliment la raţia de apă de băut, pe care o furnizau distileriile lui Aldric... supliment care însă n-ar fi durat cine ştie ce, dacă nu apărea soarele repede, să pună distileriile în funcţiune, la capacitate normală.

Contrastul cu călătoria pe care o făcuse anul trecut era izbitor. Acum drumul era mult mai greu. Pe malurile râului se vedeau fel de fel de plante proaspât-râsârite, şi din bancurile din albie răsăreau rădăcini. Dispariţia apei le făcuse să se usuce şi să capete un aspect fibros. In locurile în care se mai păstraseră, pentru un timp, mici băltoace de apă se vedeau grămezi de animale de apă dulce, moarte din cauza uscăciunii. Imediat după ce plecaseră, văzuseră un timp copaci înalţi, între zece şi cincisprezece metri, de care atârnau, ca nişte plase, mari cantităţi de plante agăţătoare, cărora încă nu le dăduseră un nume. Apoi râul se îngustase, panta albiei

devenise mai abruptă, şi, puţin mai încolo, pe maluri îşi făcuseră apariţia tufe dese, având numai jumătate din înălţimea copacilor, dar la fel de împânzite de plante agăţătoare.

Nămolul era uscat şi mergeau uşor. Au înaintat în forţă toată dimineaţa. Auzeau fel de fel de zgomote ciudate: păsări galbene, gri sau maro, care ciripeau sau ţipau, insecte cu carapace, care sâsâiau sau ţiuiau, şi, uneori, un horcăit, ca şi cum un animal ar fi fost strâns de gât.

Lex şi Baffin treceau, pe rând, în frunte, cu armele în mâini, gata de tragere. Imediat după ei mergea Lodette, ai cărei ochi pătrunzători scrutau permanent drumul, avertizându-i de fiecare dată când se apropiau de plante periculoase, precum iarba-de-foc, şi oprindu-i precaută atunci când zărea ceva ce nu mai întâlnise până atunci. Uneori utiliza câte unul din preţioasele cuburi pentru unicul lor aparat de fotografiat. Reuşiseră să recupereze peste cinci sute de cuburi de pe navă care,

aproape toate, fuseseră utilizate deja de echipa lui Bendle.

In urma ei veneau Zanice şi Aggereth, amândoi destul de înfricoşaţi. Iar la urmă Minty şi Aykin, mână în mână, ultimul având în spate greoiul lor aparat de radio şi acumulatorul acestuia.

Era aproape de amiază când, la numai câţiva metri în faţa lor, se auzi acel horcăit ce-i neliniştise de mai multe ori până atunci. De data asta, văzând şi nişte ierburi care se mişcau, se opriră ca împietriţi, aşteptându-se să se trezească faţă în faţă cu un monstru dintr-un moment într-altul. Lex auzi dinţii lui Aggereth clănţănind scurt, înainte ca acesta sâ-şi încleşteze fălcile şi să se stăpânească.

Cu arma în mână, avansa spre mal. Vorbind peste umăr, spuse:

- Lodette, până acum n-am întâlnit carnivore mari, nu-i aşa?

- Nu. Şi nici mediul n-ar putea tolera asemenea vieţuitoare. Un animal de - să zicem - vreo cincisprezece kilograme, ar fi prea greu să se poată adapta la o viaţă

arboricolă - ramurile sunt prea subţiri să reziste - şi prea mare să se poată mişca repede prin încâlceala vegetală de la sol. Carnivorele mari trăiesc în teritorii cu vegetaţie de tip savană.

- Atunci ăsta ce e? zise Lex, surprins şi el de cât de calmă îi era vocea. Printre ierburi şi plante agăţătoare, la mai puţin de patru metri în faţa lor, se zărea capul unui animal. Acea parte anatomică putea fi identificată drept cap în primul rând datorită prezenţei gurii. Pentru că, în general, pe această planetă, evoluţia naturală nu dusese încă la apariţia unor organe anatomice specializate, aşa cum se întâlneau pe majoritatea planetelor locuite de oameni. Animalul din faţa lor era multicolor. Iar capul acela, aşezat pe un gât scurt, se bălăbănea în toate părţile.

- Ăsta... zise Lodette, după care făcu o pauză şi înghiţi în sec, ăsta e un ierbivor. Am mai văzut vreo două şi acasă. Se dădeau la arborii-de-salată. Dar i-am gonit fără probleme, se sperie uşor.

Gura animalului se deschidea şi se închidea continuu, şi, în cele din urmă, înţepeni cu capul spre cer. Horcâiala se repetă... şi atunci Lex îşi îndreptă arma spre sol şi trase. Vegetaţia se chirci şi se retrase. Se înălţă un mic nor de fum, mirosind neplăcut, care se împrăştie repede.

- Uite şi carnivorul nostru, zise Lex încet.

Pe sol se vedea ascuns - sau încastrat sau pur şi simplu aşezat - ceva ca un sac negru, mai mult gură. Era închis în jurul părţii din spate a ierbivorului şi îl sugea, trăgându-l în jos.

Priveau scena fascinaţi şi îngroziţi. Părea imposibil ca acel sac negru, chiar dacă era mare, să poată înghiţi complet animalul, care era cam de talia unui ponei. Şi totuşi asta se întâmpla. Cu un ultim „plop" acesta le dispăru din faţa ochilor.

- Creatura asta trăieşte într-un bârlog subteran! realiză brusc Lex. Asta e doar gura!

- Lex! Atenţie! Strigase Aykin, de la vreo cinci metri în spate, înainte de a se arunca

spre el. Dar Lex, cu reflexele lui accelerate artificial, nu avusese nevoie decât de zgomotul unei pietricele ca să devină atent la ceea ce se întâmpla.

La câţiva centimetri în faţa picioarelor lui, aproape perfect mascat de nămol, de ierburi uscate şi de rădăcini, se deschidea un alt sac negru. Mişcarea făcu să crape nămolul uscat. Gura aceea se deschise, se închise, apoi se deschise din nou, atingând un diametru de aproape un metru şi jumătate, astfel încât Lex putea să privească înăuntru. Interiorul era plin de filamente, ce atârnau moale.

- Se pare că monstrul ăsta are nevoie şi de apă, nu numai de hrană, zise Lex gânditor.

- Vrei să spui... vrei să spui că sunt gurile aceleiaşi creaturi? întrebă Aggereth îngrozit. Atunci înseamnă că-şi are bârlogul chiar sub noi!

- Foarte posibil, încuviinţă Lex. E ceva greu de imaginat. De acum înainte va trebui să fim ceva mai atenţi. Lodette, poţi să

găseşti nişte semne caracteristice după care să ne putem orienta?

Biologa îşi muşca buzele. Se răsuci încet, scrutând împrejurimile. In timpul ăsta, sacul negru din mijlocul albiei - care continua să caute în van apă - se ridicase nedumerit din nămol, precum un ulcer, cam la un metru înălţime. Şi apoi „râgâi" prelung, emanând o duhoare groaznică. Ca o confirmare a spuselor lui Lex, prin nămolul tare le ajungeau la tălpi vibraţii, produse de mişcarea gazelor în trupul animalului de sub ei.

- Da, asta este, spuse brusc Lodette. Arăta spre o tufă bogată verde-albastruie, plină de inflorescenţe, amintind vag de un asparagus. Ierbivorele sunt înnebunite după planta asta. De obicei îi mănâncă toate inflorescenţele, până la înălţimea la care pot ajunge. Dar uitaţi-vă, asta le are intacte până la nivelul solului, nu-i lipsesc decât câteva.

- Deci ierbivorele o mănâncă doar dacă nu sunt, la rândul lor, mâncate de altceva, corect? zise Minty zâmbind. Se ţinea de

braţul musculos al lui Aykin cu amândouă mâinile.

- Exact. Când o sa vedem vreuna tot aşa de plină de inflorescenţe, să fiţi convinşi că trebuie să ne uităm bine pe unde călcăm.

- Excelent, Lodette, încuviinţă Lex. In regulă, am stat destul aici.

- Şi... monstrul ăsta? întrebă Aggereth, arătând spre sacul negru.

- O să crape de sete, îi răspunse Lex. N-are rost sâ-l omoram noi.

După cotul următor al râului văzură că se întîmplâ exact ceea ce, de un timp, se aşteptau să se petreacă dintr-un moment într-altul: cele două ziduri de vegetaţie, de pe maluri, se uneau în partea de sus. Aveau în faţă gura unui tunel verde şi întunecat. Lex oftă şi, uitându-se la ceilalţi, le văzu privirile dezamăgite.

- E mult mai râu decât anul trecut, zise Baffin.

- Da, aşa e. Lex se uită la cer. Norii erau tot mai întunecaţi, însă ploaia nu se pornise.

Dar putea să înceapă în orice moment. Se hotărî:

- Ne oprim aici, să ne odihnim şi să mâncăm, spuse el. O să stăm în cerc şi o să supraveghem împreună împrejurimile, să nu apară ceva. Scoateţi raţiile, dar fiţi atenţi, s-ar putea să fie nevoie să le lungim niţel la întoarcere. Aykin, pentru că tot suntem destul de aproape, cred că e cazul să luăm legătura cu Elbing.

Toţi erau uşuraţi şi nu-şi ascunseră câtuşi de puţin bucuria. Işi dăduseră rapid bagajele jos din spate şi se întindeau obosiţi. Doar Aykin, care continua să se uite ţintă la tunelul vegetal din faţă, nu făcu nici o mişcare, nici măcar nu-i răspunse imediat.

- Lex, eşti chiar convins că râul e blocat de o alunecare de teren?

- Pare cea mai plauzibilă explicaţie, răspunse Lex.

- Da... dar uită-te la plantele astea, cât sunt de dese. N-ar fi posibil ca rădăcinile lor să se împletească, până la urmă, în asemenea hal încât să zăgăzuiască râul?

Asta ar explica şi de ce acesta îşi reia cursul normal spre toamnă, când vegetaţia se răreşte.

- Posibil, dar nu cred că asta este, zise Lex. Plantele ar trebui să crească cu o viteză de-a dreptul fantastică, pentru a seca tot debitul în ceva mai mult de o oră, aşa cum s-a întâmplat.

- In plus, adăugă Lodette, dacă ar fi vorba de un fenomen sezonier, carnivorul acela din urma noastră ar trebui să fie deja adaptat la el. Dar aţi văzut că moare de sete.

- Da, aveţi dreptate, răspunse Aykin şi începu să pregătească aparatul de radio.

- De fapt cred că şi ştiu unde e alunecarea de teren, continuă Lex. Baffin, îţi mai aduci aminte de locul ăla, în care râul se apropie de marginea platoului?

- Acolo unde a trebuit să ne strecurăm printre stânci şi lespezi masive? Da, bineînţeles. Acolo malurile sunt destul de înalte. Crezi că apa s-a strâns în spatele barajului? Sau şi-a găsit deja o nouă albie?

- Sper să-şi fi găsit o noua albie, spuse

Lex. Dacă a început să se formeze un lac, probabil că va inunda toata tabăra celuilalt grup.

- Sunt gata, Lex, zise Aykin. Ridică antena, ochi cu grijă şi o aruncă spre vârful celui mai înalt copac din apropiere. Nu avea decât puţin peste cinci metri, dar, la distanţa la care erau, nici nu era nevoie de mai mult.

Semnalul era foarte clar, deşi cam slab - proiectat pentru comunicaţii cu solul, de pe orbită, aparatul avea nevoie de o sursă energetică ceva mai puternică decât acumulatorul lor portabil. Lex rezumă rapid situaţia şi descrise „tunelul" în care se pregăteau să pătrundă.

Elbing confirmă laconic recepţia tuturor informaţiilor şi le transmise urări de bine de la Jerode.

- Cum se simte Naline? se interesă Lex.

- Din câte am auzit, mai bine. Dar spiritele au început să se încingă serios. Doctorul a afişat peste tot o notă despre cum vede el treburile - ca fata ştia că arma e descărcată şi că, de fapt, n-avea nici un gând serios,

doar să atragă atenţia asupra ei... şi tot restul. Totuşi, treaba e încă destul de neplăcută.

Oare ce vor găsi la întoarcere? Isterie de masă? Tribunal? Linşaj? Nimic de bine, se gândi Lex. Se pregăti să întrerupă legătura.

- Cum e vremea? îl întrebă Elbing.

- Până acum n-a plouat, îi răspunse Lex. Cu puţin noroc... Exact în clipa aceea din aparat se auzi un pârâit. Işi ridică ochii spre înălţimi şi apoi sări în picioare. Da, norii se adunaseră în zona lor, şi acum erau străbătuţi de limbile argintii ale fulgerelor. Vag, destul de estompat, ajunse şi tunetul la ei.

Aşezaţi pe bagaje, mâncarâ în grabă. Scuturându-şi firimiturile de pe buze, Baffin zise:

- Lex, vreau să te întreb ceva.

- Î...hi?

- Dacă cei din grupul celălalt sunt morţi cu toţii, care crezi că a fost cauza? Pur şi simplu condiţii meteo proaste?

- Eu aşa zic. Tu ce crezi, Zanice?

- Da, sunt convinsă. Nu uitaţi că nici noi n-am scăpat aşa uşor. Gândiţi-vâ la Elbing şi la piciorul lui.

- Dar ar putea să fie vorba şi de o boală, zise Minty. Sau să fi mâncat ceva otrăvitor. Parcă ei nu aveau tot atâtea sintetizatoare nutriţionale ca noi, nu-i aşa?

- Şi nici specialişti care să le modifice, pentru a produce tot felul de antialergeni, confirmă Baffin. Adevărul e că am încercat din toate puterile sâ-i convingem să coboare la noi, pe ţărm, pentru că, la ei, nu sunt aproape nici un fel de resurse în apropiere. Nici urmă de copaci pe kilometri întregi, ceva apă, dar nu câtă avem - pardon, aveam - noi, doar piatră chioară... Dar se hotărâseră să rămână pe loc.

- Ei bine, şi ei au ajuns aici la fel ca noi, adică pe jumătate sufocaţi, zise Lex. După ce îşi terminase porţia de turtă de sintetizator, îşi trecuse mâinile peste genunchi şi acum se legăna în faţă şi în spate.

- Aşa că nu au avut vreme să se gândească amănunţit la toate, continuă el. Dar asolizarea pe un teren pustiu, atunci când ajungi pe o planetă complet necunoscută, nu e chiar o idee rea. Te scuteşte să intri imediat în contact cu plantele şi animalele indigene şi cu feluritele lor otrăvuri. Şi trebuie ţinut cont că, în grupul lui Gomes, singurii oameni cu pregătire superioară erau ingineri. Pe de altă parte, însă, nu pot să neg că are şi Baffin dreptatea lui. Pentru că, dacă au aflat că noi avem un doctor şi un biolog cu noi, a fost prostie curată să nu se mute. Evident că asta ne-ar fi solicitat nouă la limită toate facilităţile, dar ar fi fost şi o mulţime de indivizi apţi de muncă în plus.

- Cred că s-au comportat de-a dreptul nebuneşte, spuse Baffin. Şi eu, unul, le-am şi spus-o în faţă. Dacă ţineau neapărat să asolizeze pe teren descoperit, să fi ales măcar o zonă deşerticâ, cu o pânză freatică bună dedesubt. Platoul ăla stâncos, la înălţime atât de mare... e o adevărată

catastrofă.

Aggereth se ridică şi-şi puse bagajul pe umeri. Le zise aspru:

- Nu credeţi că discuţia asta e cam cinică? In fond, se pare că drumul nostru duce chiar spre mormintele oamenilor de care vorbiţi.

- Ai dreptate, încuviinţă Lex. O.K., sâ-i dăm bătaie.

12

Avansau constant prin tunelul vegetal. Văzând cât de deasă e vegetaţia, Lex era din ce în ce mai încruntat. Planificase din start ca drumul la întoarcere să dureze cu o zi mai mult decât la ducere, dar, din câte vedea acum, subestimase mult dificultăţile. Aşa că ori se vor mulţumi cu o privire aruncată în treacăt în tabăra celuilalt grup, în loc să cerceteze atent şi să inventarieze articolele utile rămase acolo, ori vor fi obligaţi să tragă de proviziile lor pentru încă o zi. E drept, la întoarcere nu vor urca - de câtăva vreme

panta se accentuase - dar mersul la vale nu va constitui un avantaj real, atât timp cât vor fi obligaţi sâ-şi croiască drum cu securea la fiecare pas.

Pe sub vegetaţie se mişcau fel de fel de animale. Din când în când apărea câte unul chiar şi printre ramurile de deasupra râului. O dată, îşi smulsese arma şi trăsese - un impuls scurt şi bine ţintit - şi în faţa lor picase o creatură cu şase picioare simetrice, cu un corp ca o pernă de ace. De trup, din partea de dedesubt a acestuia, atârna un fel de tentaculă lungă şi elastică, la capătul căreia se găsea un fel de minge lipicioasă. Lodette confirmă imediat presupunerea lui că apendicele folosea la prinderea prăzii, deşi se îndoia că ar fi putut face vreun râu unei fiinţe umane, dacă nu cumva mingea din capul lui nu era otrăvită. Dar nimeni nu se oferi să testeze această posibilitate.

Căzuseră, încă de la început, de acord să încerce să parcurgă o distanţă cât mai mare în această primă zi. Ca urmare, nu s-au oprit imediat ce apusese soarele, ci continuaseră

să înainteze un timp, la lumina lanternelor. Dar albia începuse să fie plină de pietre, mari şi mici, şi, cum de multe ori mai degrabă se căţărau decât mergeau, dificultăţile mersului prin beznă erau prea mari ca să mai merite riscul de a înainta cu orice preţ.

- Ajunge pentru astăzi, spuse Lex în cele din urmă. Hai să curăţim un loc de tabără, bine? Rămânem aici. Baffin, hai să ardem niţel vegetaţia. Ceilalţi, daţi-vâ mai în spate şi fiţi atenţi, n-am vrea să va prăjim şi pe voi.

Il ascultară docili. Fasciculele orbitoare ale armei lui Baffin şi a lui Lex măturară covorul vegetal pe o distanţa de vreo cincizeci de metri, pe ambele maluri. Mirosul era oribil, dar în câteva minute se risipi.

Făcură focul cu rădăcini uscate şi-şi încălziră nişte supă, stabiliră ordinea schimburilor de planton până-n zori, şi apoi, epuizaţi, se vârârâ în sacii de dormit. Cu excepţia ţipătului câte unui animal, era o linişte absolută. Pe când se strecura în sacul lui, Lex, care o lăsase pe Minty în

primul schimb, îşi zise că era chiar plăcut.

Dar, dintr-o dată, o auzi pe Minty exclamând surprinsă. Se ridicară toţi, să vadă despre ce e vorba, alarmaţi.

- Apă! strigă ea, luminând solul cu lanterna. Priviţi!

Prin nămolul uscat, printre pietre, îşi croiau drum firicele de lichid maroniu. Aggereth se ridică grăbit în picioare.

- Dacă e râul, trebuie sa ne îndepărtăm rapid. Ne-am putea îneca!

- Nu e râul, fii liniştit. N-o să se înece nimeni, zise Lex după ce se uitase atent. Sunt efectele ploii de la munte. Dacă n-o să stăm în partea cea mai de jos a albiei, chiar dacă acolo e mai neted, o să fie totul în regulă.

Fornăind supărată, Lodette, care se aşezase pe o bucată foarte netedă de nămol, se sculă şi-şi trase echipamentul spre un loc mai sigur.

- Crezi că e cazul să luăm legătura cu Elbing? întrebă Aykin. Ca să ştie şi ei când o să ajungă apa acolo? Decât deloc... Poate că

o să le folosească la ceva un pic de apă de ploaie.

Lex scutură din cap.

- N-o să ajungă în nici un caz până pe coastă. O să fie absorbită de pământul uscat.

- Eşti sigur?

Din cauza oboselii, Lex fusese pe punctul sâ-i răspundă răstit: „Bineînţeles că sunt sigur", fără nici o altă explicaţie, dar îşi reveni şi zise pe tonul lui normal, zâmbind ciudat:

- Da! Dacă nu eram sigur, mi-aş fi mutat şi eu culcuşul, nu crezi? Hai mai bine să dormim!

In timp ce vorbea, îşi dăduse seama surprins că era chiar sigur de ce spunea. *Da, sunt sigur, încep să* simt *planeta asta. Ca şi cu creatura aia cu bila ei lipicioasă. N-am mai văzut nici una până acum. Dar parcă* ştiam *ce e cu ea, că e periculoasă!*

Şi avusese dreptate. Până dimineaţa nu mai rămăseseră decât câteva pete umede,

pe care mai apucară să le zărească ici şi colo, în timp ce mergeau. Era evident că ajunseseră destul de sus. Trecuseră prin câteva defilee lungi şi întâlniseră mai multe cascade mititele. Incepuseră să vadă din nou cerul deasupra capului, uneori chiar şi pe distanţe mai mari de o sută de metri, pentru că vegetaţia se rărise considerabil. In timpul micului dejun vorbiseră cu Elbing, care le spusese că Jerode voia să vorbească neapărat cu ei în dimineaţa asta, dar că, pe moment, dormea, era foarte obosit după o noapte agitată. Ornella avusese încă un acces de isterie, cineva din clădirea femeilor îi umpluse Delviei patul cu iarbă-de-foc, şi de aici ieşise o tevatură nebună.

Nu era nevoie decât să dea cineva un exemplu, se gândea Lex în timp ce se strecura printre pietroaie, şi toţi începeau să se poarte ca nişte copii proşti. Tâmpita aia de Naline!

Către amiază, aproape că îşi atinseseră obiectivul. Vedeau din ce în ce mai des

stâncile de la marginea platoului, şi, o dată, Lex zări chiar o strălucire, care putea fi luată drept o rază de soare reflectată de învelişul navei. Dar încă nu vedeau nicăieri ceea ce barase râul şi toţi priveau acum nerăbdători în faţă, în loc să fie atenţi mai mult la maluri. Iar el trebuia să le reamintească tot timpul că malurile erau periculoase.

In cele din urmă zări o stâncă masivă, aproape cubică, având latura de peste zece metri, care zăcea pe jumătate înfiptă în pământul moale, la un cot al râului. Era un loc ideal pentru popasul de prânz. Se căţărarâ toţi pe faţa netedă de piatră şi se eliberară de poverile din spate.

Aykin puse imediat aparatul de radio în funcţiune. In timp ce-şi mânca raţia, Lex îl auzi pe Elbing confirmând recepţia, în ciuda paraziţilor ce afectau orice transmisie în timpul zilei, şi cerându-l pe el, pentru că Jerode voia sâ-i vorbească, urgent.

- Doctore, zise Lex, cum merge treaba?

- Prost, i se răspunse scurt. Aţi reuşit să localizaţi alunecarea aia de teren? S-a făcut

iar cald şi avem urgent nevoie de apă. Canalizarea noastră pute de-ţi mută nasul.

- Nu, încă n-am găsit-o, spuse Lex îngrijorat. Şi aproape că am ajuns sus, pe platou. Probabil că este exact în locul în care bănuiam. Lângă locul unde au asolizat ceilalţi. Dacă totul merge bine, probabil că în dupâ-masa asta suntem acolo, dar s-ar putea ca, din diverse motive, sa nu putem da drumul la apă până mâine dimineaţă.

- Daţi-vâ toată osteneala, insistă Jerode. Lipsa apei nu face decât să pună capac unei situaţii care şi aşa e explozivă. I-am salvat Nalinei ochiul drept. Dar pentru stângul ar fi nevoie de un transplant de cornee şi, cu resursele noastre, nu pot face nimic. Dacă iarna trecută aş fi început să organizez o bancă de organe, în loc sâ-i îngropăm intacţi pe cei morţi... Ţi-a spus Elbing ce i s-a întâmplat aseară Delviei?

- Da.

- Ei bine, eu personal sunt foarte înclinat să accept versiunea ei, dar faptele rămân fapte, şi cele mai multe dintre femei îi sunt

ostile. De dimineaţă a venit la mine Nanseltine, tunând, fulgerând şi sforâind, pentru că vreo câteva aiurite au apelat la el, cerând ca Delvia să fie judecată. N-am nici cea mai vagă idee ce acuzaţie i s-ar putea aduce - nici nu cred că a încălcat cu ceva Codul Galactic Unificat - dar lor nici nu le pasă. O să inventeze ceva, la nevoie.

In ciuda paraziţilor, se simţea că doctorul e de-a dreptul dezgustat.

- Şi bineînţeles că, fără apă, sunt cam mulţi oameni care stau degeaba şi dau din gură. Toţi oamenii lui Cheffy, şi alţii.

Lex îşi muşcă buzele. Văzu că Baffin se încruntă şi că Minty şi Aykin schimbă priviri îngrijorate. Sperând să aibă vreo idee bună, îi privi întrebător.

- Nanseltine ăla! spuse Minty şi scuipă peste marginea stâncii pe care stăteau.

- Nu atât el, cât nevastă-sa, o corectă Zanice calmă. Ştiu prea bine asta. Doctorul m-a trimis pe mine de câteva ori, când l-au chemat. De fiecare dată, n-a fost vorba decât de o zgârietură, de o julitură sau de nişte

banale dureri de cap, pe care le luau drept semnele vreunei boli terminale. Am văzut eu cum îşi fac ei socotelile şi cum îşi organizează scenariile!... Nu sunt buni decât să-i ia Lex în barca voastră, să-i ducă la un kilometru de mal şi s-o scufunde pe tăcute.

Baffin chicoti.

- Nici o propunere viabilă de la noi, doctore, spuse Lex în microfon. O să încercăm să găsim cât mai repede alunecarea aia de teren şi o să luăm legătura cu voi înainte de a da drumul la apă. OK?

- Grăbiţi-vă, vă rog din suflet. O să punem pe cineva lângă aparat zi şi noapte. O pauză, apoi slab, ca şi cum doctorul ar fi avut capul întors de la microfon: Ce mai vrea şi *ala?...* Bine, spuneţi-i c-o să vin imediat! Apoi din nou tare, normal: Lex, mă caută Rothers. Trebuie să plec. Daţi-vă toată osteneala, grăbiţi-vâ şi întorceţi-vă cât mai repede!

Terminară de mâncat în tăcere, îşi strânseră imediat lucrurile şi plecară. Lumina soarelui le părea dintr-o dată apăsătoare şi rece.

Baffin era în frunte, iar Lex încheia şirul. Acum, că vegetaţia se reducea doar la nişte ierburi pipernicite, nu mai era nevoie să fie atât de precauţi, dar tot nu puteau înainta mai repede. La fiecare câteva sute de metri întâlneau fie o cascadă secată, fie un zid de rocă friabilă, înalte de câte doi, trei sau chiar cinci metri, pe care trebuiau să se caţăre, folosind prize mai mult decât precare.

Oprindu-se o clipă în faţa unei asemenea cascade secate, înaltă de aproape doi metri şi jumătate, Baffin se pregăti, ca de obicei, să o escaladeze. Sări cât putu de sus şi se prinse cu mâinile de partea de deasupra a cascadei. Apoi îşi ridică trupul, până când îşi trecu şi capul peste creastă, dar, în loc să se înalţe mai departe, se opri, scoase o exclamaţie de uimire şi se lăsă să cadă înapoi.

- Ce e? se repezi Lex la el.

- Am ajuns la baraj! spuse Baffin, ştergându-se pe frunte. Du-te să vezi şi tu!

Lex îi imită aproape fiecare mişcare, trecu

complet peste creastă, apoi se ridică în picioare. Punându-şi mâna streaşină la ochi, privi spre ce văzuse Baffin. Din locul în care stătea el, albia râului ducea, drept ca o aţă, către tancurile ce mărgineau platoul. La câteva sute de metri în faţă, exact în locul în care-şi imaginase el că ar fi putut avea loc o alunecare de teren, era un perete. Care nu bloca numai albia râului, ci se prelungea mai departe, pe ambele maluri, până ce ajungea să se îmbine aproape natural cu pantele înălţimilor, ce mărgineau trecerea îngustă din acel punct. La baza peretelui se vedeau grămezi de pietre mari. Din loc în loc erau stâlpi de lemn, iar între ei Lex bănuia că sunt garduri de nuiele împletite, impermeabilizate cu frunze şi lut. Incă mai privea nedumerit, când Baffin se caţără lângă el şi se întoarse, sâ-i ajute şi pe ceilalţi.

- Ce este? întrebă Minty de jos.

- Un baraj, răspunse Lex scurt.

Continua să-l privească atent. Pe ambele laturi erau câte doi stâlpi foarte groşi, iar

gardurile dintre ele, din câte îşi putea da el seama, păreau să nu fie fixe, ci doar legate, jucând rol de stâvilare.

Dar...! Făcu un pas înainte, extrem de nedumerit. O privire de la stânga la dreapta îi permisese să aprecieze până la ce nivel urma să se ridice apa. Admiţând cele mai fanteziste valori pentru rezistenţa stâlpilor şi a împletiturilor, barajul ăsta nu putea, pur şi simplu, să reziste!

Acum erau toţi sus lângă el, exclamând, uimiţi de ceea ce vedeau. Aykin tocmai dădea glas gândurilor lor, când fură întrerupţi:

- Dar ăsta e făcut de mână omenească. Asta înseamnă...

- Staţi toţi pe loc şi nu mişcaţi!

Incremeniră. Dintre stânci apăru un bărbat îmbrăcat cu o cămaşă gri pătată şi cu nişte pantaloni maro. Era ars de soare - aproape negru - şi-şi ţinea ochii aproape închişi, din cauza luminii puternice. Dar în mână avea o armă energetică, îndreptată spre ei.

- Vă aşteptam, zise el nonşalant. V-am

ascultat transmisiile radio, tot timpul, în regulă, veniţi şi luaţi-le armele! adăugă el ceva mai tare.

Din ascunzători apărură şi alţi bărbaţi, la fel de bronzaţi ca şi el.

- Ce ai de gând să faci? izbucni Baffin. N-ai nici un drept să ne tratezi ca pe nişte... ca pe nişte tâlhari!

- Nu aveţi voi de gând să ne distrugeţi barajul? zise omul. Nu aveţi voi de gând să ne furaţi singura resursă naturală de care dispunem?

- Fă ce-ţi spune, Baffin, ordonă Lex. El îşi aruncase deja arma pe pământ.

- Dar...!

- Faceţi ce vă spune! repetă Lex ferm.

Furioşi, în cele din urmă îl ascultară.

- Foarte înţelept, aprobă omul care-i întâmpinase. Apoi se răsti la însoţitorii lui: Hai, mai repede!

- Cred că ne-am cunoscut anul trecut, spuse Lex. ... Cardevant, nu-i aşa?

- Exact. Omul îl privi atent. Ah, da, îmi amintesc şi eu, erai cu căpitanul Arbogast.

Incercaţi să ne convingeţi să ne alăturăm afurisitei voastre de politici defetiste, să abandonăm tot ce avem aici, ca să ajungem să ne daţi voi ordine. Mi se pare că-l recunosc şi pe omul de lângă tine.

Zâmbi acru şi-şi puse arma în holster. Toate armele noilor veniţi erau acum la tovarăşii săi.

- De asta ce ziceţi? adăugă el, arătând spre baraj. Nu-i aşa că e ceva? Acolo e rezervorul nostru!

- Şi vrei să zici că noi suntem tâlharii! strigă Minty. Când voi ne-aţi furat un râu întreg!

- Ooo! Când o să se umple rezervorul, o să vă lăsăm să aveţi parte de scursură.

- Mult mai înainte! spuse Lex calm.

- Hei, nu crezi că vorbeşti fără să ştii prea multe? O să dureze foarte multă vreme, ţi-o spun eu. Izbucni în râs: Şi, după cum v-am spus, v-am ascultat toate transmisiile radio, de când aţi plecat. Acum câteva minute nu se plângea doctorul vostru că vă pute canalizarea?

- Ce legătură are una cu alta? Apa o să ajungă înapoi, la noi, cu de la sine putere. Aş zice... hm!... Ei, bine, ca să fiu sigur trebuie să văd şi faţa cealaltă... dar nu cred că o să reziste mai mult de trei zile, în cel mai bun caz!

Cardevant clănţăni din dinţi ca şi cum l-ar fi lovit cineva în plex, apoi inspiră adânc, şuierat:

- Ticălos defetist şi ordinar! N-am de gând sâ-ţi mai ascult smiorcăielile!

Se întoarse spre tovarăşii lui:

- Luaţi-i! se răsti el. Ii ducem la domnul căpitan Gomes!

13

Când fură împinşi în faţa căpitanului Gomes, Lex se simţea deja ca bolnav. Aici se depuseseră nişte eforturi de necrezut. Dar fuseseră dirijate de o minte care, fără ezitări, putea fi considerată dementă.

Râul, ale cărui izvoare se găseau undeva,

în munţii încă neexploraţi de dincolo de platou, inunda acum încet valea din spatele barajului. Se lămurise cum fusese construit. Mai întâi fuseseră ridicate părţile laterale, apoi în apa râului fuseseră aruncate grămezi de pietre mari, pe care stătuseră constructorii şi ridicaseră partea de sus a secţiunii centrale, iar la sfârşit fuseseră coborâte împletiturile impermeabilizate cu frunziş şi lut în această porţiune şi legate rapid la locul lor. Probabil că lucraseră peste o sută de oameni, ca sclavii, ca să se poată înălţa o construcţie de asemenea dimensiuni într-un interval atât de scurt. Şi, din păcate, în curând se va prăbuşi.

Ca sclavii... Denumirea i se părea perfect adecvată lui Lex. Pe când erau mânaţi pe ultimele sute de metri până la platou, văzuse grupuri de bărbaţi şi de femei, murdari şi slabi, părând înfometaţi, trudindu-se să consolideze barajul, conduşi de câte un om care ţipa tot timpul la ei, dându-le ordine. Iar o dată ajunşi pe platoul la marginea căruia se găsea nava - turtită ca un ou zdrobit pe o

masă, îşi aminti el dezamăgit - deşi te aşteptai să vezi construcţii, nu întâlneai decât nişte bordeie mizerabile - din aceleaşi împletituri de nuiele acoperite cu lut - dispuse rânduri -rânduri, ca nişte grajduri. Aerul trăsnea de mirosul dejecţiilor umane şi de fum: din loc în loc vedeai oale rudimentare de lut nears, atârnate pe trepieduri deasupra focului care ardea în vetre, tot de lut.

Femei şi bărbaţi cu feţe supte priveau cu ochii goi la intruşii ce treceau pe lângă ei, până când supraveghetorii urlau la ei să-şi vadă mai departe de treabă.

In jurul navei fusese ridicat un cadru din trunchiuri de copaci de care atârnau, în dezordine, funii. Lex apreciase munca cerută de transportul trunchiurilor folosite la baraj remarcabilă. Dar când văzu câte trunchiuri erau aici!... Depăşea orice imaginaţie.

Acum se introduceau forţat sub cocă bucăţi mari de stâncă. Nişte oameni loveau în ele cu trunchiuri de copaci, pe care-i

foloseau ca berbeci, alţii apăsau pe nişte pârghii lungi, din alte trunchiuri întregi de copaci, iar un copil de vreo zece ani bătea într-o cratiţă de metal ritmul în care acei sărmani, ce abia se mai ţineau pe picioare, trebuiau să se opintească. Era clar că încercau să ridice nava, ca să poată suda plăcile din partea de jos.

Nebunie! Nebunie curată! Lex îşi încleşta pumnii. Se gândise la multe lucruri neplăcute când se întreba ce-i aşteaptă aici. Dar realitatea era infinit mai cumplită decât cele mai pesimiste presupuneri ale lui.

Cardevant mergea în faţa lor încruntat, cu paşi mari, ca un om plin de importanţă. Prea îngrozită de ce vedea ca să se mai poată stăpâni, Minty exclamă, privind spre Lex:

- Lex, n-o să reuşească în nici un caz să termine până la iarnă! Şi dacă nu se pregătesc în nici un fel, o să...

Cardevant se răsuci pe călcâie, atât de repede că Minty nu avu nici măcar vreme să clipească, şi o lovi cu palma peste faţă.

- O să rezistăm şi iarna ce vine, tot aşa de

bine cum am rezistat şi iarna trecută! declară el. Şi dacă o să moară nişte slăbănogi, nu-i nici o pagubă, s-a-nţeles?

- Indrăzneşti să dai în femeia mea? strigă Aykin.

In ciuda staturii sale era foarte agil, şi greutatea aparatului de radio pe care-l căra în spate părea să nu-i încetinească deloc rapiditatea mişcărilor. Pumnii lui plecaseră înainte ca Lex să poată interveni, şi Cardevant se trezi brusc pe spate, cu picioarele în sus.

Dinspre partea lui nu mai era nici un pericol, dar însoţitorii... Lex aprecie instantaneu care dintre ei era cel mai dispus să facă uz de armă şi se aruncă asupra lui. Lovi braţul omului exact la momentul oportun, astfel încât impulsul armei, în loc să se îndrepte spre Aykin, se pierdu sfârâind în înaltul cerului.

- Cardevant! se răsti Lex la el, continuând să-l ţină de încheietura mâinii pe omul care trăsese. Ar fi bine să ai grijă să nu ni se întâmple nimic, *s-a-nţeles?* Nu uita că noi

avem peste opt sute de oameni, bine hrăniţi şi bine adăpostiţi, pe când voi nu dispuneţi decât de cel mult patru sute, care mai sunt şi morţi de foame!

- Defetist împuţit! ripostă Cardevant, ridicându-se cu greu în picioare. După cum remarcase deja Lex, cuvântul ăsta - „defetist" căpătase un substrat politic în toată regula. Bine hrăniţi şi bine adăpostiţi, da? Da' cu setea cum staţi?

Lex îl privea fără să zică nimic. Văzu că în câteva secunde furia omului se calmase, deşi continua să vorbească pe acelaşi ton aspru:

- OK, poate că n-ar fi trebuit s-o lovesc pe prietena asta cu gură mare a ăstuia. Da' să ştiţi că voi sunteţi graşi, frumoşi şi locuiţi confortabil pentru că aţi renunţat la orice speranţă. Pe când noi, nu! Muncim din greu să scăpăm de pe bulgărele ăsta de noroi, al dracului de greu. Şi n-o să lăsăm pe nimeni şi nimic să ne oprească din drum!

Căpitanul Gomes stătea sub un baldachin

improvizat din nişte cearşafuri, pe o buturugă care ţinea loc de scaun, şi se uita peste nişte note, scrise pe bucăţi rupte de hârtie. Era clar că oamenii ăştia habar n-aveau de planta pe care o foloseau ei ca înlocuitor, acasă. Lângă căpitan mai era un bărbat, pe care Lex îşi amintea că-l cunoscuse anul trecut, ofiţerul secund, Probian.

- Bună treabă, Cardevant, zise Gomes, lăsându-se pe spate atunci când cei şapte captivi fură împinşi în faţa lui. Era un om gras. Nu avea decât un şort pe el, şi pieptul lui păros lucea de sudoare. Silueta lui contrasta izbitor cu a celor din jur.

- Deci ăştia sunt banditţii care voiau să ne dărâme nouă barajul? Să nu lase pe nimeni să demonstreze că are mai multă vlagă ca ei!

Lex şi ai lui tăceau.

- Le-ai căutat în bagaje? continuă Gomes.

- Nu, şir. Mi-am zis că e mai bine să şi le care ei până aici.

Gomes chicoti:

- Ei bine, atunci fă-o acum. Haide, daţi-vă bagajele jos! Işi încrucişase braţele pe piept.

- Armele lor sunt la noi, domnule căpitan, spuse Cardevant, pe când cotrobăia prin bagajul lui Lex. Aveau câte una de căciulă.

- Şapte arme! Gomes ridicase din sprâncene. Şi voi nu aveaţi decât una singură, nu? Bun! pare să fi fost o investiţie rentabilă! Şi un aparat de radio pe deasupra, nu-i aşa, Probian?

- Da, şir. Probian controla bagajul lui Aykin. Cu un acumulator în cea mai bună stare. O să ne prindă foarte bine.

- Mult mai bune o să fie armele, mormăi Gomes.

Dacă asta era părerea lui sinceră, se gândi Lex, atunci orice altă explicaţie despre ce se întâmplă în locul ăsta e inutilă.

- Cred că aici au materiale medicale, murmură Cardevant, care trecuse la bagajul Zanicei. Le scoase pe toate afară: câteva tuburi cu tablete, câteva pansamente sterile, câteva instrumente, un borcan cu o cremă regenerantâ şi câteva alte nimicuri de care

se putuse dispensa Jerode. Şi... Ce-i asta?

Ţinea în mână un borcan plin cu antialergenul sintetic al lui Bendle, cu ajutorul căruia puteau mânca liniştiţi o serie de plante. Substanţa arăta foarte ciudat. Era o pulbere cristalină purpuriu-vineţie cu granulaţie mare - o sare de mare, modificată şi colorată artificial.

Toţi se întorseseră, către Lex, aşteptând lămuriri. După ce se gândi un moment, le spuse:

- E un antialergen. Se pune pe un pansament umed şi se utilizează la tratarea inflamaţiilor produse de iarba-de-foc. Ceea ce, de altfel, era perfect adevărat, otrava din frunzele acesteia fiind similară cu substanţa din cauza căreia nu puteau fi consumate direct plantele indigene. Poate că voi nu-i spuneţi aşa plantei ăsteia. E o plantâ târâtoare, care pişcă atunci când o atingi. Arată ca...

- Ho! Nu vreau să aud nimic despre plantele voastre blestemate! îl întrerupse Gomes. N-o să mai rămânem aici prea mult

timp, să ne facem griji din cauza lor!

Lex tăcu, ascultător.

- Acolo ce-i? îi zise brusc Probian lui Cardevant, vâzîndu-l că scoate o pungă de plastic transparentă, plină cu frunze verzi-gâlbui. Am găsit şi eu una la fel.

- Eşantioane botanice! mugi Gomes, începând să râdă de propria-i glumă.

Dar, gândindu-se că, dacă tot era câte una de om, ar putea conţine ceva interesant, Cardevant deschise o pungă. Se linse reflex pe buze.

- Surpriză, e mâncarea lor!

Drep răspuns, Gomes se apleсă înainte şi-şi puse mâinile pe masă. Insă Probian, văzând turtele de sintetizator, oftă şi începu să desfacă grăbit punga pe care o ţinea în mână. Turtele erau învelite în frunze de copac-de-salată, pe care le privi cu suspiciune.

- Astea pentru ce sunt? întrebă el. Să nu se usuce turtele? Nu sunt periculoase? Nu ştii niciodată ce ţi se poate întâmpla, dacă mănânci aşa ceva!

- Nouă nu ni s-a întâmplat niciodată nimic, murmură Lex, uluit de atâta neştiinţă.

Probian îl privi neîncrezător şi, după o clipă, aruncă toate frunzele şi puse turtele pe masă. Câteva firimituri i se lipiseră pe mâini. Le linse cu poftă.

- Mai e ceva, zise Probian. Ajunsese labagajul lui Baffin. Explozivi! Scosese patru blocuri extrem de preţioase, recuperate din caseta de dezastru a navei lor. Incărcăturile erau proiectate pentru a scoate în afara razei de acţiune a unei explozii a sistemului de propulsie - sau a oricărui alt gen de catastrofă - un înregistrator de zbor şi o baliză de semnalizare funcţionând în benzi subeterice special rezervate. Puterea lor explozivă era suficientă pentru a putea degaja cursul râului, chiar dacă ar fi fost astupat de un munte. Dar acum erau dezamorsate şi te puteai juca liniştit cu ele, fără nici un pericol.

Lex îşi reproşa tot timpul faptul că acele încărcături rămăseseră în navă până la asolizare. Fusese aşa de zăpăcit de

atmosfera din ce în ce mai săracă în oxigen, îl durea atât de tare capul pe când erau încă pe traiectoria de apropiere, încât şi el, şi toţi ceilalţi, neglijaseră să lase baliza pe orbită. Când îşi adusese el aminte, nu mai avusese timp sa calculeze nici o traiectorie de lansare.

Explozivii fură, la rândul lor, aduşi şi depuşi ca o ofrandă pe masa din faţa căpitanului.

- Asta e tot? se interesă Gomes.

- Tot ce era interesant.

- Păcat. Totuşi, nu e chiar râu. Mă întreb ce alte chestii valoroase mai au acolo la ei...

Gomes îşi frecă obrazul bărbos. Pe Zarathustra se obişnuia ca pilozităţile faciale să fie extirpate. Dar nu i se putea cere lui Gomes - un cosmonaut, un om al spaţiului - să se conformeze obiceiurilor de pe Zarathustra.

- Opt sute de oameni bine hrăniţi şi perfect sănătoşi, răspunse Lex.

Ce neşansă formidabilă că nu-i putuseră lua pe toţi cu ei până aici, să vadă cu ochii

lor! Acum îşi dădea seama de tot ce se întâmplase aici. Nu fusese nimeni capabil să facă nişte planuri raţionale pentru o şedere îndelungată - dacă nu definitivă - pe această planetă, şi atunci se lăsaseră în seama lui Gomes, iar acesta, în loc sâ-i îndrume, începuse să dea ordine. Şi, cum Gomes era cosmonaut, nu putea concepe altceva în afara ideii de a-şi repara nava. Fie că-şi dăduse sau nu seama că asta e imposibil, mizase totul pe această idee şi depăşise de mult stadiul în care ar mai fi fost în stare să renunţe. La ora asta, probabil că ideea se transformase în obsesie. Şi, după toate aparenţele, era chiar contagioasă. Iar cei care i se împotriviseră (şi, judecând cât se bucurase Gomes când auzise de arme, erau mulţi) fuseseră forţaţi să muncească. Ca urmare, nu se întreprindea nimic util pentru salvarea oamenilor!

- Da, zise Gomes. Opt sute de oameni, care nu mai au nici o navă!

- De unde ştii tu? ripostă Minty.

- De la voi, evident! replică Gomes. Aveam

intenţia să vă cerem ajutor, să cooperăm şi să ne reparăm navele. Chiar dacă nu puteam parcurge tot drumul până într-o zonă civilizată, am fi putut măcar să le ridicăm pe orbită, şi apoi să emitem pe benzile subeterice către expediţiile de salvare care trebuie să fi fost trimise în zona noastră. Nu credeţi?

Intrebarea asta fusese întoarsă pe toate feţele în aşezarea de pe malul mării. Nu-i răspunse nimeni. Nu aveau cum să ştie. După decolare, toate navele care evacuaseră Zarathustra emiseseră aproape continuu. Dar aveau o viteză atât de mare - singura şansă de a scăpa de novă - încât probabil că semnalele erau distorsionate într-un hal fără de hal, şi se confundau cu zgomotul de fond.

Şi oricum, emitea şi nova, în toate benzile, şi radio şi subeterice, cu o putere fantastică.

- Şi...? zise Lex.

- Ei bine, imediat ce a venit dezgheţul, ne-am montat repede antena şi, ce să vezi? Sau, mai exact, ce sa auzi? O femeie care se

tot văicărea la microfon şi zicea că nava voastră a ajuns pe fundul mării! Gomes hohoti cinic. Ah, mi-ar fi plăcut sâ-l văd la faţă pe Arbogast, după tot ce mi-a zis despre asolizarea *meal* Mare păcat că nu l-aţi adus şi pe el!

- Nu-l mai putem aduce, spuse Lex mohorât. S-a sinucis.

- Păi, dacă ar fi trebuit să ţin piept unei şleahte de defetişti, fără urmă de şira spinării, ca voi, cred că şi eu aş fi făcut la fel! zise Gomes. Au vrut şi aici câţiva să renunţe, să se simtă ca acasă... animalele! Dar am pus capăt ideilor ăstora, încă de la început. Ha! I-am pus s-o asculte pe femeia aia. Iţi întorcea stomacul pe dos cu miorlâielile ei! De aia nu v-am răspuns. Nu era să lăsăm nişte idioţi, care-şi lăsaseră nava să se rostogolească în mare, să profite ca nişte paraziţi de a noastră, pentru care noi am plătit şi cu sudoare, şi cu sânge!

- N-aţi mâncat decât turtă de sintetizator? se interesă Lex.

Gomes clipi din ochi. Apoi, dându-şi

seama că realitatea este, oricum, evidentă, răspunse răstit:

- Bineînţeles! Suntem pe jumătate morţi de foame. Şi am avut şi boli şi degeraturi, dar, în ciuda tuturor necazurilor, ne continuăm treaba!

- Cum staţi cu elementele-trasoare? îşi continuă Lex interogatoriul şi, cu colţul ochiului, văzu cum Zanice începe să dea viguros din cap. N-aveţi nici un doctor sau biolog pe aici, nu-i aşa? Sintetizatoarele nutriţionale nu trebuie folosite decât în cazuri extreme. Un om poate rămâne în viaţă circa doi ani dacă nu mănâncă decât turtă de sintetizator, dar, după şase luni, începe să aibă deficienţe de nutriţie. Şi, din clipa în care se golesc containerele, turtele nu mai au nici o valoare nutritivă, sunt apă chioară. Poţi mânca în neştire, că tot mori de foame.

- Morţi de foame? Gomes părea să nu-l fi ascultat. Da, ne e foame tot timpul, dar de murit, n-o să murim. Şi uite ce putem face noi! Se ridică pentru prima dată în picioare, şi Lex se uită atent. Gambele îi erau umflate

şi decolorate, iar în jurul genunchiului stâng avea înfăşurată o zdreanţă. Când se mişcă, şchiopăta. Dar când arătă spre navă, avea ochi strălucitori.

- O s-o punem noi pe orbită! O să punem comunicaţiile subeterice în funcţiune ş-o să cerem ajutor! O să dureze ceva, da' o să reuşim! Şi asta o să vă folosească şi vouă, defetişti afurisiţi! O să trageţi foloase, fără să fi contribuit cu nimic la asta!

- Dar unde ţi-e docul antigravitaţional? spuse Lex calm. Unde-ţi sunt aparatele de sudură cu plasmă? Şi unde-ţi sunt electrozii de crom, de care ai nevoie? Dacă o să astupaţi fisurile cu lut, o să crape, la fel cum o să crape şi barajul ăla al vostru.

- N-o sa crape! O să ne furnizeze energie electrică! Ha... nu s-a gândit nici unul dintre voi la aşa ceva? Gomes aproape ţipa. Acum construim turbinele şi generatoarele.

- Noi am făcut generatoare eoliene, zise Lex. Am avut suficientă energie electrică toată iarna. Şi nici n-am furat râul de la alţii.

O clipă crezu că Gomes o să-l lovească.

Nu-l îngrijora perspectiva, căpitanul era atât de lent din cauza malnutriţiei şi atât de extenuat, încât ar fi rezistat uşor unei lovituri de la el. Dar acesta, furios, se întoarse cu spatele la ei, urlând:

- Minte! Minte! Li s-a făcut ruşine de ce facem noi aici, pe cînd ei s-au resemnat să rămână aici pentru totdeauna! Cardevant! Probian! Luaţi-i pe defetiştii ăştia revoltători din faţa mea. Legaţi-i şi puneţi pe cineva de pază lângă ei. Dacâ-mi mai apar azi în faţa ochilor, precis că fac o congestie!

14

- Ce să se fi întâmplat? zise Jerode pentru a douâzecea oara.

Elbing îşi ridică, obosit, capul.

- Doctore, trebuie sa repeţi întrebarea asta la nesfârşit? Mâ termini! Pe o planeta necunoscută se poate întâmpla *orice!* Ăsta e unul din motivele pentru care preferam să le vizitez cât mai scurt timp posibil şi să mă

întorc în spaţiu cât mai repede.

- Iartâ-mâ. Jerode se şterse pe faţă şi se lăsă să cadă pe un scaun. Privi din nou la aparatul de radio, care tăcea cu obstinaţie. Nu e posibil să li se fi defectat antena, sau ceva de genul ăsta?

- M-ai mai întrebat deja şi asta, murmură iritat Elbing şi se apelecă sâ-şi frece piciorul amputat. Dar peste o clipă adăuga: Te rog să mă scuzi. Şi îşi desfăcu proteza de lemn, punând-o pe masă.

- Iar ţi s-a iritat? întrebă Jerode, amintindu-şi brusc de responsabilităţile lui de doctor.

- Ce? Ah, nu... nici vorbă. Pielea se întăreşte frumos. Ai făcut o treabă formidabilă, ţinînd cont că n-ai auzit de amputări din cauza degeraturilor decât din cărţi. Nu, e mai degrabă un fel de mâncărime. Elbing zâmbi amar: Nu o mâncărime adevărată, una psihologică. Pentru că am ajuns în halul ăsta, nu mă mai pot plimba de colo-colo când sunt agitat. Cloncănitul lemnului ăstuia mă scoate din

minţi.

Jerode se forţă să chicotească scurt în loc de răspuns şi continuă să stea cu ochii aţintiţi la aparatul de radio, de parcă ar fi vrut sâ-l facă să prindă viaţă printr-un efort de voinţă.

- Doctore?

Prin perdeaua ce acoperea uşa se auzea o voce ezitantă de femeie. Recunoscând-o, Jerode tresări.

- Da, Delvia. Sunt aici.

Işi făcu apariţia ca un animal sfios, strecurându-se pe uşă şi privind cu un gest reflex peste umăr. Era trasă la faţă, încordată şi avea picioarele pline de iritaţii maronii făcute de iarba-de-foc, până pe pulpe. I-o pusese cineva sub pătură. Nu descoperiseră cine.

- Am venit... am venit să te rog să-mi acorzi azil, zise ea, străduindu-se să vorbească pe un ton nonşalant. Doctore, nu mai pot rămâne încă o noapte în clădirea aia. Parcă e un spital de nebuni.

- Delvia, nu cumva te gândeşti să te muţi

în clădirea bărbaţilor? spuse Elbing tărăgănat. Ai fi binevenită acolo!

- Elbing! se răsti Jerode. Ridicându-se în picioare, se uită la Delvia. Te doare, nu-i aşa?

- Din când în când. Se strâmbă şi îşi ridică un picior, începând să se frece pe el. Şi mai sunt şi petele astea tâmpite.

- Ameţeli?

- Nu... cam de pe la prânz n-am mai avut.

- Te-a ajutat cu ceva unguentul?

- Da, bineînţeles. Foarte mult. Dar am încasat o doză al dracului de masivă.

- Să fii convinsă. N-a mai avut nimeni parte de atâta. Şi când mă gândesc că a fost ceva deliberat! Jerode îşi încleşta pumnii. Ce n-aş da să aflu cine a făcut-o!

- Nu-ţi pierde timpul de pomană. Chiar şi cele care n-au făcut-o cu mâna lor, tot s-au uitat liniştite cum mi-o face cineva. Ce bine ar fi fost s-o fi lăsat pe Naline în grija lor tandră. Şi-ar fi dat seama repede că nu e genul de copil pe care şi-l închipuiau ele. Vocea ei era plină de amărăciune. Ea cum se

mai simte?

- Până dimineaţă o s-o ţin tot sedată, spuse Jerode. Vreau să se mai întremeze puţin înainte de a afla că şi-a pierdut, practic, un ochi.

- Dar cu cealaltă pacientă a dumitale cum e? interveni Elbing. Mă refer la Ornella.

- Ah, despre Ornella îţi pot spune eu destule! exclamă Delvia. Probabil că s-a repus în circulaţie şi... Nu, nu trebuie să vorbesc aşa! Bătu cu piciorul în podea. Doctore, ai vreun tratament cu care să împiedici pe cineva să ajungă o ticăloasă vindicativă? Pentru că în curând asta o să fiu, şi nu vreau. Dar pur şi simplu nu mă pot stăpâni, pentru că sunt împunsă tot timpul. Deşi ştiu că nici ele nu se pot stăpâni să nu facă asta.

Elbing o studia gânditor, înainte ca Jerode să poată zice ceva, exclamă:

- Hei, Del! Da ştii că eşti plină de surprize?

- Aşa să fie? Se mişcă ţeapănă, se aşeză pe scaunul de pe care se ridicase Jerode şi îşi încrucişa picioarele, ca sâ-şi poată freca

din nou inflamaţiile. Nu ştiu decât că am ajuns să mă simt ca o străină faţă de mine însămi. Doctore, poţi să-mi dai un pat în infirmerie sau ceva de genul ăsta? Am mare nevoie de un pic de odihnă.

Elbing scoase o exclamaţie trădând nemulţumire.

- Şi tu? sări Delvia. Crezi că Naline a încercat să se sinucidă din cauza mea? Nu-i nevoie sâ-mi răspunzi, ţi se vede pe faţă. Dar spune-mi un lucru! Vorbea din ce în ce mai înfierbântată: Cum îţi explici că a luat o armă despre care ştia perfect că nu e încărcată? Mai erau alte trei acolo, încărcate ochi! Le încărcasem sub ochii ei!

- Nu ştiu, zise Elbing mohorât, decât că nu-mi place să i se întâmple ceva rău unui copil, indiferent din ce cauză.

- Tu...! Dar, extenuată, Delvia abandonă orice replică. Privi spre Jerode, cu umerii căzuţi:

- Vezi doctore? Asta e genul de atitudine în faţa căreia nu mai ai nici un argument. Cred că şi, asistentele medicale gândesc la

fel, aşa că ideea mea de a dormi în infirmerie nu e prea bună. Poate că ar fi mai bine să mă duc undeva, afară, sub cerul liber. Trebuie să mă odihnesc cumva, altfel mă prăbuşesc.

Dădu să se ridice. Jerode o opri, apăsându-o cu mâna pe umăr.

- Stai puţin aici, îi zise el. Până găsesc o soluţie. Şi tu, Elbing, să taci din gură. Sunt convins că Delvia spune adevărul, aşa că, dacă ai chef de discuţii, cu mine trebuie să te cerţi, însă şi tu trebuie să fii îngăduitoare cu el, Del. Lex nu ne-a mai chemat de la prânz şi suntem foarte îngrijoraţi.

Se auzi o bufnitură pe acoperiş şi tresăriră toţi. Apoi se liniştiră, privindu-se parcă ruşinaţi de propria lor nervozitate. Probabil fusese o pasăre-pescar, care se uşurase. Se obişnuiseră deplin cu prezenţa oamenilor, ba chiar unele începuseră să le fie de un oarecare folos, ciugulind din gunoaie. Dar trebuiau să termine repede cu asta, pentru că, altfel, probabil că în curând vor începe să fure de la bucătării.

- N-ar fi trebuit să insiste atât să plece, zise Jerode, vorbind mai mult cu sine însuşi. Dacă-l pierdem, suntem...

Işi dădu seama că vorbeşte cu voce tare şi că nu e singur, şi tăcu brusc. Dar Delvia ascultase atent:

- Doctore, cu Lex e ceva foarte deosebit, nu-i aşa? spuse ea aplecându-se spre faţă. *Ce* anume? Am observat şi eu ceva!

- Ei...! Jerode îşi trecu limba peste buze. Ei bine, doar e cel mai inteligent şi mai capabil dintre tinerii care sunt cu noi, nu crezi? E-n stare să rezolve cele mai multe probleme parcă din instinct!

- Să fie vorba doar de instincte? murmură Delvia.

Jerode, ca să-i abată atenţia, îşi frecă palmele şi zise brusc, aparent preocupat:

- Nu-mi place deloc cum arată încă iritaţiile tale. Hai cu mine la infirmerie să-ţi mai dau nişte unguent şi să vedem dacă nu-ţi pot face rost de un pat acolo. Elbing, poţi să mai rămâi puţin lângă aparat? O să trimit imediat pe cineva să te schimbe.

Cosmonautul dădu din cap. Intorcându-se spre aparatul de radio, acţiona plictisit comutatorul principal, sa fie sigur. Dar nu era vorba de o pană de curent.

Lex şi însoţitorii lui fuseseră duşi într-un fel de fundătură despicată printre stâncile de la marginea platoului, la o oarecare distanţă de navă şi de bordeiele nenorocite în care locuiau oamenii. Era clar că, cel puţin în parte, fuseseră izolaţi pentru ca oamenii de aici să nu-i vadă şi să nu le compare înfăţişarea cu halul de înfometare şi de slăbiciune în care se găseau ei înşişi.

Se simţise şi mai îngrozit când apăruseră lanţurile cu cătuşe, cu care fuseseră legaţi. Astea nu făceau parte din echipamentul standard al unei nave şi, cu certitudine, nici nu fuseseră aduse la bord în timpul pregătirilor pentru evacuare. Deci fuseseră făcute aici! Cum puteai aprecia o situaţie în care asemenea lucruri erau considerate ca fiind mai importante decât hrana, hainele, casele? Un mic grup îşi impusese o hotărâre

fanatică şi îi conducea pe ceilalţi utilizând nişte metode de neconceput pe nici o planetă, a lumii civilizate, pe care omenirea le abandonase de mii de ani. De unde oare luase Gomes ideea cătuşelor, unde oare o găsise?

Ca şi cum lanţurile nu ar fi fost de ajuns, lângă ei stătea un paznic înarmat. Până la apusul soarelui fusese unul dintre cei care îi capturaseră, stătea în vârful unei stânci şi-i privea ameninţător. Apoi fusese înlocuit de un bărbat tânăr, cu păr aspru, care avea un dinte lipsă în faţă. Acesta pusese lângă el o lanternă care-i lumina în plin. Nu li se adusese mâncare, nici apă, nici sacii lor de dormit.

- O să ne lăsaţi să dormim aşa, sub cerul liber? îl întrebă Baffin pe noul lor paznic.

- Nu aveţi de îndurat nimic în plus faţă de noi! îi răspunse omul, răstit. Şi, pe aici, nu e prea sănătos să umbli cu tot felul de văicăreli, că tot nu obţii nimic! S-a-nţeles?

In ultimele ore, Lex fusese atât de necăjit că nu scosese aproape nici o vorbă. Dar se

gândise mult. Acum, sesizând nişte inflexiuni ciudate în tonul noului lor paznic, deveni alert.

- Probabil că are dreptate, îi spuse el lui Baffin pe un ton indiferent. Gomes îi face pe oamenii ăştia să sufere în mod deliberat, probabil că speră că cei mai mulţi dintre ei vor muri, dar el, împreună cu câţiva, vor reuşi să se întoarcă în lumea civilizată.

- Dar, şi cu foarte puţini oameni la bord - Baffin se prinsese imediat în jocul lui Lex - nava aia n-o să zboare niciodată fără reparaţii serioase, care nu se pot face doar cu nişte prăpădite de scule manuale.

- Exact, zise Lex. Ceilalţi se apropiarâ unul de altul, zăngănindu-şi lanţurile şi se pregăteau să intre în discuţie. Ceea ce înseamnă că...

- Gura! Nu vreau să aud nimic din vorbăria voastră defetistă! strigă paznicul. Se conformară, privindu-se cu subînţeles. Se apropia lumina unei alte lanterne, şi, din modul în care se mişca, puteai deduce că se află în mâna unui om care şchiopăta. O clipă

mai târziu paznicul sări în picioare.

- Bună seara, domnule căpitan, spuse el respectuos.

Răspunsul mormăit al lui Gomes se auzi cu o clipă înainte de a-l putea vedea şi ei. Era însoţit de Probian şi de Cardevant.

- Aşa-i mai bine, zise el satisfăcut. Peste o zi sau două s-ar putea să fie chiar doritori să muncească, dacă vor să mănânce ceva. Nu ne-ar strica nişte bărbaţi sănătoşi şi solizi. Şi femeile or să ne fie utile, ale noastre au ajuns cam osoase.

- Am impresia c-o să mai punem mâna pe câţiva, când o să sosească expediţia de salvare trimisă în căutarea ăstora, zise Cardevant rânjind. Să vadă de ce nu a început râul să curgă din nou!

- Ţi-am spus deja, îi răspunse Lex. O să înceapă să curgă când o să se rupă barajul, în cel mult trei zile!

- Gura! Paznicul îşi îndreptă arma spre el cu un gest smucit.

Gomes îl privi aprobator.

- Aşa trebuie să vorbeşti cu ăştia, Hosper.

Noapte bună. O să trec pe aici în zori, să văd cum s-au distrat peste noapte.

- Noapte bună, şir.

Dinspre Zanice se auzi clănţănit de dinţi. Aggereth se dădu mai aproape de ea şi-i puse un braţ încătuşat pe după umeri. Lex aşteptă până când dispăru orice zgomot de paşi, după care i se adresă din nou paznicului:

- Ei bine, Hosper, nu avem dreptate?

Paznicul privi nervos de mai multe ori în jur. Ceilalţi se încordară, crezând că omul înnebunise brusc. Dar Hosper se aplecă spre ei, punându-şi arma lângă el.

- Bineînţeles că voi aveţi dreptate! Maniacul ăla şi echipajul lui ne-au transformat pe toţi în sclavi. De ce credeţi că am găsit aşa de repede lanţuri să vă legăm? Lanţuri, biciuiri, arme... asta e limba pe care o vorbim noi aici zi de zi! Eu nu m-am dat de partea lor decât... ei bine, pentru că am o fată. Ei îi e ceva mai uşor dacă eu sunt unul dintre... dintre boşi. Dar noi doi am făcut absolut tot ce puteam face noi doi, singuri.

Dacă nu ne ajută cineva, suntem pierduţi!

- Cum au reuşit să vă încalece în halul ăsta? întrebă Aykin.

- Tu cum crezi? ripostă Hosper. In afara echipajului de cosmonauţi, nu s-a găsit nimeni în stare să preia conducerea. Când am asolizat, eram pe jumătate nebuni, disperaţi, înfometaţi. Cînd a apărut expediţia voastră, astă toamnă, am crezut c-o să fie mai bine, că avem pe cineva să ne ajute. Dar a venit brusc iarna şi nu s-a mai putut face nimic. Singurul nostru adăpost era nava. Am început să ducem lipsă de energie electrică. Chiar dacă dormeam înghesuiţi câte şase sau câte opt laolaltă, să ne mai încălzim, tot au murit oameni degeraţi. A fost mai rău ca-n iad. Gomes şi oamenii lui dădeau ordine şi impuneau ascultare cu arma-n mână, deoarece spiritele erau foarte încinse. Şi au dat afară doi bărbaţi - singurii doi oameni care aveau, într-adevăr, vlagă în ei - să moară în frig şi-n zăpadă. Vocea omului începuse să tremure.

- Nu ştiu dacă eu am fost isteţ sau laş pur

şi simplu. Eu nu sunt cosmonaut, eram administratorul navei, mai mult om de afaceri. Dar mi-am dat seama repede încotro bate vântul şi m-am dat de partea lor. Imi era aşa de ruşine... Totuşi, aşa am putut s-o ajut un pic pe Jesset. Fata mea.

Inghiţi cu greutate în sec şi se luptă să-şi recapete controlul.

- Inapoi la Epocile întunecate în numai câteva luni! murmură Lodette sumbru. Până acum nu mi-am dat seama nici o clipă cât de norocoşi am fost noi.

- Ei bine, acum puteţi să vedeţi pe viu, insistă Hosper. Trebuie să scăpăm de aici, s-o luăm pe râu în jos până la ai voştri, să le spunem şi sâ-i aducem aici, să scăpăm de Gomes, şi de Cardevant, şi de cei de teapa lor.

Linişte mormântalâ. In cele din urmă Lex zise:

- Legat de asta, sunt două probleme, în primul rând, nu aveam decât exact şapte arme. Le-am luat pe toate cu noi. Pe coastă nu e nevoie de ele, ca aici.

- Ah, nu! Hosper îşi muşca buzele. Apoi continuă cu înflăcărare: Dar sunteţi opt sute de oameni, sănătoşi şi puternici, pe când aici nu mai sunt decât nişte schelete ambulante. Nimeni n-o sâ-i ţină partea lui Gomes... doar vreo douăzeci!

- Dar cu armele... zise Aykin încet. Aveţi multe?

- Tot câte aveaţi şi voi, spuse Hosper mohorât. Şapte.

- N-am putea ajunge la un aparat de radio? se interesă Lex.

- Nici o şansă. Gomes şi camarazii lui locuiesc în navă. Şi nu e nici un aparat de radio afară, ar fi prea periculos pentru ei. Cineva a încercat să ia legătura cu voi, dar l-au prins, şi Gomes a pus să fie biciuit până a leşinat. Lui Hosper i se frânse o clipă glasul, apoi continuă: Toate armele stau în navă. Cu excepţia âsteia şi a celei de la Probian. El e de gardă la „cuiburi". Aşa le zicem noi bordeielor în care dorm oamenii.

- Totuşi tu ai ceva în cap, insistă Lex.

- Nu prea mare lucru... Hosper se apropie

şi mai mult de ei. Uite ce e. Am cerut să fiu eu primul schimb de pază la voi. Şi o să mă schimbe Jesset. Gomes are încredere şi în ea, şi în mine. Sunt puţini oamenii pe care crede el că se poate baza, şi, din cauza voastră, a fost nevoie sa se dubleze gărzile. Când o sa vină Jesset, o să vă ardem lanţurile cu arma. Cheile sunt la Cardevant, doarme cu ele. Şi poate că vom putea sâ-l doborâm pe cel care păzeşte „cuiburile" - acum e Probian, v-am zis, şi nu ştiu cine-l schimbă, trebuia să-l schimb eu, dar m-am oferit să vin aici. Mă gândeam că, după ce sunteţi liberi, sâ-i sculăm pe toţi ceilalţi şi să năvălim peste Gomes, dar nu e posibil să facem asta înainte să audă ei şi să pună mâna pe arme.

- Nu, nici nu se pune problema, încuviinţă Lex. Dar restul nu-i râu. Ţi-aş propune să ne strecurâm până la o anumită distanţă pe râu în jos şi să ne ascundem. După aia eu o să mă întorc şi o să sparg barajul. E o bagatelă, nu-i nevoie de explozivi. Şi după aia... ştim drumul. N-o să ne ajungă nimeni din urmă

până pe coastă.

- Noaptea? zise Baffin cu îndoială în glas.

- Trebuie, răspunse Minty. Nu avem altă soluţie, nu-i aşa, Lex?

15

Se auzi zgomotul unei pietre ce se mişcase de la locul ei. Se încordară toţi, privind în beznă. Dar Hosper şopti sigur pe el:

- E Jesset! I-am recunoscut paşii.

Prizonierii se relaxară. Erau ţepeni din cauza orelor de aşteptare şi obosiţi, în plus, aici, pe platou, noaptea, era mult mai frig decât pe ţărmul mării. Se uitară curioşi la fata care apăruse lângă Hosper în lumina lanternei. Era o fiinţă cu o siluetă felină, cu faţă feciorelnică, cu păr negru tuns scurt şi ochi mari, negri şi strălucitori. Era foarte slabă, şi, sub sânii mici, i se vedeau coastele. Nu avea pe ea decât o pereche de pantaloni scurţi, jerpeliţi.

Hosper o împinse în faţă şi-i explică grăbit că Lex fusese de acord cu planul lor. Acum trebuia să le taie lanţurile şi să-l doboare pe paznicul de la adăposturile muncitorilor.

Jesset zâmbi, arătându-şi dinţii ascuţiţi, ca de animal tânăr:

- Ce crezi că am făcut eu în ultima jumătate de oră? Nu ţi-ai dat seama că am întârziat? Şi ce crezi că s-a întâmplat cu bluza mea?

Dădu la vedere mâna dreaptă, pe care până atunci şi-o ţinuse la spate şi, o dată cu ea, o armă.

- N-am avut cum să vorbesc cu tine despre asta, îi zise ea lui Hosper. Dar mi s-a părut că e mai bine aşa. Pe Probian trebuia să-l schimbe Cardevant, aşa că m-am dus la el. Evident, a trebuit să mă culc cu el. Dar a meritat, în noaptea asta n-o să ne mai dea nici o bătaie de cap.

- Ce i-ai făcut? o întrebă Hosper cu glas stins.

- L-am strâns de gât. Doar cât să leşine, adăugă ea repede, ca o scuză. După aia l-am

legat cu fâşii din bluza mea şi i-am astupat şi gura cu o bucată mare. Dar poate că tot o să reuşească să se desfacă, aşa că mai bine să nu mai pierdem timpul. Tu ia-o din partea asta, eu de dincolo.

Mai mult decât impresionaţi de ferocitatea acestei tinere femei cu înfăţişare nevinovată, prizonierii îşi mişcară cu grijă lanţurile, încercând să nu facă nici un zgomot, pentru ca cei doi să le taie cu cât mai puţine impulsuri.

La lumina stelelor, platoul li se părea cel puţin straniu. Se strecurau cu grijă, temându-se la fiecare pas să nu audă vreo mişcare în navă, să nu vadă vreo lanternă sau vreo armă îndreptată spre ei. Dar Hosper şi Jesset îi asiguraseră că atât Gomes cât şi ceilalţi sunt într-o stare de toropeală adâncă - se pare că nici măcar ei nu mai aveau alte resurse în afara voinţei de a continua - aşa că ajunseră la râu fără nici un fel de probleme. La baraj nu era nici un paznic.

- Rămân aici, le spuse Lex, dându-se în lături. Coborâţi vreo doi kilometri, până ce-o să vedeţi un luminiş pe malul stâng. Mai ţii minte unde e, Baffin? Vara trecută am făcut acolo un popas, pe când veneam încoace. Am observat că nici acum nu e vegetaţie prea multă acolo.

Baffin dădu din cap.

- Aşteptaţi acolo până ce auziţi că se sparge barajul, după aceea porniţi la drum. Eu o să vă ajung în cel mult şapte minute, înaintaţi cât puteţi mai repede, eu o să vă prind oricum din urmă. Sper să punem cam doi kilometri între noi şi urmăritori şi să păstrăm distanţa asta până ce ajungem la ţărm. Astfel încât nici măcar să nu ne poată zări vreunul, nu să ajungă să tragă spre noi. Drumul o să fie greu. Mi-e teamă că o să bem apă din râu, filtrată prin haine şi n-o să mâncăm decât frunze de copac-de-salată, când îl găsim. Dar sunt convins că o s-o scoatem la capăt.

La lumina lanternei, al cărei fascicul era acum aproape tot atât de subţire ca un

creion, văzu îngrijorare pe faţa Lodettei. O prinse protector cu mâna de umăr.

- Nu mai fă mutra asta atât de nenorocită! Tu eşti oricum mai plinuţă decât ceilalţi, aşa că o să rezişti cel mai bine. Bine? Hosper, vrei te rog, să-mi dai arma ta?

Hosper i-o întinse. Păru că vrea să-i mai spună ceva, apoi se răzgândi. Dispăru împreună cu ceilalţi în beznă.

Lex râmase o vreme pe loc, să se asigure că vederea i se adaptase complet la întuneric. Vederea lui în infraroşu fusese îmbunătăţită artificial, aşa că acum putea să se descurce în întuneric mult mai bine decât un om normal. Dar adaptarea completă dura cam cinci minute după ce privea orice urmă de lumină artificială, cât de mică. Se depărta în linişte de malul râului şi se adăposti în spatele unor stânci, de unde putea cerceta şi faţa barajului pe care nu o văzuse până atunci.

Despre şansele pe care le aveau ei să ajungă pe coastă, nu era tocmai sigur. Dacă ar fi putut măcar să facă rost de ceva

mâncare şi de vreun vas cu apă... Dar proviziile erau tot atât de păzite ca şi armele. Hosper le spusese că fuseseră atâtea încercări de furturi, încât, în cele din urmă, Gomes decretase pedeapsa cu moartea pentru asemenea delicte. Şi nimeni nu se îndoia că va trece şi la fapte.

Lex se simţea copleşit de enormitatea forţelor împotriva cărora lupta. Până acum nu auzise de oameni care, din disperare, reveniseră la primitivism, decât din cărţi. O idee care-i fusese predată la un curs oarecare, fără precedent în istoria recentă. Acum însă o văzuse ca realitate crudă şi-l îngrozise. Şi pe coastă s-ar fi putut întâmpla acelaşi lucru. In loc de adunări şi discuţii, Arbogast promulgând noi şi noi decrete, despre ziua de lucru obligatorie de cincisprezece ore pentru a putea primi o bucată de turtă, oameni recalcitranţi biciuiţi la cel mai mic protest...

Fără să vrea, atunci când se gândi la recalcitranţi, în minte îi apăru figura Delviei.

Le lăsase destul timp celorlalţi. Zărea apa

din spatele barajului - era încă puţin mai caldă decât solul - ca şi cum ar fi fost nişte cărbuni arzând mocnit, ascunşi sub un strat de cenuşă. Ochi cu grijă, sprijinindu-şi cotul pe stâncă, şi trase - un singur impuls, exact în punctul pe care-l simţise ca fiind cel mai slab.

Nu mai aşteptă să vadă ce se întâmplă. Ştia că nu greşise. Se întoarse şi începu să fugă pe albie-n jos, cu câţiva paşi în faţa unui firicel de apă.

Lutul cu care fuseseră acoperite împletiturile de nuiele fusese spălat. Cel care fusese aruncat peste pietrele de la bază se impregna cu apă, devenea alunecos şi începea să acţioneze pe post de lubrifiant. Cronometrând în minte procesul de distrugere, Lex fugea ca un cerb, fără să se uite înapoi. Patru minute de sprinturi şi sărituri. Cinci. Presiunea apei îndoia acum din ce în ce mai tare împletiturile, le scotea de pe stâlpi.

Şase minute... Lex se năpusti afară din

albie, pe mal, zdrobind la întâmplare plante necunoscute, sperând din toată inima să nu dea peste vreo tufă de iarbă-de-foc. Primele valuri ale viiturii purtau cu ele împletituri rupte, beţe, frunziş şi fel de fel de alte resturi. Pietrele, izbite una de alta, gemeau ca nişte animale rănite. Deasupra cascadelor se înălţau nori de picături fine de apă, pe măsură ce râul îşi relua în primire cu furie vechiul lui curs.

De pe înălţimile din spate se înălţa un fel de murmur. Incercă sâ-şi încordeze auzul şi sâ-şi dea seama dacă erau cumva ţipete omeneşti, dar nu reuşi şi nu avea timp de pierdut. Mergând ca pe o altă lume, în care totul se vedea ca prin ceaţă, în care solul era gri-închis şi apa gri-deschis, începu să-şi croiască drum prin vegetaţia de pe mal.

Incâ două minute şi-i prinse şi pe ceilalţi din urmă. Nu mai avansaseră prea mult din locul în care le spusese el sa aştepte trecerea viiturii. Le ignora felicitările, îşi închise ochii să nu vadă cumva lumina lanternei şi se strecură printre ei, ca să

ajungă în frunte.

- Ţineţi lumina aia departe de mine, le ceru el. Am vederea complet adaptată la întuneric şi aşa trebuie să-mi rămână, până în zori. Nu contează cât zgomot facem, nu contează decât să mergem cât mai repede. Lodette, uitâ-te după iarbâ-de-foc. Jesset, dâ-i arma ta lui Baffin. Cu excepţia mea, el e singurul care a mai făcut drumul cu râul curgând şi o să poată să fie ceva mai atent la alte pericole. Să mergem!

Se aruncă înainte.

Insă câteva minute mai târziu din spate începu să se audă gălăgie. Acum, că râul curgea aproape normal, se auzeau clar strigăte puternice, deşi nu se puteau distinge încâ cuvinte. Din spate, Hosper strigă, la rândul lui, că văzuse un impuls de armă.

- Mergeţi mai repede! răspunse Lex laconic.

Spera din toată inima că Gomes nu va fi atât de aiurit încât să le ceara oamenilor lui sâ-şi croiască drum prin vegetaţie cu

ajutorul armelor. Bateriile ar fi repede secătuite, dar urmăritorii ar avea avantajul unei viteze sporite, care se putea dovedi decisiv, în fond, lor nu le trebuia decât să ajungă sâ-i aibă pe fugari în bătaia armelor, ca să-i doboare pe toţi.

Inaintau aşa de repede încât drumul deveni un fel de coşmar, în care ramuri se arcuiau şi-i izbeau peste faţă şi peste picioare, frunze tari le tăiau pielea sau îi urzicau, şi animale - infinit mai îngrijorătoare, pentru că nu le vedeau - se strecurau pe lângă ei, lipite de pământ. Gâturile li se uscaseră, piepturile îi dureau, respirau gâfâit şi, din spate, zgomotul făcut de urmăritori se auzea din ce în ce mai tare.

- Lex! strigă Jesset alarmată. Au început să folosească armele ca sâ-şi deschidă calea!

In loc de răspuns, el începu să meargă încâ şi mai repede, dar ştia că nu asta e soluţia. Nu se punea problema să folosească şi ei armele ca să-şi taie o potecă - nu aveau decât două, nici măcar complet

încărcate - pentru că urmăritorii ar fi ajuns, la rândul lor, la poteca aceea şi ar fi folosit-o şi ei, de-a gata.

- Au, au, *auu!*

Fusese un ţipăt de spaimă, dar stăpânirea de sine a omului îl transformase într-un geamăt. Suna însă ca o sentinţă de condamnare la moarte. Lex se răsuci pe călcâie, amintindu-şi că trebuie să închidă ochii.

- Ce este?

- Imi pare râu, Lex. Aggereth făcea eforturi să vorbească normal, luptându-se cu durerea. Glezna mea. Am călcat într-o groapă. Totuşi cred că pot merge mai departe.

- Zanice! ceru Lex. Repede, vezi ce are!

O scurtă pauză, timp în care femeia palpa rana.

- E grav, spuse ea oftând. O întindere serioasă, muşchiul e rupt. O să fie foarte dureros, Aggereth.

- Mă doare deja destul, recunoscu el printre dinţii încleştaţi.

Ce era de făcut? Nu-l puteau abandona. Dar nici nu-l puteau căra în spinare, dacă voiau să înainteze la fel de repede... O adevărată catastrofă!

Şi totuşi...! Lex îşi deschise ochii mari şi privi vegetaţia din jur. Işi reamintea vag de ceva. Tufele astea! Tufele astea semănând cu un asparagus, pline de inflorescenţe!

- Zanice, poţi face ceva pentru el pe loc? întrebă Lex.

- Il pot bandaja strâns. O să poată să meargă şontâcăind. Poate rupem o creangă mai groasă, drept baston.

Unde era? Lex se mişca în dreapta şi-n stânga, dând la o parte plantele mai înalte, ca să poată să vadă solul. Era acoperit de un fel de muşchi, formând un covor spongios, şi detaliile nu puteau fi distinse decât foarte greu. Aproape se hotărâse să folosească lanterna şi să-şi sacrifice, pe moment, adaptarea ochilor, când fluieră uimit. Era unul enorm! Aproape trei metri în diametru, *sub* covorul de muşchi, dar totuşi vizibil, pentru că era o idee mai cald decât

solul. Şi nu numai unul, ci încă unul şi încă unul, ca nişte semne de boală a pământului.

Vorbi spre ceilalţi, străduindu-se din greu să-şi ascundă uşurarea din glas:

- Bine că ţi-ai ales măcar loc bun să te accidentezi, Aggereth! Baffin, ia uitâ-te aici.

Inchise ochii şi Baffin se apropie cu lanterna în mână.

- Dar sunt cinci, şase... Oare câţi dracu' sunt?

- Destui! zise răstit Lex. Aykin! Ia-l pe Aggereth şi du-l peste râu...

- Aici? exclamă Baffin.

- Da, aici! Luaţi o prăjină să sondaţi fundul şi fiţi foarte atenţi unde puneţi picioarele. Asiguraţi-vâ că pe malul celălalt nu sunt alţi monştri din ăştia şi depărtaţi-vă vreo câteva sute de metri. Zanice, îi legi glezna dincolo. Hai, daţi-i drumul! Toţi! Rămâneţi pe loc şi ne aşteptaţi, pe Baffin şi pe mine.

- Ce-ai de gând să faci? întrebă Hosper.

- O să vezi.

Ceilalţi îl ascultară, fără alte întrebări. Imediat ce îi văzu în siguranţă, pe celălalt

mal, Lex începu să rupă ramuri şi să le arunce pe jos, ca să acopere şi mai bine gurile monştrilor. Baffin făcu întocmai ca el.

- Destul, spuse Lex în cele din urmă. Flăcăii se apropie. O să ardem niţel vegetaţia, să creadă că am început să intrăm în panică. Şi apoi o luăm şi noi în jos.

Armele urmăritorilor aruncau impuls după impuls, din ce în ce mai aproape. In tăcere, ţinându-şi respiraţia de încordare, Lex şi cu Baffin îi văzură apărând în capul falsei poteci pe care o deschiseseră propriile lor arme. Se opriseră nesiguri şi priveau nedumeriţi.

- Mergeţi înainte, dobitocilor! urlă cineva - Cardevant, cu voce încă răguşită din cauza „drăgălăşeniei" pe care i-o aratase Jesset. Aţi uitat că noi avem douăsprezece arme, şi ei nu au decât două?

Lex se întoarse şi trimise un impuls scurt spre un punct situat undeva, la vreo sută de metri mai jos, pe malul pe care se aflau ei.

- Uite-i! urlă Cardevant şi urmăritorii se năpustiră înainte.

Dar, sub picioarele lor, solul păru să se deschidă, flămând. Patru... cinci... şase dintre ei dispărură până la brâu. Cei aflaţi imediat în spatele lor se opriră brusc şi începură să ţipe. Cei căzuţi în capcane urlau de spaima morţii. Dinspre râu se auzi un bolborosit - unul dintre carnivore înghiţea apa de care avea nevoie pentru digestie.

Cei scăpaţi trăgeau de braţele captivilor, dar nu reuşeau sâ-i clintească. Dăduseră la o parte crengile pe care le aruncaseră ei pe jos pentru camuflaj şi începuseră să tragă în îngrozitorii saci negri. Unul dintre cei smulşi astfel îşi pierduse un picior din cauza fasciculului armei care-l eliberase. Altul fusese regurgitat de animalul intrat în agonie, dar era deja mort.

- Nu... nu mai pot suporta să mă uit, şopti Bafîîn, alb la faţă ca un mort.

- Nici eu, zise Lex. Cu un rânjet ca de călău pe buze, se întoarse şi-l conduse pe Bafîîn către ceilalţi, pe celălalt mal.

In curînd gemete şi ţipete se estompară undeva, în urmă.

16

- Am fost un tâmpit, spuse Cheffy cu amărăciune. Am considerat că dacă echipa lui Lex n-a mai luat legătura cu noi, nici n-o să reuşească să dea drumul la apă, pe râu. Aşa că azi-noapte, când a venit viitura, ne-a luat o mulţime de scule, de ţevi şi de alte lucruri gata pregătite, la care muncisem din greu şi pe care le lăsasem în albie.

- Nu se mai poate face nimic, spuse Jerode, aruncând o privire în jurul mesei comitetului. Cel puţin revenirea apei i-a mai potolit niţel pe pescuitorii noştri în apă tulbure.

- Te referi la mine? zise Ornella, de la celălalt capăt al mesei.

Deşi era convins că face o prostie, cedase rugăminţilor ei de a participa şi ea la întâlnirea comitetului. Păruse să-şi fi revenit după căderile ei nervoase, dar, până acum, contribuţia ei la discuţii fusese total

neconstructivă, şi, pe deasupra, avea tendinţa să considere orice remarcă, drept o insultă personală.

- Te referi la mine? repetă ea mai tare, atunci când încercară să o ignore. Sau de fapt speri că, dacă a venit apa, oamenii n-or să mai facă ce trebuie făcut pentru Naline?

- Despre Naline am spus tot ce aveam de spus, o dată pentru totdeauna, i-o tăie Jerode scurt. Acum discutăm cu totul alte probleme. Deci, după cum vă spuneam: o serie de oameni cer să se întrunească o adunare generală, să discutăm despre revenirea apei şi despre dispariţia lui Lex şi a echipei lui.

Fritch trânti cu palma în masă.

- In curând n-o să mai facem nimic decât să ne certăm, în loc să ne vedem de treabă! Mă opun.

- M i-e teamă că de data asta nu prea contează dacă *noi* suntem sau nu de acord, spuse Aldric. Aceste câteva zile fără apă, efectele psihologice ale vremii închise şi tot restul... Se pare că oamenii au început să se

lămurească niţel că nu avem în faţa noastră doar ceva muncă mai dură, ci o întreagă *viaţă* al dracului de dură. Şi, mulţi, au început să fiarbă. Câţiva dintre cei mai buni lucrători ai mei abia-şi mai vorbesc. Cred că trebuie să găsim ceva ca oamenii sâ-şi mai descarce presiunea acumulată, doctore.

Urmă o pauză, după care Bendle zise:

- Ce să se fi întâmplat cu echipa lui Lex? Să fi fost surprinşi de ape? Asta dacă blocajul de pe râu s-a năruit de la sine, evident.

- Nu, mormăi Aldric. Dacă ar fi fost prinşi de ape atunci când n-au mai luat legătura cu noi, viitura ar fi trebuit să ajungă aici într-o oră, cel mult două, adică pe înserat, şi nu în puterea nopţii. E mult mai probabil să li se fi defectat aparatul de radio sau să-şi fi scurtcircuitat acumulatorul.

- Nu e oare o adevărată ruşine că nu l-am obligat pe Lex să o ia pe Delvia cu el? zise Ornella. Asta ar fi fost o soluţie perfectă.

- Cred că aş prefera să te duci la plimbare! se răsti Fritch la ea. Nu vezi că ai început să

ne calci pe nervi?

Ornella se năpusti la arhitect de parcă ar fi vrut să-l facă fărâme:

- Ah, dar nici nu mă surprinde, Fritch, că o preferi pe Delvia!
Cred că şi tu eşti unul dintre clienţii ei, n-am dreptate? Şi cum o s-o plăteşti? O să-i construieşti un mic bordel?

- Taci din gură, Omella! se răsti şi Cheffy.

Jerode începu să bată cu mâna în masă în timp ce toţi ceilalţi se porniseră să vorbească simultan. Ornella ţâşni în picioare, îşi propti pumnii pe masă şi se apleacă înainte, cu ochii în flăcări:

- N-o să mă reduceţi la tăcere! exclamă ea. M-am săturat să ascult vorbăria voastră chioară! Toate mizeriile de genul „trebuie să găsim ceva ca oamenii să-şi mai descarce presiunea" şi „ce să se fi întâmplat cu echipa lui Lex?". Mi se întoarce stomacul pe dos când vă aud. Eu ştiu al dracului de bine ce s-a întâmplat cu ei!

- Atunci spune-ne şi nouă! strigă Fritch.

Ornella se răsuci spre el:

- Unde erai azi-noapte când a venit apa? Dormeai? Eu nu dormeam. Ieşisem să mă plimb. Nu puteam dormi de grijă pentru sărmana Naline. Trase adânc aer în piept, şi pe faţă îi trecu un zâmbet scurt, oribil. Aici nu mai era înnorat şi nici spre înălţimi. Se vedea bine, până departe. Pe râu, în sus, am văzut un fel de străfulgerări.

- Şi? interveni Aldric. Erau chiar fulgere!

- Nu erau fulgere. Furtuna se terminase de mult. Erau fascicule de armă. La un moment dat vegetaţia a luat chiar foc, a ars vreo două minute.

- Ce!? se răstiră răguşit la ea două sau trei voci.

- Eu... Vorbind parcă împotriva voinţei lui, Cheffy se opri şi-şi trecu limba peste buze. Eu am ieşit azi-noapte, imediat ce am auzit apa. Şi... m-am uitat şi eu în susul râului, şi am văzut ceva. Am crezut că sunt fulgere, dar acum, dacă mă gândesc mai bine, ar fi putut fi şi descărcări de arme. Nu sunt sigur. Dar ar fi putut fi.

- *Mul-ţu-mesc!* Vocea Ornellei era

mieroasă şi plină de sarcasm. Cred că ai fost prea preocupat de sculele şi de ţevile pe care le-ai pierdut să te mai gândeşti la asta, nu-i aşa? Ei bine, eu n-am fost aşa de neglijentă. Şi mi-am dat seama care este realitatea. De ce era Lex aşa de nerăbdător să plece spre platou? Pentru că voia să dea drumul la râu? Nu cred! Trase din nou aer adânc în piept: Ei nu aveau în cap decât nava cealaltă. N-au mai luat legătura cu noi atunci când trebuia, pentru că şi-au dat seama că poate fi reparată. Dar când s-au mai gândit puţin, şi-au imaginat că o să trimitem după ei, sâ-i căutăm. Aşa că au încercat să ne facă să credem că s-a zis cu ei. Şi au montat acea mică dramă cu armele, să credem noi că i-a mâncat cine ştie ce animal feroce. Erau siguri că o să vedem totul, că suntem treji, din cauza zgomotului, pentru că doar ei dăduseră drumul la apă. Iar acum or să ia nava cealaltă şi or să plece!

Izul puternic de paranoia din discursul ei îi şoca pe toţi. O clipă nu avu în faţa ochilor

decât guri căscate şi figuri îngrozite. Undeva, aproape în subconştient, Jerode începuse sâ-şi facă socoteala de ce are nevoie urgent aici, pentru tratarea nebuniei, când, de afară, auzi un strigăt ce-l făcu să se simtă dintr-o dată uşurat.

Ornella încă mai stătea în picioare şi-i privea, interpretându-le exact pe dos reacţiile, convinsă că ceea ce vedea pe feţele lor e uimire şi furie provocată de revelaţiile ei, când strigătele de afară putură fi auzite clar:

- S-au întors! Lex şi Baffin şi toţi ceilalţi! S-au întors cu toţii! Aerul păru să se cureţe de ceva greu şi întunecat. Săriră în picioare, nerăbdători. Doar Ornella rămăsese împietrită. Fritch încercă să spargă vraja care părea să o fi lovit, dându-i un ghiont către uşă:

- Poate că o sâ-ţi fie învăţătura de minte, Ornella, şi o sâ-ţi mai ţii dracului în frâu gura aia mare şi proastă! Hai!

Pe când ceilalţi se înghesuiau să ajungă pe verandă, ea se lăsă să pice înapoi pe

scaunul pe care şezuse până atunci, îşi puse capul pe braţe şi începu să plângă.

Marea noutate - echipa lui Lex nu numai că se întorsese, ci mai aflaseră şi că grupul de pe platou supravieţuise, ba chiar aduseseră doi dintre cei de acolo cu ei - se răspândi ca fulgerul. Oamenii lui Cheffy, care lucrau la rezervoarele de sedimentare, îi văzuseră primii - şchiopătând, murdari, zgâriaţi, Aggereth şontâcâind, cu o mână pe după umerii lui Aykin. Veniseră imediat la aşezare, lăsând baltă treaba, şi acum acelaşi lucru îl făceau toţi, pe măsură ce aflau vestea. Chiar şi cei din echipa de scafandri a lui Lex, care erau la navă, trasând semne pentru tăiere - nu erau încă scule pentru asta, dar Aldric avea în cap o idee nouă şi promiţătoare - se întorceau acum în grabă.

Nu era însă vorba de o simplă nerăbdare generală. Ci mai ales de zvonul care, ajuns la urechile lui Elbing, îl făcuse să se năpustească imediat în infirmerie, unde Jerode examina atent glezna lui Aggereth, şi

cei reveniţi din expediţie erau controlaţi şi pansaţi.

- Doctore! spuse cosmonautul cu răsuflarea tăiată, apucându-se de tocul uşii. E adevărat că ceilalţi încearcă sâ-şi repare nava şi să o pună pe orbită?

Lex, pe faţa căruia se citea numai slăbiciune, privi spre el din scaunul pe care stătea şi mânca, în timp ce una dintre asistentele lui Jerode îi curăţa tăieturile de pe picioare:

- Aşa e. Intreabă-l pe Hosper. A fost administratorul lui Gomes.

- Atunci sunt nebuni, zise Elbing cu convingere. Căpitanul Arbogast mi-a spus în ce hal era nava, când v-aţi întors de acolo, anul trecut. Nu te poţi gândi să o pui pe orbită fără o lună de reparaţii într-un doc antigravitaţional. Poţi să roboteşti cât vrei pe lângă ea cu scule de mână, tot n-o să se poată ridica la mai mult de doi kilometri.

Hosper, care stătea într-un colţ, ţinând-o pe Jesset de mână, privea cu ochii mari la tot ce realizaseră ei. Nu era nici o surpriză

că sunt amândoi copleşiţi - se gândea Lex - după atâtea luni în care văzuseră cum se chinuiau ei, în zadar, pe platou.

Şi, totuşi, mai erau atâtea de făcut!

- Eşti cosmonaut? îl întrebă el pe Elbing. Şi când acesta dădu din cap, continuă: Atunci ascultă. Plăcile din partea de jos a navei sunt toate torsionate. Are o crăpătură care se întinde cam pe trei sferturi din lungimea cocii. Sistemul de propulsie s-a deplasat în feruri...

- Nu-mi mai zi nimic, spuse Elbing. Sunt nebuni.

Se însera, dar era încă foarte cald când oamenii se strânseseră cu toţii la adunare. Lex îşi dădu imediat seama că situaţia se înrăutăţise în timpul absenţei lui. Oamenii se grupau diferit. Cele două facţiuni erau acum aproape perfect distincte. De-o parte cei utili, strânşi în jurul celor din comitetul de coordonare - supli, arătând obosiţi, foarte bronzaţi şi degajând un fel de calm responsabil din felul în care vorbeau între ei.

De partea cealaltă, focalizarea era total diferită. Nanseltine şi Rothers, tot împreună, şi soţia lui Nanseltine, care arăta foarte furioasă, pentru că fusese repartizată să lucreze la făcut săpun din cenuşă şi grăsime, şi era extrem de nemulţumită, deşi, practic, nu exista nici o altă muncă mai uşoară pentru o femeie fără nici o calificare, ca ea.

Asta era de aşteptat. Dar noutatea era că lângă Nanseltine stătea Naline, cu faţa pe jumătate ascunsă sub un bandaj care-i acoperea ochiul pierdut. Incredibil, din atitudinea fetei se degaja un aer de satisfacţie, ca şi cum atenţia pe care i-o acordau Nanseltine, Rothers, Omella - care stătea şi ea de cealaltă parte a fetei - şi mulţi alţi oameni ar fi putut fi o consolare pentru faptul câ-şi pierduse un ochi. Lex citise în istoria psihologiei despre automutilări practicate pentru a atrage atenţia şi simpatia oamenilor, dar secole de educaţie reuşiseră să eradicheze practic asemenea gen de comportament patologic. Dacă n-ar fi văzut

cu ochii lui ce făcuse Gomes, i-ar fi fost greu să creadă că decăderea umană putea fi atât de rapidă şi că putea merge atât de departe.

Şi totuşi era vorba de oameni civilizaţi şi educaţi. Se schimbaseră ei atât de mult? Nu, doar condiţiile în care trăiau.

Grupul care-l avea în centru pe Nanseltine era mult mai numeros decât se aştepta el şi, gândindu-se la ce-i spusese Jerode pe scurt, cât timp stătuseră la infirmerie, se simţi de-a dreptul descurajat. Dacă el şi însoţitorii lui ar fi avut măcar posibilitatea să doarmă câteva ore, după drumul ăla ca de coşmar... Dar începuseră să circule cele mai fanteziste zvonuri şi era imperios necesar să fie curmate încă din faşă.

Se încruntă atunci când îşi dădu seama că lipseşte o persoană pe care, inconştient, o căuta. Delvia. Dar o văzu făcându-şi apariţia, apropiindu-se sfioasă de marginea mulţimii, cât mai departe cu putinţă de Naline. Câţiva oameni o salutară, dând scurt din cap. Ea rămase tăcută şi se aşeză, parcă un pic de-o

parte, cu braţele încrucişate pe genunchi.

Dinspre Nanseltine se auzi bâzâit de voci, şi fostul manager continental se ridică în picioare, roşu la faţă ca un rac şi începu să vorbească pe un ton ostil:

- Doctore Jerode! Din moment ce întârzii cu deschiderea acestei adunări, cred că e cazul ca cineva responsabil să ia această iniţiativă. Dorim să fim informaţi cît mai amănunţit în legătură cu ultimele noutăţi.

Alb la faţă ca varul, Jerode îşi ridică ochii din notele lui. Dar Nanseltine continuă, înainte de a putea fi întrerupt:

- Ni s-a spus că celălalt grup, în loc să se lase furat de planurile astea neavenite de şedere permanentă care ne-au fost impuse, fac o încercare îndrăzneaţă şi hotărâtă, în ciuda unor dificultăţi enorme, să-şi repare nava şi să se întoarcă la confortul şi siguranţa oferite de civilizaţie.

Se auzi un val de încuviinţări. Aşteptă să se facă linişte, după care îşi reluă peroraţiile:

- Am aflat de la o persoană care a fost

chemată chiar de tine să se alăture comitetului ăla autonumit al vostru - o persoană care în nici un caz nu poate fi acuzată de rea-credinţâ! - că v-aţi hotărât să recurgeţi la orice cale ca să diminuaţi însemnătatea acestei importante informaţii. De ce aţi hotărât să adoptaţi un asemenea comportament laş, nu ştiu. Ori sunteţi lipsiţi de spirit întreprinzător - aş zice mai degrabă de vlaga - ori v-aţi pus în gând să distrugeţi cu orice preţ toate mijloacele de care dispunem şi care sunt de neînlocuit - dâ-mi voie să citez în acest sens că echipa pe care aţi trimis-o sub conducerea tânărului şi neexperimentatului Lex a plecat cu şapte preţioase arme energetice, şi nu s-a mai întors decât cu două, aducând în plus o pereche de dezertori din grupul celălalt, care reprezintă guri în plus ce trebuie hrănite, şi care a pierdut un aparat de radio, materiale medicale şi dracu mai ştie ce altceva, şi bineînţeles că nu trebuie să uităm munca aruncată pe Apa Sâmbetei atunci când echipamentul pentru uzina de apă potabilă a

fost luat de viitură...

Şi vorbea, şi vorbea... şi un număr îngrijorător de mare de oameni păreau să-i aprobe elucubraţiile isterice. Jerode privea ca prostit la Lex, cerându-i ajutor.

Ce era de făcut? Hosper şi Jesset erau palizi de furie auzindu-l pe Nanseltine. Să le dea lor cuvântul? Elbing mormăia în barbă. Mai cântărea ceva părerea unui cosmonaut în faţa acestor oameni, în starea de spirit în care se aflau? Dintre membrii echipei lui, Baffin şi Minty stăteau cu feţele în palme - adevărate personificări ale suferinţei - iar pe faţa celorlalţi se citea cea mai adâncă disperare.

Nu, era inutil să încerci să faci apel la raţiune în faţa acestor oameni. Nu vor crede nici măcar nişte martori oculari atunci când le vor povesti cum hotărâse Gomes că trebuie să se trăiască pe platou. Probabil că ar fi început să urle la Hosper şi la Jesset, cerându-le să tacă. Probabil l-ar fi contrat pe Elbing, spunându-i că nu văzuse nici o clipa nava de care era vorba şi că, deci, spunea

prostii... Ornella nu mai putea fi considerată ca fiind în toate minţile, şi, din păcate, într-un fel, nici oameni ca Nanseltine sau ca Rothers nu erau întregi la cap. Incă mai tânjeau după statutul pe care-l avuseseră pe Zarathustra, şi pe care nici acolo nu-l meritaseră.

In ciuda oboselii cumplite; Lex se ridică în picioare. Trase adânc aer în piept şi aruncă spre mulţime nişte cuvinte care o izbiră cu puterea unui trăsnet:

- Atunci plecaţi o dată pe platou, toţi ăştia deştepţii! Şi vă doresc o călătorie al dracului de sprâncenată!

17

Pasiunea din vorbele lui îi uimi pe toţi cei de faţă şi-i reduse la tăcere. Chiar şi Nanseltine, pierzând şirul din cauza întreruperii, rămase o clipă împietrit.

Jerode era încă şi mai mirat.

- Lex, sper că nu vorbeşt serios! îi zise el

încet.

- De ce nu? se stropşi Lex la el. Să nu ne mai dăm după deget! Oameni care întorc spatele unicei şanse de supravieţuire pe care o au pur şi simplu nu merită să trăiască!

- Jerode! Nanseltine îşi revenise şi încerca să recapete atenţia de care se bucurase puţin mai înainte. Jerode, spune-i acestui tinerel prost că nu avem timp de pierdut cu istericale! Noi...

Şi exact în acea clipă se întâmplă ceva ce sparse atmosfera încărcată. Ca de obicei, pe acoperişurile din apropiere stăteau cocoţate vreo duzină de păsări-pescar. Una dintre ele, plictisită să tot răsucească-n creieri ce gânduri era ea în stare să gândească în timpul digestiei, îşi întinse aripile albe şi-şi luă stângaci zborul. Iar când trecu pe deasupra lui Nanseltine, dădu drumul unuia dintre acele gogoloaie negre de găinaţ, de care te împiedicai acum la tot pasul.

Gogoloiul, negru şi lipicios, îi ateriza lui Nanseltine drept în creştetul capului.

Audienţa fu străbătută de un hohot de râs enorm, în timp ce el se bâlbâi şi-şi duse mâinile la cap, încercând să scape de mizeria din pâr. Se murdări pe palme, apoi pe frunte şi, în cele din urmă, rămase cu materia lipicioasă şi urât mirositoare lipită de degete. In câteva clipe ajunsese un biet clovn, la vederea căruia mulţimea îşi descărca tensiunea psihică acumulată îndelung într-un enorm val de ilaritate.

Probabil că el - se gândea Lex - era singura persoană de faţă care ştia că râsul fusese declanşat de acel scurt chicotit pe care se forţase chiar el să-l scoată, fulgerător, imediat după ce se petrecuse hazlia întâmplare.

Nu. Mai era cineva. Văzu ca Delvia nu râdea. Se uita fix la el. Şi, când observă că o priveşte, îşi ridică, întrebător, o sprânceană.

Simţea cum îl părăseşte furia şi cum este cuprins de o hotărâre lucidă. Trebuia - acum sau niciodată - să-şi stabilească un ascendent definitiv asupra lui Nanseltine, a lui Rothers, a Omellei şi a tuturor celor ca ei,

să se asigure că toată lumea îşi dădea seama de stupiditatea ideilor promovate de aceştia, astfel ca nimeni să nu-i mai trateze, de acum încolo, decât cu dispreţul şi complezenţa pe care le meritau din plin.

Iar un moment în care liderul facţiunii celor *mai puţin* ajunsese subiect de distracţie pentru toată lumea nu era o ocazie de neglijat, deoarece nu ştia când şi dacă va mai întâlni vreuna similară.

Din marea de râsete începură să se ridice strigăte - lui Lex i se păruse că primul care începuse fusese Cheffy - care erau preluate şi repetate de tot mai mulţi:

- Linişte! Tăceţi din gură! Staţi jos!

Aşteptă până ce intensitatea strigătelor crescu, şi hohotele aproape că se stinseseră, apoi vorbi repede, ridicându-şi o mână, pentru a atrage atenţia asupra lui:

- Gata, calmaţi-vă. Totuşi, nu mă pot împiedica să nu vă spun că aş considera oportun ca acea pasăre-pescar să fie cooptată în comitetul nostru de coordonare. Pentru că ştie clar când aude o tâmpenie, şi

nu se sfieşte deloc să o sancţioneze cu comentariile de rigoare.

Se produse un nou val de chicote şi captă complet atenţia mulţimii din faţă. Se suise pe verandă, se aşezase pe un colţ al mesei la care stătea Jerode, cu un picior atârnând şi legănându-se în aer, exultând autoritate în toate felurile în care fusese învăţat că se poate face asta.

Continuă pe un ton confidenţial, ca şi cum ar fi căutat o înţelegere - de la om la om - de la fiecare membru al audienţei:

- Cred că a sosit momentul să lămurim ceva ce trebuia lămurit de multă vreme. Au existat totdeauna oameni care iau hotărâri înainte de a şti exact pe ce fapte se bazează. Pe Zara, sau pe oricare altă planetă civilizată, asemenea oameni pot fi toleraţi. Cea mai mare parte din timp se trăieşte departe de mediul înconjurător şi de realitatea lui imediată. Există zeci de niveluri de izolare, de la locuinţe automatizate la haine de unică folosinţă, de la fabricile de hrană la staţiunile cu climat controlat şi

condiţionat, toate gândite exact pentru a ţine cât mai departe de noi asprimea naturii. In asemenea condiţii cineva care visează numai la proiecte imposibile poate fi tolerat, deoarece există totdeauna nişte calculatoare şi nişte oameni cu mai mult bun-simţ, care să le explice respectivilor că se fac de râs, ceea ce-i priveşte, dar că nu li se poate permite să-i târască şi pe alţii după ei.

- Aici însă, pe această planetă, e cu totul altfel, suntem în contact permanent şi direct cu mediul în care trăim. Iar realităţile acestui mediu sunt aspre şi potrivnice nouă. Aici oamenii care confundă visele din capetele lor cu realitatea sunt o povară. Dacă aţi fi studiat istoria timpurie a Pământului, v-aţi fi dat seama ce handicap au fost astfel de oameni pentru umanitate. Şi v-aţi fi dat seama imediat cât de repede a avansat civilizaţia noastră, după ce am scăpat de dominaţia lor. Dar asta nu s-a întâmplat decât după ce nişte oameni de bun-simţ şi-au dat seama că toţi aceşti „vizionari" uzau

de un truc banal - încurcau lucrurile, divizau oamenii şi-i făceau să se încaiere, în loc să-i lase sâ-şi vadă linişţiţi de treabă.

- Uitaţi-vâ la voi - la noi toţi - şi vă veţi da seama că aşa e. Pentru că pe sub nasul nostru, al tuturor, acum şi aici, exact asta se întâmplă, se foloseşte asupra noastră exact acest truc. Am fost azvârliţi de soartă pe o planetă ostilă nouă. Şi, ce facem noi? Ne dirijăm toate eforturile pentru a ne face viaţa suportabilă, lucrând umăr lângă umăr, ca o comunitate unită? Nu prea cred. Deoarece chiar acum, în această adunare, se disting clar două facţiuni. Şi una dintre ele nu face decât să se străduiască din răsputeri să o tragă înapoi şi pe cealaltă.

In centrul mulţimii, un număr de oameni - satisfăcător de mare -începură să privească stânjeniţi în jurul lor şi să se mişte uşor, pentru ca linia de separaţie dintre ei să nu mai fie atât de evidentă.

Ei bine, era cel puţin un început.

- Cred că vă întrebaţi deja de ce îndrăznesc să vă vorbesc astfel, ce drept am

să fac asta. Ei bine... Lex îşi cronometra pauza cu mare grijă: Acum câteva minute l-aţi auzit pe Nanseltine încercând să mă reducă la tăcere, sub pretext că sunt tânăr, lipsit de experienţă, nepotrivit să conduc nici măcar o echipă de şase oameni, care întâmplător m-au acceptat de bunăvoie în această calitate. N-am fost deloc surprins să-l aud vorbind aşa, eram prevenit. Este unul dintre primele lucruri asupra căruia eşti prevenit în decursul pregătirii de polymath.

Ultima propoziţie o rostise cu mare grijă, articulase clar fiecare cuvânt, astfel ca toată lumea să audă şi să priceapă complet ce spusese, să nu se mai poată îndoi de nimic. Chiar şi aşa, şocul afirmaţiei nu putea fi resorbit pe loc. Şi profită de asta, căutând să discearnă câteva dintre reacţiile-cheie care-l interesau.

Jerode: uşurare şi relaxare, ceva ce s-ar fi putut traduce ca: „în sfârşit, s-a hotărât să dea lucrurile pe faţă!" Hosper şi Jesset: „Nu-i de mirare că au realizat atâtea aici, dacă au şi un *polymath* cu ei!" Nanseltine: groază în

stare pură, dându-şi seama în ce hal se făcuse de râs. Delvia: dădea gânditoare din cap, cu buza de jos prinsă între dinţi. Aldric, Cheffy, Fritch, Aykin, Minty şi mulţi, mulţi alţii: uimire moderată, uşurare şi nerăbdare.

Era inevitabil să nu fie contrazis de cineva. Cea care-l atacă fu Ornella, ţâşnind în picioare, cu mâna întinsă acuzator spre el:

- Minţi! ţipă ea. E un complot pe care l-ai pus la cale cu Jerode, sa muşamalizezi ce i-ai făcut Nalinei. O apucase pe fată cu mâna liberă şi o scutura convulsiv de umăr. Dacă eşti un *polymath,* de ce n-ai zis asta de la bun început? E o minciună, o minciună neruşinată.

- N-am spus nici un moment că sunt un polymath pentru că nici nu sunt aşa ceva, o corectă Lex. Am fost un polymath *în pregătire,* şi asta e cu totul altceva, chiar dacă am beneficiat de modificări fizice complete. Să lămurim de la-nceput ce e un polymath, deoarece, dacă tu nu ştii, îmi închipui că sunt şi mulţi alţii în aceeaşi

situaţie. Un polymath este un bărbat sau o femeie - deci un om obişnuit - pregătit până la vârsta de patruzeci de ani pentru a îndeplini o anumită sarcină, pe o anumită planetă. Nu e un superman, nu e un calculator cu picioare, nu e decât un om obişnuit, cu o misiune specială, asupra căruia a acţionat o vastă echipă de experţi din punct de vedere fiziologic, chirurgical şi intelectual... Nu vă puteam spune asta de la bun început, pentru că v-aţi fi aşteptat imediat să fiu capabil de minuni. Şi aşa ceva nu pot face, ca şi voi, de altfel. Oricum, era obligatoriu să mă cunoaşteţi mai întâi ca om, să vă obişnuiţi cu mine ca persoană umană, nu credeţi? Altfel m-aţi fi privit ca pe o maşină.

- Şi încă ceva. Chiar şi după ce pregătirea lui s-a încheiat, un polymath trebuie să mai stea încă douăzeci de ani pe planeta ce-i este repartizată, pentru a o cunoaşte în cele mai mici detalii, înainte de a prelua conducerea. Şi, ca să zic aşa, cred că planeta pe care ne aflăm noi acum a fost

deschisă pentru colonizare oarecum în grabă.

Zâmbete acre. Le estima cam la patru sute. Asta însemna că are deja jumătate din comunitate de partea lui. Trebuia să-i tragă şi pe ceilalţi.

- Sarcina polymathului, după ce parcurge toată această pregătire minuţioasă, este de a supraveghea şi de a coordona activitatea primilor manageri continentali, de a avea grijă ca aceştia să nu o ia cumva razna, începând să se comporte ca nişte tâmpiţi.

Na! Lui Lex îi era aproape scârbă de transparenţa afirmaţiei şi de adresa precisă pe care o ghicea toată lumea, dar nu avea ce face, era esenţial să bată fierul cât îl avea cald. In schimb Nanseltine, încă ştergându-se pe faţă cu o cârpă, încerca să se facă cât mai mic cu putinţă, să treacă neobservat. N-avea nimic cu el personal, dar omul trebuia expus şi despuiat, o dată pentru totdeauna, de pretenţiile lui de autoritate.

- Aproape cel mai important lucru pe care-l învaţă un polymath - şi care-i este repetat

cu obstinaţie, tot timpul, pe parcursul întregii lui pregătiri - este că există un risc teribil, pe care el trebuie să-l evite şi de care trebuie să-i ferească pe ceilalţi. Este exact fenomenul care are loc acum, aici, la noi: divizarea oamenilor, în ciuda faptului evident că „îmblânzirea" unei planete nu poate fi decât rezultatul unui efort unitar, al întregii comunităţi. Sunt profund dezamăgit că *managerul* Nanseltine - când rostise titlul avea vocea încărcată de cel mai amar sarcasm - nu este, la rândul său, conştient de acest risc. Probabil că asta se datorează faptului ca n-a lucrat niciodată cu un polymath.

Simţea că ultimele fraze ale lui pătrunseseră adânc în conştiinţa tuturor celor de faţă. Şi acum trebuia să se ocupe de Ornella, sa scape şi de ea. Ura atacul calculat pe care-l gândise, dar era eficient şi le economisea cel mai preţios bun al lor la ora actuală: timpul.

Işi aducea aminte de un proverb preistoric, ceva de genul: „Te faci frate cu

dracu' până treci lacu'". Şi, dacă pe această planetă exista vreun drac, el se găsea cu siguranţă în minţile celor care refuzau să-şi deschidă ochii, şi să privească în faţă lacul - mai degrabă oceanul - de probleme ale realităţii pe care trebuiau să o înfrunte.

- Dar ceea ce se-ntâmplâ aici nu-i nici pe departe cea mai periculoasă divizare de pe urma căreia are de suferit prezenţa umană pe această planetă. Există una mult mai adâncă şi mai periculoasă, cea care ne separă de tovarăşii noştri întru supravieţuire de pe platou. Cred că mulţi dintre voi v-aţi întrebat ce i-a făcut pe acei oameni să nu mai răspundă la apelurile noastre prin radio, ce i-a făcut să nu ni se alăture, pentru a munci împreună. Ei bine, cred că oamenii cei mai potriviţi să vă vorbească despre asta sunt cei doi străini de aici, Hosper şi Jesset, care au venit cu noi. Vă rog să-mi daţi voie să le pun câteva întrebări.

Hosper se ridică, sprijinindu-se de unul din stâlpii pentru făclii. Se întunecase aproape complet, dar încă nu aprinsese

nimeni torţele. Lex îi şopti lui Jerode să trimită pe cineva să facă asta.

- Hosper! continuă el tare. Căpitanul Gomes ne-a spus de ce a refuzat să reia legătura radio cu noi. Eşti bun să-i informezi şi pe cei de faţă ce-a spus?

Arătând obosit, pe punctul de a se prăbuşi, omul începu să vorbească pe un ton monoton, lipsit de orice fel de emoţie:

- Când a venit dezgheţul, ne-a ordonat să reparăm antena şi am crezut că vom putea să apelăm la voi, să ne ajutaţi să scăpăm de el, pentru că nu mai e-n toate minţile, după cum de altfel cred că aţi şi aflat. Rostea vorbele una după alta, aproape fără urmă de inflexiune în glas: Dar la aparatul de radio am auzit o femeie, vâicărindu-se cât e de râu aici la voi, că v-aţi pierdut nava, care se rostogolise în mare, şi că eraţi toţi pe moarte, din cauza foametei, a bolilor, şi multe altele de genul ăsta. Aşa că lui Gomes i-a intrat în cap că o să năvăliţi cu toţii peste noi, să-i furaţi nava, şi atunci n-a mai lăsat pe nimeni să ia legătura cu voi, nici măcar

să vă spunem că suntem încă în viaţă. N-am crezut nici o clipă că asta era adevărat, şi acum, că am văzut de ce aţi fost voi în stare - părea, în sfârşit, că vocea lui prinde un pic de viaţă - nici nu mai sunt sigur dacă femeia aia transmitea chiar de aici, sau dacă n-a fost un truc al lui Gomes, ca să ne lase fără nici o speranţă.

- Transmisia era chiar de aici, zise Jerode, şi vorbele lui sunau acuzator. In voce i se desluşea o uşoară uimire, ca şi cum abia atunci îşi dăduse seama de ceva grav. Am găsit-o pe Ornella plângând la microfonul aparatului de radio şi-mi aduc aminte că am fost obligat să o pun pe tranchilizante, pentru că era aproape isterică.

Capete întoarse. Toţi cei opt sute de oameni priveau spre Ornella şi privirile erau acuzatoare.

- Se afla acolo de trei zile, adăugă Jerode.

- Vrei să spui că *asta* ne-a făcut-o? Lângă Hosper se ridicase Jesset şi arăta spre Ornella, spre care erau îndreptate toate privirile. Slabâ-moartă de foame, cu ochii

negri arzând de ură, arăta exact ca o fiară sălbăticită de suferinţă. Din cauza *ăsteia* a trebuit să fim noi biciuiţi, înfometaţi, legaţi în lanţuri? Să nu îndrăznim să stăm nici măcar o clipă locului, de frică să nu fim loviţi de supraveghetori? Să fim ameninţaţi cu armele dacă ne odihneam fie şi numai o clipă? Din cauza *ăsteia!*

O clipa Lex se temu să nu sară la Ornella, să o strângă de gât, aşa cum îl strânsese pe Cardevant. O întrebă răstit:

- Jesset! Pe platou! Unde dorm oamenii?

- In bordeie murdare, pe pământul gol!

- Gomes şi ofiţerii lui?

- In navă, la adăpost!

- Cât se munceşte?

- Din zori pânâ-n noapte, sănătos sau bolnav!

- Ce mâncaţi?

- Turtă de sintetizator! Două pe zi!

- Ce beţi?

- Apă de râu! Fiartă în aer liber, în oale de pământ!

- Dacă refuzi să munceşti?

- Eşti pus în lanţuri şi forţat s-o faci!

- Dacă eşti prea bolnav să te ţii pe picioare?

- Eşti bătut până te ridici!

- Dacă nu te poţi ridica?

- Eşti lăsat să mori!

Apoi brusc faţa i se schimonosi şi începu să plângă. Hosper o trase spre el, o luă în braţe şi o strânse la piept. Toată lumea îi auzi vorbele:

- Linişteşte-te, Jesset! Acum eşti în siguranţă! Nu mai ai de ce să-ţi fie frică!

Când tăcerea ce se aşternuse deveni aproape de nesuportat, Lex vorbi din nou, surprins până şi el de tonul grav al vocii lui, ce-i suna nefamiliar:

- Propun să le punem la dispoziţie celor ce doresc sa se ducă sa participe la repararea navei tot ce este necesar pentru drum - hrană, apă, aşternuturi şi aşa mai departe. Doctore, vrei să te ocupi tu de asta? De ajuns acolo, nu e greu. O ţii pe lângă râu, până ajungi pe platou. De fapt, coca navei se vede de la o distanţă destul

de mare. N-am vrut şi nu vreau să împiedic pe cineva să urmeze această cale. Dar am considerat ca ar fi bine să ştie fiecare la ce să se aştepte la capătul drumului.

Privi spre mulţime. Acel scurt dialog cu Jesset îi dusese munca la bun-sfârşit. Ferocitatea fetei fusese mai concludentă decât ore-n şir de explicaţii raţionale. Oamenii abia mai îndrăzneau să mişte. Totuşi, se observa o mişcare de recul, în jurul lui Nanseltine şi al Ornellei se căsca parcă un gol. Ei doi fuseseră pomeniţi pe nume, aşa că acum erau ostracizaţi. Până şi Naline îşi întorsese unicul ei ochi către Omella şi se uita la ea ca la o străină.

Cândva, cugetă Lex trist, existau nişte creaturi sărmane, numite ţapi ispăşitori. Acum, peste secole şi peste paraseci, aici, în numele binelui comunităţii, el crease ţapi ispăşitori.

18

Când totul se terminase, se simţea

complet stors, drenat şi de ultima picătură de energie. Şi totuşi era încă atât de surescitat, încât nici măcar nu putea să se gândească la relaxare şi la odihnă. Reuşise să soluţioneze, pentru un timp, cea mai gravă problemă cu care se confrunta mica lor comunitate, cea a relaţiilor interumane. Şi acum, ca şi cum până atunci aşteptaseră cuminţi ca mintea lui să scape de această obsesie ce i-o înceţoşa, îi apăruseră în cap o sută de alte probleme. Pe când oamenii se împrăştiau în noapte, se lăsase să cadă fără vlagă într-un scaun şi privea în gol, undeva spre infinitul cerului înstelat. Noaptea trecută el şi însoţitorii lui merseseră continuu, să ajungă cât mai repede pe coastă, şi nici cu o noapte înainte nu avuseseră parte decât de câteva ore de somn. Acum tânjea după puţină odihnă, dar mintea refuza încă să i se odihnească.

Mai mult, membrii comitetului începuseră să se strângă în jurul lui, puţin sfioşi, pentru că acel Lex pe care-l cunoscuseră ei se dovedise a fi una dintre acele creaturi

aproape fantastice, inuman de supraumane - un polymath. Ştia clar că, în ciuda tuturor eforturilor sale, nu va putea scăpa de adulaţia aproape superstiţioasă cu care erau priviţi cei cărora li se putea încredinţa soarta unei întregi noi planete.

Il izbi faptul că se grupaseră în faţa lui, în semicerc, aşteptându-i parcă ordinele. Vorbi iritat, fără să se adreseze cuiva anume:

- Mai întâi de toate să lămurim un lucru. Să nu începeţi să veniţi la mine pentru orice fleac de care vă loviţi, e clar? Sunteţi toţi oameni în toată firea, bine pregătiţi. Aţi realizat adevărate minuni aici. Dacă n-aveţi încă încredere în propria voastră judecată, atunci eu m-am înşelat grav, iar voi nu sunteţi cei ce păreaţi a fi. De exemplu... Bendle! Pusese ochii pe unul dintre ei, la întâmplare: dacă vrei sâ-ţi spun cum să faci analiza structurală a moleculelor proteice, folosind trei oale de pământ şi un acumulator, poţi să nu-ţi mai dai osteneala să întrebi. Nu sunt o cutie magică cu mâini şi picioare, îţi pui o dorinţă, apeşi pe buton

şi „plop!" iese ce ţi-ai dorit! M-am trezit şi eu, ca noi toţi, aruncat pe planeta asta. O situaţie pe care nu mi-am dorit-o, şi numai cu greu pot simţi vreo urmă de bucurie la gândul că încă mai sunt în viaţă. Pentru că, în ceea ce mă priveşte, asta nu e planeta *mea.* Şi să ştiţi, dacă sunt sâcâit, pot să fiu la fel de scârbos ca oricine altcineva.

Cei din faţa lui priviră unii la alţii. După un moment de tăcere, Fritch zise parcă vinovat:

- S-a marcat, Lex. Cred că toţi cei de aici vrem ca lucrurile să meargă la fel ca până acum, adică prin consimţământ popular, să nu dea unul singur ordine, ca pe platou.

- Şi cred că până acum o mulţime dintre noi nu şi-au dat seama ce noroc am avut, şi cu asta, şi în general, adăugă Bendle. Când mi-a murit băiatul, am fost dărâmat rău de tot. Dar dacă n-aş fi fost prea ocupat cu munca, ca să mai am când să mă frământ şi să jelesc, probabil că aş fi sfârşit-o şi eu ca Arbogast.

Vorbeau toţi cu mult bun-simţ, raţional. Pe faţa lui Lex apăru un zâmbet firav de

uşurare.

- Ei... dar acum tot nu scapi de ce ne frământă, continuă Fritch, nu numai pe noi ci şi pe mulţi alţii. Ce facem cu celălalt grup? Câţiva s-au aprins atât de tare, încât se gândesc să organizăm un fel de armată, să-i eliberăm pe oameni din sclavie. Şi bineînţeles că Hosper şi mâncâtoarea aia mică de flăcări, care-i e fată, susţin ideea din răsputeri. Dar, din câte am înţeles eu, v-au urmărit cu arma-n mână, şi probabil că v-ar fi omorât fără nici o ezitare, dacă nu i-ai fi aruncat în gura... mâncătorului ăla subpământean de oameni.

Lex nu zise nimic, doar dădu din cap.

- Dar mie mi se pare, insistă Fritch, că, de fapt, există o problemă mult mai stringentă. Nu cumva ticăloşii ăia or să se hotărască să ne atace? Imi închipui că atât timp cât credeau ce o auziseră pe Ornella spunând la radio, că viaţa aici e oribilă, nici nu le-a dat prin cap că ar avea ceva de luat de la noi. Dar acum, că au văzut cum arăta echipa ta, Lex, că au stat de vorbă cu voi şi ştiu că nu

mai avem decât două arme să ne apărăm, nu crezi că ar putea încerca să ne jefuiască de ceva echipament şi mâncare?

- In orice caz, nu în noaptea asta, mormăi Lex. Au pierdut prea mulţi oameni când au căzut în capcana noastră. Hosper spunea că Gomes nu se bizuie decât pe câţiva, doi din ei au murit şi cred că alţi trei au fost răniţi destul de grav. Dar ai dreptate. Trebuie să organizăm paza.

- Şi ce-o să facem ca să-i ajutăm pe sărmanii ăia năpăstuiţi? murmură Jerode. Nu putem să-i lăsăm aşa!

- Dar nici nu organizăm o armată peste noapte! zise Lex oarecum iritat. Da, trebuie să ne gândim la asta, şi cred că a venit vremea să redactăm o constituţie. Să găsim o cale de a evita ca vreun nebun să ajungă să conducă comunitatea, sau vreo parte din ea! Va trebui sâ-i includem şi pe ei în planurile noastre şi să fim gata să primim şi să îngrijim o mulţime de oameni bolnavi şi înfometaţi şi... Şi! Se lovi cu palma pe coapsă şi se ridică: Dar acum vreau să fac

câţiva paşi pe plajă, să mă relaxez şi să dorm. Altfel risc să spun numai prostii. Noapte bună!

Când ajunse pe plajă, se opri. La lumina stelelor putea zări siluetele boilerelor şi păienjenişul de ţevi din jurul lor. Ca nişte schelete de antice corăbii, pe jumătate îngropate în nisip. Cineva inspirat inventase un dispozitiv simplu - un flotor în valuri, o sârmă şi o bucată de tablă agăţată de boilerul principal, de care se lovea la intervale neregulate datorită mişcării valurilor - pentru a goni păsările-pescar de aici, unde găinaţurile lor puteau mânji oglinzile. Din apă, dinspre locul în care era scufundată nava, se ridicau la suprafaţă bule gazoase fosforescente. Un animal marin care se hrănea, eliberând gazul din carcasa unuia dintre târâtoarele de pe fundul oceanului. In ultimele două săptămâni ajunseseră la nişte dimensiuni alarmante, şi a le evita tentaculele devenise o adevărată problemă pentru cei ce lucrau la

navă.

Nişte schelete de antice corăbii... Imaginea îi stăruia în minte şi simţi un fior de gheaţă pe şira spinării, un fior care n-avea nici o legătură cu briza răcoroasă ce începuse să bată dinspre mare.

Nu recunoscuse aşa ceva în faţa nimănui dar şi el - până când îşi dăduse seama ce face, de fapt, Gomes - sperase că ar fi posibil ca peste un an, sau peste doi, să fie capabili să pună pe orbită o staţie de emisie subetericâ şi o sursă de energie adecvată, pentru a-i înştiinţa pe cei ce probabil îi căutau că au supravieţuit şi că sunt aici.

Dar acum îşi dădea seama că nu fusese decât o speranţă zadarnică. Ce nu se va realiza în nici un caz cât timp va mai trăi el. Pentru prima dată privea realitatea în faţă şi din perspectiva asta. Fără nici un punct de reper şi neavând nici un motiv să bănuie că de pe Zarathustra existaseră şi alţi supravieţuitori, în afară de cei ce părăsiseră planeta suficient de devreme ca să poată înconjura nova, mai mult decât probabil că

echipele de cercetare vor presupune că nu mai au ce căuta în zonă şi se vor retrage pe planetele de pe care veniseră.

In cele din urmă, în cinci sute sau o mie de ani, mareea expansiunii rasei umane va înghiţi şi această planetă. Dar ce vor găsi echipele de cercetare la sosirea lor? O nouă societate civilizată, stăpânind deplin o planetă domesticită şi supusă, ce tindea înapoi, spre stele? Sau...

- Schelete? se întrebă el cu voce tare. Bucăţi de metal corodat? Nimicuri de plastic îngropate în nisip?

Din spate auzi zgomot de mişcare. Surprins, se răsuci pe călcâie şi, din bezna adâncă de lângă boilerul mare, auzi o voce:

- Lex, tu eşti?

- Delvia!... Te rog să mă ierţi, n-am ştiut că...

- Ah, sunt singură, dacă asta te îngrijorează. Se ridicase la rândul ei. Cred că încep să devin o adevărată figură. Stau destul de mult aici, singură cu mine însămi. Şi mă gândesc. Uneori chiar şi dorm aici.

- Doar ca să fii singură! Atunci cred că e cazul s-o şterg.

- Nu! Dăduse cu piciorul în nisip. Se auzi cum zuruie pe una din oglinzi, ca nişte grăunţe uscate de grâu curgând într-un coş.

- Vin aici mai ales ca să mă uit la Zara, continuă ea. Mi se pare de-a dreptul absurd ca steaua pe care eram obişnuită s-o numesc „soare" să fie încă acolo, strălucind cuminte, când, de fapt, s-a transformat într-un cataclism cosmic. Cam în cât timp vom ajunge să o şi vedem Lex? Şaizeci de ani?

- Mai degrabă spre şaptezeci, răspunse el. Din primele zile de când sosiseră, aproape că uitase sau evitase să-şi mai arunce ochii spre steaua primară a Zarathustrei, care strălucea galben pe cerul nopţii, laolaltă cu mii de alte stele.

- Deci probabil că *noi* n-o să mai apucăm s-o vedem, zise Delvia.

- Nu. Nu ştiu dacă trebuie sau nu să ne bucurăm din cauza asta.

- Nu! Delvia pronunţase cuvântul cu multă convingere. Dacă am putea s-o vedem

acum, ne-am da seama mai repede care este realitatea. Eu nu sunt încă sigură că o percep în totalitate. Uneori, stând aici şi privind cerul, încerc să-mi aduc aminte cum era să trăieşti într-o lume civilizată, ordonată şi ocrotitoare. Şi, pentru că încă văd Zara pe cer, aproape că mă conving de una singură că *aceea* este realitatea, că ce e aici nu este decât un coşmar din care trebuie să mă trezesc odată şi odată.

Privi spre el.

- Eşti de acord cu mine, Lex, că de aici ni se trag mai mult de jumătate din necazurile noastre? Că încă nu percepem asta ca pe o realitate? Şi că - eu, una, aşa cred - încă ne mai jucăm? Bineînţeles, muncim ca să ne simţim mai bine aici, să avem hrană, apă, un adăpost. Dar în adâncul sufletului încă mai tratăm totul ca pe o excursie cu cortul, în mijlocul naturii, care *trebuie* să se sfârşească odată.

- Da, cred că ai dreptate.

- Dar, de fapt, are vreo importanţă dacă am dreptate? Vocea ei suna neaşteptat de

pesimistă. Nici măcar în vis nu mi-am imaginat să mi se întâmple vreodată aşa ceva, să mă trezesc naufragiind pe o planetă străină, fără nici o speranţă să mă mai întorc vreodată la acele lucruri care mi se păreau normale şi esenţiale pentru viaţă. Asta mă face să mă simt ca... ei bine, ca un puşcăriaş. Ca un om condamnat pe nedrept, fără să fi avut nici o vină. Nu te-ai simţit niciodată de parcă universul ăsta imens ne-ar fi condamnat pe nedrept?

Lex ezită, apoi zise cu voce joasă:

- Da, de multe ori.

- Cred că pentru tine e mult mai greu de îndurat, continuă ea. Dar te stăpâneşti foarte bine. De asta am avut tot timpul impresia că e ceva deosebit cu tine. Sau greşesc? Te-ai adaptat mai bine pentru că ştiai deja, de ani de zile, că-ţi vei trăi viaţa sub lumina unui alt soare?

- Ah, nu. Lex chicoti uşor, dar amar. Abia de curând am reuşit să trec de şocul de care vorbeai tu, şi a fost foarte greu. Am încercat tot timpul să mă conving, să mă

sugestionez, să-mi imprim în minte că ceea ce facem noi aici nu este numai spre binele nostru. Ci spre binele copiilor ce se vor naşte la toamnă şi al copiilor lor - sper. Că trăim într-un fel de trecut deja şi că avem obligaţia să construim un viitor, chiar dacă noi înşine suntem lipsiţi de prezentul nostru.

- Parcă am fi fost aruncaţi într-un trecut îndepărtat, zise Delvia. Nu al nostru propriu-zis, aduce mai degrabă cu vremurile când pe faţa Pământului începuseră să se răspândească primele triburi sălbatice.

- Nu, nici nu se pune problema unei astfel de comparaţii. Oamenii aceia nu aveau sufletul sfâşiat, ca noi. Şi nici nu aveau propriul lor trecut, şi nici nu concepeau ideea de a schimba viitorul printr-un act strict volitiv. Noi suntem unici, Del. De asta e atât de dificilă treaba pe care o avem noi de făcut.

Tăcere. Delvia o porni de lângă boiler şi, reflex, începu şi el să meargă lângă ea, privind marea.

- Oare avem vreo speranţă, Lex? spuse

ea, după ce merseseră o bucată bună.

- Să ce? Să ne atingem scopul pe care ni l-am propus aici, sau să reuşim să trimitem un semnal spre casă, să vină cineva să ne salveze?

- Orice fel de speranţă. Avem nevoie la disperare de asta. Pentru că n-avem nici una reală, de care să ne putem agăţa. Dacă reuşeşti să ne dai o speranţă, vom fi salvaţi, indiferent ce se va întâmpla după aceea.

O privi ca şi cum atunci o vedea pentru prima oară.

- Te-ai schimbat mult, îi zise el. Sau... nu, stai puţin! Mă întreb dacă nu cumva noi suntem cei care ne schimbăm, pe când tu reuşeşti să fii cu un pas înainte.

- Nu te înţeleg. Se oprise, se întorsese cu faţa spre el şi acum se scărpina cu un picior pe gamba celuilalt.

- Imi aduc aminte, zise Lex, că mă gândeam, nu cu multă vreme în urmă, că am avea nevoie de ceva mai multe Delvii pe aici şi de mult mai puţine Ornelle şi Naline.

- Sunt de-a dreptul flatată. Vorbise pe un

ton ironic, dar fără vlagă. Şi, sigur, nu-mi dau seama care e *cauza,* pentru care gândeai aşa.

- Până acum nici eu nu mi-am dat exact seama, dar acum cred că încep să mă lămuresc. Tu trăieşti *aici* şi *acum,* şi de asta cred că sunt ceilalţi atât de geloşi pe tine. Pentru tine faptul că te afli încă în viaţă a fost un motiv suficient să continui să doreşti să trăieşti, şi când lucrurile au început să se înrăutăţească aici. Am văzut cum ţi-ai găsit ceva să munceşti, de una singură, în timp ce noi încă ne mai certam în legătură cu planurile noastre. Şi s-a dovedit a fi o treabă importantă, ceea ce nouă nici măcar nu ne dăduse prin cap.

- Şi din cauza asta trebuie să fiu considerată un geniu sau ceva de genul ăsta? Pentru că nu sunt deloc, pe cuvântul meu.

- Şi ai continuat să te bucuri de viaţă, spuse el, ca şi cum n-ar fi auzit-o.

- Oare? Nu, îmi închipuiam numai că asta fac. Dar nu m-am ales decât cu nenorociri. A

trăi în prezent - dacă asta am făcut eu - nu e deloc nostim. Şi, în plus, acum viitorul contează şi asta depinde de tine... Lex, ce ai?

Incepuse brusc să tremure, se scutura din cap până-n picioare ca o maşină dereglată, gata să se smulgă din locaşul ei. Nu se simţea în stare să scoată o vorbă. Avea fălcile încleştate şi pumnii strânşi, luptându-se din greu să-şi stăpânească tremuratul acela oribil. Avusese senzaţia că vorbele Delviei transformaseră în materie solidă, palpabilă, sarcina enormă ce stătea acum pe umerii lui, aşa că trebuia să se lupte din greu să rămână în picioare. Işi închise ochii şi, o clipă, crezu că o să înceapă să urle. Orice, numai să scape de frica asta oribilă!

Apoi o auzi pe ea, rostindu-i numele:

- Lex, Lex, Lex, Lex...

Şi simţi braţele ei înconjurându-l. Vag, prin valurile de teroare ce-l dominau, simţi că-i atinge pielea. Aruncase de pe ea acel unic veşmânt pe care-l purta, şi îi luase mâinile, şi i le apăsa pe trupul ei. Un reflex

arhetipal îl făcu să se agate de carnea ei. Iar apoi îşi aplecă fruntea spre sânii ei, să le perceapă căldura şi să-i simtă mirosul de femeie.

Când el încetă să mai tremure, ea, continuând să-i rostească numele, parcă în neştire, îl trase în jos, pe nisip.

19

In zilele imediat următoare simţi de mai multe ori, în faţa şirului aparent nesfârşit de probleme ce le ridica viitorul, că este paralizat de aceeaşi teroare. Şi, dacă lui i se întâmpla asta, ce să mai zică de alţii? Pentru prima dată înţelegea ce pot simţi oamenii copleşiţi de ceea ce li se întâmplase, şocaţi de calamităţi, întinşi până dincolo de limita îndurării, cărora tensiunea nervoasă le înnoda dureros muşchii fălcilor, le usca gurile şi le făcea ghem stomacurile, dar care totuşi reuşeau să se stăpânească şi să nu se lase cuprinşi de accese de agresivitate

împotriva unora la fel ca ei, şi nici să cedeze în faţa circumstanţelor oprimante. Sau, cum spusese Delvia pe scurt: simţindu-se ca şi cum universul ăsta imens îi pedepsise pe nedrept.

Pentru bărbaţi era mai rău decât pentru femei. Imperceptibil, obiceiuri ancestrale, vechi de milenii, îşi croiseră drum prin crusta egalitarismului datorat educaţiei, şi aceştia erau acum priviţi ca organizatori, conducători şi ocrotitori de majoritatea femeilor.

In timpul acelor groaznice clipe de pe plajă, Lex fusese conştient că se afla în pragul nebuniei. Apăruse în el acea slăbiciune de spirit care-l făcuse pe Arbogast să se sinucidă, care-i făcuse pe refugiaţii de pe platou să se lase dominaţi şi brutalizaţi ca nişte animale, fără să opună nici o rezistenţă.

Dar Delvia îşi dăduse seama ce trebuia să facă cu el. Oare realizase asta din „instinct"? (Ea spusese cândva - nu cu mult timp în urmă, deşi lui i se părea că de atunci

trecuse atâta vreme, că parcă era vorba de o altă existenţă a lui - că, din anumite puncte de vedere, seamănă foarte mult cu un animal.)

Nu, nu fusese ceva instinctiv. Era vorba de experienţă. Lex se întreba - deşi nici măcar în vis nu şi-ar fi permis să rostească aşa ceva - din ce trup, gemând şi tremurând, reuşise ea pentru prima dată să dreneze astfel teroarea.

Acum nu avea decât extrem de puţin timp liber, să se mai gândească la propria-i persoană. De când preluase conducerea, era ca şi cum universul ar fi funcţionat diferit. Intr-adevăr, tovarăşii lui de refugiu nu aveau un prezent, acesta era înlocuit doar de o iluzie. Trecutul îi făcuse pe câţiva să o ia razna, şi pentru restul singura justificare de a-şi trăi viaţa era viitorul.

Intr-adevăr, era groaznic de greu să trăieşti aşa. Cine altcineva, pe parcursul istoriei întregii umanităţi, mai fusese obligat la aşa ceva?

Şi aşa, în căldura de cuptor a verii, care

înfierbânta aerul până ce-l vedeai înălţându-se unduitor spre cerul pe care marea îşi proiecta, uneori, propria ei imagine răsturnată, totul părea să-i spună şi sâ-i repete cu obstinaţie:

- Imaginează! Prognozează! *Planifica!*

Planuri imediate, planuri de viitor, planuri pentru situaţii de urgenţă. Proceduri de rutină, proceduri normale, proceduri de urgenţă. Işi putea imagina un plan, începea sâ-l rafineze, şi se întâmpla ceva ce demola dintr-un foc toată schema elaborată cu atâta grijă de el. Această muncă necesită această unealtă, şi, utilizând-o, poate fi făcută în câteva zile. Din nefericire această unealtă a fost lăsată în albia râului şi a fost luată de viitură, împreună cu restul echipamentului pierdut de Cheffy. Era mai rapid să se găsească o metodă alternativă sau era mai bine să fie înlocuită unealta? Pentru asta, Rothers trebuia să topească nişte oţel în cuptorul solar, Aldric să o toarne, şi una dintre femei să o ascută şi să o finiseze cu un polizor împrumutat de la Fritch şi

acţionat de unul dintre panourile colectoare de energie solară utilizate de Delvia pentru a încărca acumulatoarele, apoi lama trebuia prevăzută cu un mâner, pe care cineva trebuia să-l facă dintr-o creangă tăiată, şmirgheluită şi legată apoi strâns, cu sârmă, ceea ce va mai dura o oră. Lipsa polizorului putea afecta ritmul de lucru la noile clădiri, lipsa panoului colector putea reduce numărul acumulatoarelor de schimb încărcate, şi oricând se puteau ivi necesităţi suplimentare în privinţa acestora, la laboratorul lui Bendle, la uzina de sedimentare, *oriunde!*

Peste tot se vedeau o serie de proiecte de importanţă crucială, demarate deja de Jerode. Dar Lex îşi dădea seama îngrozit că, în ciuda muncii extraordinare a doctorului, în minte îi veneau mereu obiective noi, la fel de importante.

Şi tot timpul, mai ales când se întâlnea cu Hosper sau cu Jesset, dar şi în rest, era preocupat de soarta celorlalţi refugiaţi, cei de pe platou, conduşi de nebuni şi care-şi

risipeau în zadar energia, poate şi viaţa.

Dar era ferm hotărât să nu întreprindă nici un fel de acţiune împotriva celor de pe platou decât după ce vor fi făcut absolut toate pregătirile necesare primirii unui număr de trei până la patru sute de supravieţuitori, cei mai mulţi bolnavi sau răniţi, toţi extrem de slăbiţi. Mai mult, dacă - aşa cum părea extrem de probabil - spre sfârşitul verii sintetizatoarele lor nutriţionale suprasolicitate vor începe să se strice, vor fi obligaţi să pună cantităţi mari de hrană la conservat, suficient de mari să le ajungă până la primăvară. Şi era de-a dreptul revoltător să vezi energia utilizată pentru încălzire pierzându-se în aer, din cauza izolaţiilor proaste, şi, în plus, deşi generatoarele lor eoliene funcţionaseră uimitor de bine, nu vor mai putea satisface nevoile unei comunităţi mărite... Şi numărul de cupluri căsătorite era în continuă creştere, de aceea Fritch era obligat să construiască tot mai multe locuinţe separate, şi asta absorbea o cantitate mai

mare de materiale şi mărea şi cererea de încălzire, pentru că existau mai mulţi pereţi exteriori, expuşi la vânt... Şi, aproximativ în aceeaşi perioadă în care vor trebui să facă faţă valului de refugiaţi „refugiaţi" de pe platou, vor veni pe lume şi primii copii, iar de nou-născuţi vor trebui să aibă o grijă practic exemplară, pentru că toţi cei patru copii mici care existaseră la sosire muriseră...

Putem neutraliza încă unul dintre alergenii locali, dar pentru a produce compusul pe scară largă trebuie să modificăm unul din sintetizatoare. La posibilităţile noastre, modificările vor fi ireversibile, dar anti-alergenul ne va permite să consumăm cutare plantă de uscat, cutare plantă de mare şi cutare animal. Să o facem? *Nu. O să avem nevoie de sintetizatoare la iarnă, când nu vom găsi altceva de mâncare.*

Despre Ornella. A furat o grămadă de ţevi de la boilerul principal şi a luat-o la fugă cu ele, strigând că o să facă o navă spaţială, cu

care să ne întoarcem acasă. *Deci până la urmă... Spuneţi-i lui Jerode.*

Optsperezece oameni bolnavi la pat, datorită unei diaree însoţite de febră moderată. Printre ei Aykin, Fritch, Zanice şi Lodette. Credem că e ceva asemănător dezinteriei amoebice. Se vindecă cu aceleaşi medicamente, dar nu mai avem decât exact cinci doze. Jesset zice că pe platou e epidemie de aşa ceva, caz în care vom avea nevoie de cantităţi mari. Putem folosi un sintetizator să producem o sută de doze, să ne ajungă mai mult timp? *Da, dar să vă grăbiţi. Nu ne putem permite ca o serie de oameni-cheie să fie bolnavi.*

Astăzi avem şaizeci şi cinci de oameni bolnavi. Repetăm cererea de ieri. Fritch se simte deja mai bine, deci suntem pe calea cea bună. *De data asta, nu. Dacă pe platou nu a murit nimeni din cauza asta, n-o să moară nici aici. Treceţi-i pe toţi pe turtă de sintetizator şi pe apă fiartă, să vedem cât timp durează până când se vindecă pe cale naturală. Identificaţi microorganismul care*

produce boala şi găsiţi o modalitate de a-l anihila înainte de a fi introdus în organism.

In legătură cu cei de pe platou: nu i-am putea elibera dacă... îmi pare râu, Hosper. Nu merge din cauza asta şi din cauza aia. Nu are sens să facem vreo mişcare, înainte de a fi complet pregătiţi.

Câte sarcini sunt înregistrate până acum? Nu-mi mai aduc aminte. Treizeci şi opt. Ajunge, închideţi registrul!

Cu cât se măreşte suprafaţa locuibilă? Până acum, cu treizeci la sută. Nu ajunge. Nu mai avem cherestea. Găsiţi nişte copaci potriviţi pe râu în sus şi coborâţi-i încoace pe apă. Plute. Facem şi nişte cuptoare pentru ars chirpici, şi fabricaţi cărămizi. Utilizaţi siliciu topit pentru izolaţii.

Lodette, nu mai avem decât zdrenţe pe noi. Cândva, ţesăturile se făceau din fibre naturale, obţinute din plante, prin putrezire, zdrobire, uscare la soare etc. Vreau să găseşti ceva de genul ăsta.

Minty, uite o fibră bună şi rezistentă. O roată de tors se foloseşte aşa, o vârtelniţă

aşa, şi un război de ţesut funcţionează în modul ăsta.

Jesset, uite nişte pânză ţesută. Gădeşte-te la un soi de haine, care să poată fi croite şi cusute în cel mult două ore.

Bendle, ţesăturile se pot impregna cu seva unor anumiţi copaci, şi, cu un tratament termic minim, devin mult mai rezistente şi chiar impermeabile. In iarna asta o să avem nevoie de încălţăminte nouă.

Rothers, Jesset o să facă îmbrăcăminte. Am nevoie de ace de cusut şi de foarfeci. Uite nişte schiţe.

Da, Bendle? Ah. Ei bine, ce zici de scoarţă de copaci? Paraziţi animali? Orice se poate coase sau mula sau tăia în formă de încălţăminte.

Da, Jesset? Vopsele? Bine, dar înainte de a le utiliza, verificaţi să nu existe cumva reacţii alergice.

Da, Minty? Ah, o moară hidraulică! Da, de ce nu? O să fac nişte schiţe. Vei putea folosi o curea de transmisie făcută chiar din fibrele cu care lucrezi pentru acţionarea războiului

de ţesut.
Cel puţin de idei nu duceau lipsă...

Propunere: să construim un batardou în jurul navei, să pompăm apa afară şi să tăiem coca cu reflectorul de la cuptorul solar, în focar sunt trei mii cinci sute de grade. S-ar putea să meargă, Aykin, dar mi-e teamă că nu vom avea timp vara asta.

Propunere: rezervoare hidroponice în toate locuinţele, să avem hrană vegetală proaspătă tot timpul iernii. Ideea e bună, dar întreabă-l pe Bendle dacă ştie destule despre necesităţile florei indigene, pe Jerode dacă suplimentui de nutriţie merită efortul, şi pe Aldric dacă poate furniza destulă lumină să întreţină creşterea algelor. De trei oh da, şi poţi să te apuci de treabă fără să mai dai pe aici.

Propunere: să ne strecurăm pe platou într-o noapte şi să-i răpim pe Gomes şi pe acoliţii lui. Ah, nu mă mai plictisiţi!

Propunere: să aruncăm în aer nava cealaltă, pentru ca Gomes să nu mai aibă

nici un motiv sâ-i asuprească pe muncitori. *Ai înnebunit?*

Propunere: atunci găseşte tu o cale să-i ajutăm pe nenorociţii aia de pe platou! *Promit. Da, da, o s-o facem, jur!*

Propunere: ridică-te din scaunul ala şi hai să ne plimbăm, pentru că o să te îmbolnăveşti dacă nu faci şi câte o pauză.

Lex se lăsă pe spate şi zâmbi privind în sus la Delvia.

- E cea mai bună idee pe care am auzit-o în ultimele trei zile!

Apoi continuă să o privească atent. Pusese pe ea una din „creaţiile" dintr-o bucată produse de Jesset, o tunică fără mâneci până la jumătatea coapsei, cu buzunare mari şi folositoare, făcute prin întoarcerea în sus a materialului din partea din faţă. Iarna, la asta se va mai adăuga o pereche de pantaloni încheiaţi pe şold şi un palton. Cei mai mulţi îşi schimbaseră cu mare plăcere hainele uzate, deşi încă nu se aruncase nimic ce se mai putea dovedi cât

de cât util.

Avea părul decolorat de soare - aproape alb - şi era extrem de bronzată, la fel ca toţi cei ce munceau în aer liber. Legătura dintre ei devenise repede cunoscută - era imposibil să se ascundă, şi nici nu vedeau de ce ar face-o - şi, deşi unii păreau puţin nedumeriţi, cei mai mulţi trăseseră singura concluzie logică posibilă, anume că poate o judecaseră greşit. Acum situaţia ei era mult mai bună şi scăpase de aerul de sălbăticiune hăituită de mai înainte.

Lex îşi împinse scaunul în spate şi le spuse celor două femei care-i erau secretare că revine într-o jumătate de oră. Apoi o luă pe Delvia de braţ şi ieşiră.

Porniră spre râu. După ce merseră vreo sută de metri, Lex zise îngândurat:

- Ai dreptate, trag cam mult de mine. Dar ştii ce e, de fapt, înfiorător?

Ea scutură din cap.

- Numărul de articole disparate de care avem nevoie. Săpun, cherestea, adezivi, cuie, ciocane, ace, mosoare pentru aţă, oale

de gătit, cazmale şi lopeţi, prosoape, lenjerie de pat, pături, bandaje, încălţăminte... Am calculat că, până la sfârşitul verii, va trebui să începem să fabricăm peste o mie de articole.

- Ca să putem trăi confortabil, zise ea.

- Ca să putem trăi pur şi simplu, o corectă el. Aici, unde nu doreşte să trăiască nici unul dintre noi. Tăcu o clipă, după care schimbă brusc subiectul discuţiei: Naline a început să vorbească cu tine? Am auzit că e mult mai... calmă.

- Da. Pare că şi-a dat seama ce prostie a făcut. Cred că o să se maturizeze repede şi, până la urmă, va deveni un om rezonabil. Aş dori să pot spune la fel şi despre Ornella. In cazul ei nu mai e nici o speranţă?

Lex dădu necăjit din cap.

- Doctorul zice că e peste posibilităţile noastre de aici. A ajuns să fure tot ce-i pică-n mână, pune toate lucrurile grămadă şi zice că vrea să facă o navă, să ne întoarcem acasă cu ea. Ezită un moment şi adăugă cu voce joasă: N-am dat niciodată ochii cu

nebunia incurabilă până acum. E oribil.

- Nici nu cred că mulţi oameni din ziua de azi au avut ocazia să vadă aşa ceva, zise Delvia. Dar cred că şi mai puţini oameni îşi dau seama ce înseamnă să faci - pornind aproape de la zero - tot ceea ce este necesar pentru viaţa de zi cu zi a unei comunităţi, chiar aşa restrânsă cum este a noastră - practic un sat. Eu, una, nu făceam cu certitudine parte dintre ei. Dar, Lex... vreau să te întreb ceva... Nu ştiu... ori sunt eu foarte proastă ori întrebarea mea are, totuşi, un sens. Mă tot întreb şi mă minunez dacă n-am putea să lansăm o baliză subeterică pe orbită. Cred că dacă am reuşi, atunci asta... Arătă spre mica aşezare pe care o lăsaseră în urmă.

Lex se gândi o clipă apoi o întrebă:

- Ai un ceas?

- Da. Dar nu-l mai port pentru că... doar ştii! Nimeni nu mai poartă ceas aici.

- Crezi că un aparat pentru comunicaţii subeterice e mai simplu?

- Bineînţeles că nu!

- Ei bine... în orice ceas modern, măsurarea timpului este asigurată cu ajutorul vibraţiei unui cristal de cuarţ pe frecvenţa de rezonanţă, prelucrat în nişte toleranţe extrem de strânse, moleculare. Pentru a ajusta un asemenea cristal la durata zilei locale de aici am avea nevoie de... şi începu să-şi îndoaie pe rând degetele: scule de tăiere cu ultrasunete, pe care nu le avem; microscoape, pe care nu le avem; un interferometru de suprafaţă, pe care nu-l avem; un calibru cu precizie de o miliardime de micron, pe care-l avem, dar este îndoit; o incintă de lucru sub vid; un ceas etalon; aproximativ cinci ani de observaţii astronomice permanente, pentru a calibra ceasul etalon. Acum, pentru o sculă aşchietoare cu ultrasunete ai nevoie de...

- Bine, bine, îmi ajunge! Zâmbind, Delvia îşi astupase urechile cu mâinile. Dăr uite ce e! Aparatura de comunicaţii subeterice o avem... adică o aveam în navă. N-am putea s-o luăm şi să o lansăm pe orbită, cu o

înregistrare şi un panou solar?

- Ba da, am fost chiar pe punctul să ne apucăm de treabă, răspunse Lex. Aldric s-a gândit o vreme la asta, imediat după ce am sosit. Dar, din păcate... Se gândea să facem un lansator utilizând materiale din caseta de dezastru a navei, un fel de tun. Incărcăturile erau suficiente să putem pune cincizeci de kilograme pe orbită. Dar acceleraţia de la lansare ar fi fost atât de mare, încât orice sarcină utilă ar fi fost zdrobită, făcută piftie.

- Atunci de ce n-am lăsat o baliza pe orbită, înainte de a asoliza? insistă Delvia.

- Pentru că eram epuizaţi, morţi de foame şi pe jumătate sufocaţi când am ajuns, răspunse Lex răstit. Ai uitat?

- Bineînţeles că nu, dar mă gândeam că tu...

- Am încercat, zise Lex. Dar eram într-un asemenea hal, încât a trebuit să renunţ. Iar dacă o să spui cuiva una ca asta să ştii... că n-o să-ţi mai spun o vorbă toată viaţa mea.

Mărturisirea părea să fi pus un nor între ei. Ajunseseră pe malul râului şi priveau

către uzina de sedimentare, ce începuse să prindă rapid contur. Ii puteau vedea pe oamenii lui Cheffy cum montează manual conductele din lemn şi, din când în când, îi auzeau cum strigă.

Dar, brusc, ritmul muncii lor fu perturbat. Unul dintre paznicii care supravegheau râul spre amonte - şi de care Lex aproape că se străduise să uite pentru că problema celuilalt grup ajunsese să fie obsedantă - cobora în fuga pe mal, dând din mâini şi strigând:

- Vin oameni pe râu în jos! Vreo doisprezece. Am văzut un impuls de armă. Alarmă! Alarmă!

Lex inspiră adânc şi uită instantaneu de orice altă preocupare. In cele din urmă, erau forţaţi să acţioneze când încă nu erau complet pregătiţi. Era evident că Gomes nu mai putuse sta în expectativă. Nu-şi putea permite ca nişte fugari să dispară cu arme cu tot, pentru a doua oară! Deci era exact atacul pe care-l aşteptase şi de care se temuse atât.

Abia îşi mai amintea cum găsise timpul necesar sa dea nişte dispoziţii atât de amănunţite. Dar reuşise să o facă, şi toate îi fuseseră duse la îndeplinire cu conştiinciozitate. In plus faţă de posturile de pază din copaci - de unde fusese descoperit grupul care se apropia - hotărâse să pregătească, pentru eventualii intruşi, un fel de capcană de avertizare. La vreo doi kilometri în aval de posturile de pază, într-un loc unde paznicii vedeau ca-n palmă, se sâpaserâ peste douăzeci de găuri pe malul râului, amplasate în aşa fel încât oricine venea spre aşezare dinspre platou era imposibil să le evite, şi care fuseseră acoperite cu folie neagră de plastic, folosită şi atât de uzată încât nu mai era bună decât de aruncat la gunoi. I se găsise însă această ultimă utilizare, iar locul acela arăta acum ca şi cum ar fi adăpostit un număr

impresionant de carnivore subterane de care era plin malul râului.

Cum Cardevant şi grupul pe care-l condusese el în timpul urmăririi descoperiseră pe propria lor piele cât de periculoşi erau monştrii subterani, Lex se gândise că oricine ar fi fost trimis de Gomes pe râu în jos va intra în panică la vederea unui „cuib" atât de mare. Şi, oricât de precaut s-ar fi apropiat oamenii lui Gomes până în acel punct, nu-şi vor ţine firea şi vor „arde" cu armele monştrii imaginari. Astfel încât, până sâ-şi dea ei seama că au în faţă o sperietoare, impulsurile armelor le vor trăda prezenţa.

Capcana îşi făcuse perfect datoria. Avea marele avantaj că nu depindea nici de existenţa unui aparat de radio, ale cărui transmisii puteau fi interceptate şi de intruşi, nici de cea a unui telefon, pe care nu-l puteau instala, din cauză că nu dispuneau de cablul necesar. Şi, ca urmare, putuse s-o trimită pe Delvia la aşezare, să dea alarma, cu mult înainte ca grupul care

se apropia venind de pe platou să poată auzi că se întâmplă ceva şi să ajungă aproape imediat la postul de pază de pe malul drept, pe când ceilalţi abia-şi dădeau seama că fuseseră traşi pe sfoară

La acel post de pază se găsea Elbing. Suferea din ce în ce mai mult din cauza infirmităţii lui şi se oferise bucuros voluntar pentru a sta de pază, eliberând astfel de această grijă pe cineva care era în stare să facă o muncă mai utilă decât el. Pe când Lex se căţăra lângă el, în cuşca adăpostului, făcută din crengi groase, care-şi mai păstrau frunzele pe ele, îi zâmbi în semn de salut.

- Incă nu şi-au dat seama ce-i acolo, zise el. Vrei să arunci o privire? Se dădu la o parte din faţa telescopului navei, care fusese adus aici.

Mulţumindu-i, Lex se aplecă spre ocular. Telescopul nu fusese conceput pentru a fi întrebuinţat la distanţe atât de mici, aşa că mărea atât de mult, încât abia putea vedea în întregime un om stând în picioare. Dar acest dezavantaj era compensat din plin de faptul

că se puteau distinge absolut toate detaliile, astfel încât feţele intruşilor îi apăreau ca şi cum s-ar fi aflat la doi paşi.

- Gomes! exclamă el. Şi Probian! Poate că totuşi nu au de gând să ne atace. Poate că au ajuns la disperare şi au venit să poarte tratative.

- Sper să ai dreptate, mormăi Elbing. Dar au toţi arme, iar noi nu avem decât două.

Adevărat, observă Lex. Oamenii lui Gomes încă mai stăteau grămadă pe celălalt mal. Probian ridicase supărat o bucată de plastic zdrenţuită şi înjura modul în care fuseseră păcăliţi, în timp ce ceilalţi vârau cu grijă beţe în gropi, încă neîncrezători.

Erau unsprezece oameni cu toţii, îi numără el. Numărul era neobişnuit, dar asta însemna că pe platou nu mai rămăsese decât o singură armă. Pe cine oare lăsase Gomes la conducere în absenţa lui? După ce Hosper şi Jesset dezertaseră, probabil câ-i era foarte greu să mai aibă încredere în cineva. Era şi Cardevant acolo? Lex privi fiecare figură pe rând şi văzu că nu era. Deci

probabil că el rămăsese pe platou ca şef dacă nu cumva murise între timp, sau dacă nu era prea bolnav să mai poată umbla.

- In primul moment, zise Elbing, am sperat că poate i-au gonit de pe platou şi vin încoace să ne ceară un fel de azil politic. Dar când am văzut că au toţi arme... Tu ce crezi, Lex?

- Ei bine, am impresia că cea mai plauzibilă explicaţie ar fi că Gomes începe să se simtă depăşit de evenimente. Dar dacă pe platou lucrurile au început să meargă într-adevăr râu, probabil câ-i e frică sâ-şi trimită vreunul dintre locotenenţi încoace - nici chiar pe Probian - de teamă să nu se trezească fără el. Probabil că e mai puţin îngrijorat la ideea că şi-a părăsit baza decât sâ-şi permită să mai piardă fie şi un singur susţinător.

- Totuşi, de ce-o fi având nevoie în asemenea hal, încât s-a simţit obligat să vină personal până aici?

- Ei... poate să fie vorba de o mulţime de lucruri... Mâncare, medicamente, date

tehnice... Lex dădu din umeri.

- Crezi ca o sa încerce să ia ceea ce are nevoie ameninţându-ne cu arma-n mână?

- Posibil. Dar, dacă ar mai avea ceva minte-n cap, n-ar trebui să facă asta. Ar putea susţine că e pe punctul să-şi termine de reparat nava, sau fie şi numai să lanseze pe orbită o baliză subeterică, şi că are nevoie de ajutor să termine treaba. Şi va lăsa ca armele să vorbească prin simpla lor prezenţă.

- Deci tu crezi că mai are vreo urmă de bun-simţ în el? Din ce-am auzit eu, nu pare deloc să mai fie-n toate minţile!

- Dacă ar fi pur şi simplu nebun, probabil că până acum s-ar fi găsit vreunul dintre acoliţii lui să-i ia locul. Nu, cred că încân-a luat-o razna, excepţie făcând obsesia lui de a-şi repara nava şi tendinţa spre brutalitate. Lex se îndepărtă de telescop.

- Şi sunt convins că e aproape disperat. Nici nu poate fi altfel, în fine... Aş vrea ca grupul să ajungă la aşezare într-o stare cât mai proastă, pe punctul de a le ceda nervii.

Sunt cu siguranţă şi obosiţi şi destul de bolnavi... Ai ceva pe aici cu care să-i „înviorezi" puţin?

Elbing rânji, arătând spre o serie de corzi legate de una din crengi.

- Avem vreo douăzeci sau treizeci legate prin tufişuri. Pot mişca oricând ramurile, să nu se vadă decât cu colţul ochiului. Dacă pun mâna pe arme şi trag, corzile or să fie retezate, or să se strângă ca un elastic, retrâgându-se către mine, şi ei tot n-o să poată afla ce a provocat mişcarea.

- Perfect. Şi noi o să le pregătim un spectacol de întâmpinare. Vreau ca prima impresie pe care or să şi-o facă aici să-i copleşească, bine de tot. Incearcă să-i întârzii cât mai mult cu elasticele tale, bine? O să dureze ceva până organizăm noi totul.

Se lăsă să alunece peste marginea cuştii şi sări pe pământ.

Gomes şi însoţitorii lui ajunseseră la uzina de sedimentare a apei, acum pustie. Se opriră să se sfătuiască, aruncând priviri

nervoase în jur. Pe ultimii doi kilometri vegetaţia se mişcase aproape imperceptibil, dar continuu, pe lângă ei, parcă prinsese brusc viaţă. Se simţeau supravegheaţi. Şi, de fapt, chiar şi erau. Muncitorii lui Cheffy se ascunseseră în apropiere şi erau cu ochii pe ei.

Apoi, înaintând încă puţin, ajunseră într-un loc de unde puteau vedea aşezarea: clădiri solide de lemn, cu ferestrele acoperite de obloane, acum deschise pentru aerisire; fum ridicându-se vesel din coşurile de chirpici; zgomot de ciocane, de ferăstraie, de securi. Priviră spre locul de unde fuseseră doborâţi primii copaci, acum curăţat de buturugi şi plantat cu copaci-de-salatâ în rânduri drepte, ordonate. Văzură oameni sănătoşi, bine hrăniţi, îmbrăcaţi cu haine curate şi funcţionale ce păreau aproape noi şi-şi dădură seama că ei erau împuţiţi, slabi şi plini de bube.

Oamenii pe care-i vedeau nu părură să-i bage prea mult în seamă, le aruncau o privire şi-şi vedeau mai departe de treaba

lor. „Intâmplător" se distribuia mâncare pentru muncitori - porţii mari, mirosind apetisant în farfurii mari şi adânci, şi raţii de apă din bidoane mari.

Priviră câteva minute aşezarea din faţa lor, neştiind ce să facă. Apoi, din tufişurile de lângă ei, îşi făcură apariţia oamenii lui Cheffy şi intruşii se răsuciră spre aceştia, înjurând şi ameninţându-i cu armele.

Cheffy se apropie calm de Gomes şi-i zise:

- Vă aşteptam. Haideţi cu noi, vă ducem la polymathul nostru.

- Ce? Cuvântul plecase din gura lui Gomes ca şi cum i-ar fi smuls buzele. Aveţi voi un polymath aici? Asta n-o mai cred! Nimeni n-a...

- Domnule căpitan! zise Probian aproape în şoaptă, punându-şi mâna pe braţul lui Gomes. Făcu un semn către mica aşezare din faţa lor şi nu mai zise nimic.

Privind atent la confuzia din mintea lui Gomes, oglindită aproape în amănunt de faţa lui bârboasâ, Cheffy îi vorbi din nou:

- Vă puteţi păstra armele. Ni s-a spus că nu vă simţiţi prea siguri fără ele. Dar n-o să aveţi nici un motiv să le folosiţi. Poftiţi pe aici.

Nu mai aşteptă sâ-i vadă cum reacţionează, le întoarse spatele şi începu să coboare panta. O dată cu el se puseră în mişcare şi oamenii lui, înconjurându-i pe ai lui Gomes, ca şi cum aceştia ar fi fost o turmă de animale nemaiîntâlnite, pe care le duceau la paradă, să le vadă toată lumea. Oamenii care lucrau la clădirile în construcţie de la marginea aşezării se străduiau să întărească această impresie, improvizând, conform ordinului lui Lex: „Faceţi-i să se simtă ca nişte barbari, exact asta sunt!"

- Salut, Cheffy! strigă Zanice, strângând bucăţi de săpun din tăvile în care fuseseră preparate. Arată cam rău tipii ăştia, nu crezi?

- Cam împuţiţi! încuviinţă Cheffy.

Gomes strânse din dinţi şi degetele i se încleştară pe patul armei.

- Ăştia sunt indivizii? întrebă Minty strâmbând din nas, pe când împărţea supă caldă pe scara de la clădirea femeilor celibatare muncitorilor ce puneau pereţi despărţitori înăuntru. Am impresia că nu le-ar strica o masă bună... dar numai după o baie zdravănă, cu săpun mult.

Unul dintre oamenii lui Gomes înghiţi în sec, atât de sonor, încât zgomotul răsună ca o împuşcătură şi-l făcu pe Probian să se răsucească pe călcâie spre el, privindu-l ca şi cum ar fi vrut să-l strângă de gât.

O ţinură tot aşa pe tot drumul până la clădirea birourilor - nimic agresiv, doar nişte remarci personale, niciodată adresate direct străinilor, simple comentarii legate de faptul că erau murdari, că puţeau, că erau slabi-morţi, într-un cuvânt că arătau ca vai de lume - în timp ce oamenii lui Cheffy erau tot timpul cu ochii pe Gomes, sa nu cumva sâ-şi piardă controlul.

Dar acesta rezistă. Era însă la limită. Aşa cum sperase Lex, când străinii ajunseră în faţa clădirii unde-i aştepta el nu erau doar

furioşi. Erau pur şi simplu copleşiţi.

Din locul în care stăteau acum, puteau zări instalaţiile de pe plajă - boilerele, distileriile, cuptorul solar şi toate celelalte - şi puteau să-şi facă o idee completă de cât de multe se realizaseră aici, în timp ce ei se luptau nebuneşte să repare nava.

Lex îi lăsă să aştepte în soare cam un minut. Apoi dădu la o parte perdeaua ce acoperea uşa şi ieşi pe verandă.

- *Tu?!* zise Gomes abia audibil. Tu eşti *polymath?*

- In pregătire, îi răspunse Lex, privindu-l de sus şi până jos.

De la prima privire observă ceva ce nu văzuse prin telescop: cea de-a douăsprezecea armă se găsea în vârful raniţei grosolane legată cu sfoară în spinarea lui Gomes. Deci ori dezertaseră din tabăra lor, ori născociseră o altă armă, cu care sâ-i ţină pe sclavi sub ascultare pe timpul absenţei lor. Interesant!

- Ei bine, ce vreţi? E evident că aveţi nevoie de o baie bună, de mâncare şi de

haine curate, continuă el, amuşinând aerul şi strâmbându-se exagerat.

Gomes îşi înăbuşi o înjurătură şi zise supărat:

- Ce drac de idee aţi avut să săpaţi gropile alea pe malul râului?

- Ce? Ah, gropile! Sunt sperietori pentru animalele care se dau la grădina noastră. Toate ierbivorele sunt îngrozite de monştrii ăia subterani. V-aţi speriat şi voi? Din cauza unuia din ăsta aţi mai pierdut un om pe drum?

Gomes îl privi furios, fără a da vreun semn că avea de gând sâ-i răspundă. Dar unul dintre însoţitorii lui, pe care Lex îşi amintea că-l văzuse cu Cardevant, când fuseseră ei luaţi prizonieri la baraj, făcu un pas înainte şi-l întrebă nedumerit:

- De unde ştii, cum ai aflat?

- Tacă-ţi gura, Dockle! se răsti Gomes la el. Nu vorbeşte nimeni în afară de mine, ai înţeles?

Cu o privire enigmatică pe faţă, încercând să sugereze că el însuşi pregătise capcana

în care-şi găsise moartea cel de-al doisprezecelea om al lor, sau cel puţin că asistase la eveniment, Lex îi supraveghea atent fiecare reacţie. Era într-o situaţie extrem de delicată. Trebuia să le submineze însoţitorilor lui Gomes încrederea în şeful lor, şi totuşi nu putea împinge lucrurile până la a risca să se facă uz de arme. Chiar dacă acestea erau mai mult descărcate, aşa cum bănuia, tot mai puteau face mult râu, distrugând destule vieţi omeneşti şi clădiri ridicate cu multa truda.

- Nu tac deloc din gură! zise Dockle aproape isteric. Oamenii ăştia au un polymath cu ei, şi uită-te cum sunt! Sunt flămânzi, bolnavi, murdari cum suntem noi? Sunt...?

- Am zis să taci din gură! Gomes îşi ridicase arma, şi mâna i se crispase pe patul ei.

- Gomes, disputele voastre nu ne privesc şi nici nu ne interesează, zise Lex calm. Dacă ai ceva de spus, spune. Dar grăbeşle-te, am treabă, sunt foarte ocupat.

- Ticălosule! izbucni Gomes. Dacă aş fi ştiut asta când erai în mâna mea, pe platou!

- Dacă ai fi ştiut că sunt polymath? De ce să-ţi fi spus? Ai fi vrut să te ajut la proiectele tale absurde, să fiu de acord cu brutalitatea cu care-ţi tratezi tu sclavii? Nu, m-am hotărât să aştept până o să ajungi în halul în care ai ajuns acum. Să nu mai poţi controla lucrurile acolo sus, pe platou. Pentru că oamenii se întreabă cine o să mai fie în viaţă când or să sosească echipele de salvare, *dacă* or să sosească vreodată, presupunând că o să fii în stare să lansezi măcar o baliză subeterică pe orbită. Au ajuns să pice de-a-mpicioarelea în timp ce muncesc, de oboseală, din cauza malnutriţiei şi de boală. Ai venit aici să cerşeşti ajutor - hrană, medicamente, pături, orice - pentru că în fiecare seară ţi-e frică să nu te trezeşti dimineaţa cu gâtul tăiat.

Expresia de pe faţa lui Gomes îi confirma lui Lex că fiecare vorbă rostită de el era adevărată. Aşa cum le ceruse, oamenii se strânseseră în jurul grupului lui Gomes, şi

acum vedeau şi auzeau tot ce era de văzut şi de auzit. O ocazie în plus de a-şi întări autoritatea. Nu îndrăznea să rateze nici una.

- Sunt căpitanul acelei nave! urlă Gomes. Ştiu bine că poate fi reparată!

- Eu nu prea cred! îl contrazise Lex cinic.

- Tu nu eşti cosmonaut! Nu te pricepi...

- Pe parcursul pregătirii de polymath înveţi o mulţime de lucruri, zise Lex categoric. Şi acum, ascultâ-mă! Nu putem accepta propunerile tale. Insă vreau să te gândeşti la ce-ţi propunem noi. Suntem nerăbdători să-i ajutăm pe tovarăşii noştri de naufragiu - fraza asta o rostise Arbogast, îşi reaminti el - dar resursele noastre sunt încă limitate şi este în joc şi propria noastră supravieţuire. Vom pune la dispoziţia supravieţuitorilor de pe platou hrană, îmbrăcăminte, locuinţe şi absolut tot ce e strict necesar. In schimb veţi preda armele acum, pe loc. Iar *tu,* Gomes, *tu,* Probian şi o serie de alţi indivizi - se vor găsi probabil sute de martori care sâ-i numească - veţi fi judecaţi formal, conform Codului Galactic

Unificat sub diverse acuzaţii: omor cu premeditare, utilizarea muncii sclavilor, violenţă faţă de persoane fizice, cruzime şi aplicare de pedepse ilegale, exercitarea ilegală de autoritate. Ei bine?

- Ticăloşule! zise Gomes aproape în şoaptă. Eşti...!

Işi ridicase arma şi o îndreptase drept spre pieptul lui Lex. Din mulţime se ridică un murmur de teamă.

- Condiţiile *mele* sunt astea, continua el: ori ne daţi ce vrem, ori te omor şi dau foc şi orăşelului vostru împuţit, în chip de rug funerar pentru tine. Noi avem arme. Douăsprezece. Voi nu aveţi decât două. *Mişcaţi-va!*

21

Pentru tot restul vieţii, Lex îşi va aduce aminte de acel moment ca fiind clipa în care, pentru el, cunoaşterea *despre* sine se transformase în cunoaştere *de* sine. Il

presaseră toţi, din toate părţile, să facă ceva împotriva lui Gomes şi sâ-i elibereze pe ceilalţi refugiaţi, fie conducând o armată a răzbunării, fie o grupă de comando. De fapt, de când se întorsese de pe platou, nu trecuseră decât vreo douăzeci de zile.

Şi totuşi lui i se părea că trecuseră ani, pentru că oamenii veneau la el cu tot soiul de propuneri, care de care mai fanteziste. Le respinsese pe toate, uneori arătându-le autorilor şi care sunt punctele slabe, alteori refuzând, pur şi simplu să discute, dacă era prea ocupat şi nu avea timp. Insă undeva, în subconştient, începuse să se simtă vinovat, ştiind că fiecare zi de întârziere însemna o altă viaţă sau alte vieţi pierdute datorită cruzimii lui Gomes. Dar a te năpusti împotriva unor nebuni bine înarmaţi însemna sinucidere curată, cel puţin pentru câţiva dintre atacatori.

Insă acum, dintr-o dată, îşi dădea seama că avusese dreptate să stea în expectativă, nu numai din cauza pierderilor ci şi dintr-un alt motiv, mult mai subtil şi mai dificil de

sesizat la prima vedere.

Hotărârea lui în privinţa asta putea influenţa întreg viitorul prezenţei umane pe această planetă.

Nu se temea pentru propria lui viaţă, nici chiar acum, cu arma lui Gomes îndreptată spre el. Pe parcursul pregătirii lui ca polymath, viteza de reacţie îi fusese crescută mult, artificial, şi un bătrân bolnav, pe jumătate mort de foame, nu reprezenta un pericol pentru el. In zecimea de secundă de care avea nevoie Gomes ca să apese pe trăgaciul armei pentru a declanşa impulsul distrugător, putea să se ferească în lături şi apoi să sară la căpitan, sâ-i smulgă arma şi să-l facă prizonier, înainte ca vreunul dintre însoţitorii acestuia să apuce să schiţeze cel mai mic gest.

Dar obiectivul pregătirii de polymath nu era salvarea vieţii individului care beneficia de ea.

Până acum reuşise să întocmească planuri pentru numeroase proiecte, unele intraseră în execuţie, altele îşi aşteptau

rândul, astfel ca această mână de naufragiaţi să ajungă, în cele din urmă, să devină o societate înfloritoare. Dar nici ăsta nu era obiectivul final al pregătirii lui. Fără să stea să cugete prea mult, presupusese că ăsta este. Dar greşise.

Totuşi, cum putea fi un om potrivit pentru a i se încredinţa soarta unei întregi planete, nouă-nouţâ? Ce anume facultate putea îndreptăţi un om sâ-şi asume o asemenea responsabilitate? Nici reacţiile ultrarapide, nici superioritatea fizică, nici cunoştinţele enciclopedice. Oricine putea dispune de oricare dintre ele. Şi, în ceea ce priveşte cunoştinţele, existau biblioteci şi bazele de date ale calculatoarelor, înmagazinând mult mai mult decât orice creier omenesc.

Nu. Facultatea care se cerea de la un astfel de om era capacitatea de a avea întotdeauna dreptate.

Intrebat care este rezultatul exact al operaţiei doi plus x, un om obişnuit răspundea că soluţia este nedeterminatâ. Polymathul era un om care dădea un

răspuns clar la această întrebare. Şi corect.

Fiind dată o planetă complet neexplorată şi o navă cosmică deteriorată, polymathul zicea: „Domesticiţi planeta". Omul obişnuit zicea: „Reparaţi nava". Planeta putea fi îmblânzită. Nava nu se mai putea repara.

Fiind date două personalităţi puternice în conflict, astfel încât ajungeau să pericliteze siguranţa refugiaţilor, polymathul zicea: „Asta e valoroasă, asta reprezintă un handicap". Omul obişnuit zicea: „Ar fi multe de spus în favoarea amândurura..." Personalitatea valoroasă lucra de parcă ar fi fost posedată. Cealaltă înnebunea şi ajungea o povară pentru întreaga comunitate.

Lex nu parcursese decât destul de puţin din pregătirea de polymath. Dar ceea ce învăţase îi fusese destul ca, asociat cu realităţile cotidiene, să-l ducă la cristalizarea ideii de existenţă a acestei calităţi ca o necesitate indispensabilă pentru un conducător - realităţile cotidiene *şi* confruntarea cu ceea ce se întâmplă atunci

când omul aflat la conducere o ia razna.

Deci, în cazul de faţă: fiind dat un nebun, care domina patru sute de oameni cu arma-n mână, omul obişnuit zicea: „Trebuie sa-i eliberăm pe oprimaţi, chiar dacă o să moară câţiva dintre noi şi încă şi mai mulţi dintre ei". Dar polymathul zicea: „Un om care poate greşi atât de grav se va spânzura cu mâna lui".

Şi în faţa lui se găsea acum un om care greşise atât de grav, încât consecinţele propriilor lui acţiuni îl împingeau inexorabil să-şi vâre singur gâtul în laţ.

Calm, foarte încet, Lex începu să zâmbească.

In primul moment ceilalţi crezuseră că e o prostie să-i spună lui Gomes că poate lua tot ce vrea. Apoi crezură că încearcă să câştige timp, astfel încât, din cauza oboselii şi a încordării, ceilalţi să nu mai fie destul de atenţi la armele lor şi să poată fi atacaţi prin surprindere. Apoi, când realizară că nici una dintre aceste explicaţii nu corespunde realităţii, începură să se întrebe dacă nu

cumva îi era frică.

Ii îndeplineau dispoziţiile... dar începuseră să se întrebe.

Frica de care dădeau continuu dovadă Gomes şi însoţitorii lui era de-a dreptul de compătimit. Nu putuseră refuza o baie fierbinte cu săpun din belşug - un adevărat lux, de care ei nu mai avuseseră parte de luni de zile pe platou. Dar refuzaseră să intre în cabinele de baie. Ceruseră să le fie adusă apa afară, în căzi, astfel încât să se poată păzi reciproc.

Lex le spuse oamenilor să facă exact ce li se ceruse.

Nu putuseră refuza o masă bună, dar refuzaseră ca mâncarea să le fie adusă gata preparată. Intraseră bănuitori în bucătării, verificaseră că reglajele sintetizatoarelor sunt normale, şi, când unul din băieţii din echipa lui Bendle aruncase nişte antialergen pe o salată de verdeţuri indigene, îl obligaseră să guste, ca să se convingă că nu le otrăvise mâncarea.

Nu putuseră să refuze nişte injecţii cu

polivitamine, care să-i ajute să scape de dermatitele de care sufereau toţi (abia când se dezbrâcaserâ să se spele văzuseră în ce hal erau, plini de pete şi de bube). Dar, şi aici, insistaseră ca Jerode să-şi injecteze personal prima doză.

Insoţindu-i dintr-un loc într-altul, Lex nu îndrăznea să lase să i se vadă pe faţă că în adâncul lui jubila. Era îngrijorat ca nu cumva oamenii să nu înţeleagă care-i erau adevăratele intenţii. Părea însă că reuşise să câştige în suficientă măsură încrederea comunităţii şi nimeni nu îndrăzni să i se opună pe faţă.

Hainele voastre sunt într-un hal fără hal. Vedeţi dacă vi se potrivesc astea... Vă vin bine? Luaţi-le!

Sacii voştri de dormit sunt sub orice critică, rupţi şi murdari. Noi ne-am făcut pături. Luaţi câteva.

La întoarcere drumul o să fie greu. Noi avem destulă mâncare. Poftim!

Reveniţi la „birouri", Gomes privea

satisfăcut la cele ce-i fuseseră date. Incă mai ţinea arma în mână. Privind la Lex, începu sa vorbească, gesticulând cu ea:

- Cred că ar fi trebuit să aduc mai mulţi oameni cu mine, să putem lua mai multă marfă cu noi! zise el pe un ton batjocoritor, în cele din urmă, se pare că e adevărat ce se spune, că o armă valorează în medie cât zece oameni, daca nu şi mai mult, cu puţin noroc.

Scuipă cu dispreţ în praf şi continua:

- Deci tu eşti un polymath. Dar poţi să mori la fel ca orice alt om. Aşa că suntem egali.

Lex era perfect conştient că mulţi, foarte mulţi ochi sunt aţintiţi asupra lui. Toată lumea părăsise lucrul şi venise să asiste la groaznicul spectacol oferit de Gomes şi de oamenii lui, care se pregăteau să plece încărcaţi cu bunuri aparţinând comunităţii. Spre regretul şi îngrijorarea lui, păreau să nu fie în stare să gândească dincolo de asta, nici măcar Jerode, Fritch, Aldric sau Cheffy nu-şi puneau întrebarea ce însemna în

realitate această „pradă" pentru Gomes.

Dar nu mai fu deloc surprins să vadă că Delvia, care stătea la umbră lângă clădire, zâmbea ironic atunci când n-o privea nici unul din oamenii lui Gomes.

- Nu mai avem nevoie decât de încă două lucruri, spuse Gomes. Doar două. Voi mai aveţi două arme energetice, Lex. După cum merg treburile acum, cred că nouă ne vor fi mult mai folositoare decât vouă. Daţi-le!

- Nu! Nu, nu se poate!

Din primul rând de privitori se desprinsese Hosper, oprindu-se în faţa lui Gomes, palid şi cu pumnii strânşi.

- Tu! zise Gomes. După ce mi-ai făcut, ar trebui să folosesc arma asta pe tine! îşi ţuguie buzele. Dar de ce să irosesc o încărcătură?

Şi, întorcând arma, îl lovi pe Hosper cu patul ei în plină faţă.

Un ţipăt, şi Jesset încercă să se repeadă după tatăl ei. Dacă ar fi ajuns la Gomes, probabil că i-ar fi scos ochii. Dar se găsi cineva să o prindă, să o ţină şi să o

convingă să se calmeze.

Delvia.

Dacă s-ar face o evaluare a potenţialului de supravieţuire al tuturor celor prezenţi, se gândi Lex, probabil că Delvia ar fi cel mult pe locul doi, după el însuşi.

Gomes privi la Hosper, întins pe pământ în faţa lui, apoi la Jesset, care se zbătea, ţinută bine de Delvia de mâini.

- Dâ-mi armele alea, spuse el, sau îi ard pe ăştia doi.

- Dă-i drumu'! urlă Jesset la el. Oricum, e o moarte mai uşoară decât ce le faci tu oamenilor de pe platou!

- La cine sunt armele? spuse Lex calm. Aldric, la tine? Dă-i-le!

- Mulţumesc, zise Gomes, pe cât de sarcastic era el în stare, ştergându-şi sudoarea de pe faţă. Aveai gura foarte mare când am sosit, domnule polymath! Dar se pare că armele astea ţi-au băgat minţile în cap, nu-i aşa?

In tăcere, aruncându-i lui Lex o privire ca şi cum l-ar fi considerat un trădător, Aldric

aşeză cele două arme peste unul din pachetele pregătite pentru oamenii lui Gomes.

- In regula, asta e aproape tot ce doream, spuse Gomes. Acum să lămurim un lucru. Să nu cumva să ne urmăriţi. Să nu încercaţi să veniţi pe platou. Acum, că avem toate armele, ne putem permite să facem serios de pază. Şi, fiindcă am văzut că v-aţi gospodărit bine aici, văd că merită să ne întoarcem. Aşa că ne vom întoarce, cu arme şi cu tot ce trebuie, şi o să luăm tot ce vrem, când vrem. Data viitoare probabil că vom lua mai multe. Şi când o să ne punem nava pe orbită, s-ar putea să fim destul de amabili să spunem că mai sunt şi alţi refugiaţi pe bulgărele ăsta mizerabil de noroi. Depinde de cât de frumos vă purtaţi. S-a-nţeles?

Chicoti bine dispus. In clipa aceea Hosper, care-şi revenise după lovitura primită, încercă să se arunce din nou asupra lui, să-l apuce de picioare. Dar Probian se mişcă mai repede. Piciorul lui îl izbi în plin, şi Hosper căzu din nou la pământ, ţinându-

se cu mâinile de faţă şi gemând.

- Mulţumesc, Probian, zise Gomes dând din cap. Văd că am reuşit să-l fac pe Hosper să capete o urmă de vlagâ-n el, chiar dacă voi, ăştilalţi, nu sunteţi în stare decât să vă păziţi pielea şi să vă îngrijiţi de confortul vostru atât de drag.

Se întoarse spre însoţitorii lui:

- Gata, luaţi bagajele. Plecăm, trebuie să ne îndepărtăm înainte de a se înnopta.

Se conformară toţi şi se apropiară de pachete - cu excepţia lui Dockle. Acesta rămăsese pe loc, ca împietrit. Era foarte tânăr, aproape un bâieţandru, bronzat şi firav. Totuşi acum îl privea hotărât pe Gomes.

- Asta te priveşte şi pe tine, Dockle, se răsti căpitanul.

- Eu nu mai plec, zise băiatul. Nu sunt nebun.

Deşi era foarte cald, atmosfera deveni brusc ca de gheaţă. Toate privirile se întoarseră spre Dockle.

- Eu nu mai plec! repetă băiatul mai tare,

cu voce răguşită, ca şi cum ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi. Nu vreau să mă mai întorc în iadul ăla al vostru! N-o să reparaţi niciodată nava! Am muncit luni de zile pe lângă ea, şi n-am reuşit decât s-o ridicăm de la pământ, ca să vedem cât de râu e avariată. Chiar dacă o să lucrăm la ea tot restul verii, n-o s-o putem repara, şi dacă nu ne pregătim deloc pentru iarnă, o să murim toţi de frig. Eu nu mă mai întorc acolo!

Se simţea că mulţimea e cuprinsă de furie. Şi Lex ştia că furia asta e îndreptată împotriva lui. Cum mai putea el să împiedice un atac sinucigaş asupra grupului lui Gomes, după cele spuse de Dockle? Deşi, chiar şi acum, era convins că raţionamentul lui fusese corect. Şi că acest raţionament evita tocmai ca opt sute de oameni, lipsiţi de orice armă, să fie masacraţi de unsprezece indivizi cu arme energetice în mână.

Şi atunci, exact când începuse să se îndoiască de capacitatea lui de a avea dreptate, pe care şi-o descoperise cu nici două ore în urmă, Gomes îl scoase din

încurcătură.

- Ridică-ţi pachetul, Dockle, zise el cu voce joasă, ameninţătoare. Pentru că, începând de azi, viaţa n-o să mai fie aşa veselă pe aici. Evident că e greu să repari o navă, fără dotările corespunzătoare. Dar se zice că un polymath poate ţine loc de aproape orice.

Se răsuci pe călcâie şi-şi îndreptă, din nou, arma către Lex.

- Tu! Vino aici! Eşti o marfă prea preţioasă să nu te luăm cu noi!

De data asta mulţimea părea cuprinsă de disperare. Lex aşteptă o clipă, să fie linişte. Voia să vadă toată lumea şi să înţeleagă exact - toţi, cu excepţia lui Gomes şi a oamenilor lui - în ce mod înţelegea el să dea ascultare ordinului.

- Foarte bine, zise el. Dacă eşti sigur că asta vrei... Dar să ştii că nu răspund de consecinţe.

- Atunci nici eu nu răspund de viaţa ta! se răsti Gomes la el. O să ai tot timpul doi oameni înarmaţi lângă tine, să faci ce ţi se

spune. Şi să ştii că pe platou nu mai sunt alţii d-alde Hosper. Am făcut curăţenie serioasă.

Il privi pe Dockle şi-i făcu un semn, smucindu-şi capul. Reticent, dar incapabil să mai reziste ordinului, băiatul îşi ridică pachetul şi şi-l puse în spate.

Probian avea o frânghie la el. In timp ce ceilalţi ţineau mulţimea la distanţă cu armele, o fixă pe încheieturile lui Lex, legându-i-le strâns la spate, după care luă capătul liber în mână, ca pe un fel de lesă.

- Mişcă! ordonă scurt Gomes, şi adăugă imediat cu glas tare: Dacă încercaţi să ne opriţi, primul care o să aibă de suferit e Lex. Daţi-vă la o parte! Toţi!

22

Neajutorată, mulţimea îi urmări până la ieşirea din aşezare, sperând tot timpul ca Lex să le facă un semn cât de mic, pe care l-ar fi urmat fără nici o ezitare, în ciuda

ameninţării armelor. Dar Lex mergea liniştit printre cei ce-l luaseră prizonier, fără să se uite înapoi.

Strângându-şi pumnii, pradă unui acces de furie neputincioasă, Fritch izbucni primul:

- Ce l-o fi apucat? N-o să-l mai eliberăm în veci de acolo! Am impresia că şi-a pierdut minţile!

- Ştie foarte bine ce face! îl contrazise Delvia, răsărind lângă el.

- Cum poţi fi aşa de sigură? se răsti Fritch la ea.

- E doar un polymath!

- Polymath sau ba, e foarte tânăr. Şi nu-şi terminase pregătirea.

- Exact, zise Rothers de la câţiva metri de ei. Mai mult, se pare că ţine prea mult la viaţa lui ca să mai fie în stare să opună vreo rezistenţă, când vede o armă îndreptată spre el.

- Cred că greşeşti, replică Cheffy. A văzut cu ochii lui cum se trăieşte pe platou. Tu doar ai auzit - de la Hosper, Jesset şi ceilalţi

- şi ştii că e de preferat să mori, decât să cazi în mâinile lui Gomes. Eu cred că s-a gândit el la ceva!

De undeva, din spatele mulţimii, Nanseltine îşi croia drum spre ei, împingând în stânga şi-n dreapta. De când fusese făcut de râs de Lex, nu prea se mai auzise de el. Dar acum, după maniera în care se mişca, părea că e gata să-şi ia revanşa, mai ales în lipsa adversarului.

- Bineînţeles că s-a gândit la ceva! exclamă el. Din păcate, nu cred că ne va fi nouă de vreun folos! Şi dacă Gomes reuşeşte totuşi sâ-şi repare nava, cu ajutorul lui Lex? O să decoleze bine mersi, cu Gomes şi echipajul lui, şi noi...

Işi termină vorbele cu un ţipăt de durere, după care se trase înapoi câţiva paşi, ducându-şi mâna la obrazul care începuse deja să i se înroşească. Lângă el stătea ameninţătoare Delvia, cu mâna ridicată, gata să-i administreze şi a doua palmă:

- Nu-l acuza pe Lex de una ca asta, doar pentru că exact de asta ai fi tu în stare! Şi

nici altcineva să nu îndrăznească să o facă! Se răsuci pe călcâie, întorcându-se spre membrii comitetului de coordonare, care o înconjuraseră: Şi voi sunteţi practic la fel ca şi ăsta. I-aţi pus toată răspunderea lui Lex în cârcă, şi acum, dacă face ceva mult mai inteligent decât puteţi voi pricepe, intraţi imediat în panică!

O clipă se făcu linişte. Apoi Aldric îl întrebă pe Jerode:

- Doctore, crezi că Delvia s-ar putea să aibă dreptate?

- Nu ştiu, zise Jerode, trecându-şi mâna peste chelie. Dar trebuie să vă spun că mi se pare greu de crezut ca Lex să fi cedat aşa, pe toată linia, fără un motiv anume, bine întemeiat. Insă oricum, am impresia că a intrat într-un fel de joc disperat şi, sincer să fiu, n-am nici cea mai vagă idee ce are de gând să facă.

- Eu vă pot arăta cel puţin un motiv foarte bine întemeiat pentru ca Lex să procedeze aşa cum a făcut-o, spuse Delvia. Să zicem că am fi încercat să-l atacăm pe Gomes şi pe

oamenii lui. Ar fi omorât cincizeci dintre noi uşor şi, probabil, câţiva dintre ei ar fi scăpat bine-mersi. Ne-ar fi făcut praf echipamentul, ar fi dat foc la clădiri - acum am fi fost într-un bucluc de mai mare dragu'! Lui Lex îi pasă foarte mult de ce se întâmplă cu noi. Incă nu ştiaţi asta? Şi la fel de mult îi pasă şi de cei de sus, de pe platou! Nu vă vine să credeţi? Doar pentru că a refuzat să discute nişte planuri făcute de unele capete de găină, care n-ar fi dus, oricum, la nici un rezultat?

Captase atenţia întregii mulţimi. Continuă să vorbească furioasă, cu glas sonor:

- Gomes zicea că a făcut curăţenie pe platou, că i-a eliminat pe toţi trădătorii! Dar n-aţi văzut cu ochii voştri cum s-a purtat Dockle cu Gomes? Dacă oamenii lui îl urăsc pe Gomes în halul ăsta, ce-o să se întâmple când s-o întoarce cu „prada" pe care a luat-o de aici? Credeţi ca ăla are de gând s-o împartă cu toată lumea? Da? Or sâ-l urască toţi chiar mai mult decât înainte! Şi cu Lex acolo, în mijlocul lor...

- Dar nu e decât el singur, spuse Fritch îngrijorat.

- Lex nu e un om obişnuit, insistă Delvia. Baffin, nu v-a condus el încoace noaptea, pe toţi, opt oameni dintre care unul rănit, cu oamenii lui Gomes după voi?

- Aşa e, încuviinţă Baffin. Zicea că poate vedea pe întuneric.

- Mi-a spus şi mie asta, întări Jerode. Este una din modificările lui de polymath.

- Ei bine, atunci! Delvia se adresă mulţimii. Gomes nu trebuie să facă faţă unui om obişnuit, ca noi toţi. Are lângă el o adevărată bombă cu efect întârziat, pe punctul de a exploda! Şi habar n-are ce-l aşteaptă! Eu cred că, cel mult într-o săptămână, Lex o să pună lucrurile la punct pe platou.

- Pledezi de minune cauza băiatului tău minune, Delvia, mormăi Fritch. Dar, aşa cum zicea şi Gomes, Lex e o marfă mult prea preţioasă. Nu-l putem lăsa să se descurce de unul singur.

- Eu zic că putem şi că exact asta ar trebui

să facem, ripostă Delvia răstit.

Jerode se gândi o clipă. Apoi se hotărî:

- Mi-e teamă că Fritch are dreptate, zise el. Trebuie să trimitem o echipă după el. Ce-or să poată face oamenii ăştia fără nici o armă, nu ştiu, poate cel mult să încerce să-i surprindă pe ceilalţi în timp ce dorm. Dar cel puţin vom şti ce se întâmplă. Baffin, tu ai mai făcut drumul, de mai multe ori. Alege-ţi oamenii!

Hosper, cu faţa plină de vânâtâi, făcu imediat un pas înainte şi, după el, Jesset. Fritch îi urmă imediat, apoi Aykin, Cheffy, Aldric şi alţii.

- Baffin, îl rugă Delvia, fă tot ce poţi, dar nu interveni cu nimic! El dădu din umeri, fără sâ-i răspundă.

Le mai luă ceva timp până să se pregătească, aşa că echipa nu plecă decât după-amiaza, târziu. Baffin porni imediat într-un ritm susţinut. Trecură pe lângă posturile de pază, apoi pe lângă ingenioasa capcană a lui Lex, care-i forţase pe oamenii

lui Gomes sâ-şi dezvăluie prezenţa.
Puţin după aceea, Baffin scoase un strigăt şi arătă în faţă.

- Ce e? întrebă Fritch.

- Am văzut un impuls de armă, murmură Baffin. Mai repede! Hai! Cu gurile uscate de teamă, cu inimile bătând să le spargă pieptul şi cu plămânii în flăcări, se străduiau să ţină pasul cu el prin vegetaţia deasă care li se agăţa de haine. Mai avură de mers încă aproape trei kilometri înainte de a găsi cadavrul.

Dintr-un tufiş se zăreau două picioare ieşind prin frunzişul des. Picioare goale, pe care începuseră deja să umble diverse insecte.

Ingroziţi, se opriră. Baffin dădu la o parte ramurile şi recunoscură imediat despre cine era vorba.

- E bâieţandrul, zise Fritch, înghiţind în sec.

Dockle fusese despicat de un impuls de armă, de la gât până-n talie. Fusese despuiat de tot ce purta, cu excepţia cămăşii

zdrenţuite. Şi gura îi încremenise într-un strigăt mut de groază.

- Să nu mai pierdem timpul! zise Hosper cu violenţă. Hai să punem mâna pe ei, următorul probabil că va fi Lex!

Dar Baffin continua să se uite la cadavru, încruntat şi gânditor.

- M-aş... mira, spuse el în cele din urmă. Ştii, nu cred că o să fie chiar aşa. Incep sâ-mi dau seama ce voia, de fapt, să spună Delvia.

Necazurile începuseră mult mai devreme decât îndrăznise Lex să spere. Imediat ce aşezarea pe care o părăsiseră se pierdu din vedere, oamenii lui Gomes se scindaseră în două grupuleţe distincte. Gomes, Probian şi majoritatea celorlalţi, avându-l la mijloc pe Lex, mergeau în frunte, Probian ţinând mai departe în mână frânghia-lesâ. Dar Dockle şi alţi doi, cei mai tineri din grup, rămăseseră ceva mai în spate, vorbind cu voce scăzută.

Gomes se răstise de mai multe ori la ei, să ţină pasul şi să nu mai rămână în urmă.

Totuşi Dockle rămânea din ce în ce mai mult în urmă, până când, într-un loc unde vegetaţia era deosebit de deasă, dispăru complet din vedere.

Incă douăzeci de paşi, şi Gomes înţelese ce se întâmplă. Aruncă o privire înapoi, îşi dădu seama că Dockle dispăruse, se întoarse şi, cu o înjurătură, trecu pe lângă Lex, ridicându-şi arma. Pachetul greu pe care-l avea în spate se agăţa de crengi, îndoindu-le, şi, după ce trecea el, acestea reveneau la poziţia iniţială, şuierând prin aer ca şfichiuri de bici.

Nimeni n-a văzut ce s-a întâmplat, dar de auzit, au auzit toţi: Gomes strigă după Dockle, înjurându-l şi spunându-i să se întoarcă. Tânărul îi răspunse urlând isteric, şi apoi se zări fulgerarea armei.

O clipă după aceea, Gomes se întorsese lângă ei.

- Duceţi-vâ şi luaţi-i bagajele, le zise el, gâfâind, celor doi tineri care merseseră lângă Dockle. Daţi-i-le lui Lex să le care. Şi uitaţi-vă bine la Dockle. Asta o să vi se

întâmple şi vouă, dacă o să faceţi ca el.

Cei doi se supuserâ, deşi arătau ca şi cum ar fi fost gata să vomite.

Unul doborât, zece încă în picioare. Ar fi de dorit să mai dispară unul înainte de a se însera, calculă Lex, rece. Ar fi preferat ca Dockle să trăiască, pentru că avusese curajul sâ-l înfrunte pe Gomes nu o singură dată, ci de două ori. Dar ştia destule despre situaţia de pe platou, ca sâ-şi închipuie ce trebuie să fi făcut Dockle, pentru ca Gomes sâ-l treacă printre apropiaţii lui. Totuşi, acum nu se gândea la răsplată şi la răzbunare. Viitorul omenirii pe această planetă era mult mai important.

După această întâmplare, o bună bucată de vreme nimeni nu mai scoase o vorbă. Continuau să înainteze în tăcere. Drumul era mai uşor decât ultima dată când îl parcursese el. La venire, Gomes arsese mult din vegetaţie, şi aceasta nu avusese timp să crească la loc, deşi era atât de luxuriantă încât, în cel mult o săptămână, va fi refăcută.

La o oră de mers de aşezarea lor trecură

pe lângă resturile sfârtecate ale unui monstru subpământean, probabil cel care le omorâse un om la venire. Erau uimitor de numeroşi. Probabil că, până la urmă, va fi nevoie să facă ceva pentru a-i feri pe oameni de ei, deşi nu se punea problema eliminării lor - funcţia lor ecologică era mai mult decât evidentă: împiedicau ierbivorele să se înmulţească prea mult şi să copleşească vegetaţia. Următorul monstru nu era decât cu vreun kilometru mai sus. Auzul ultrasensibil al lui Lex identifică imediat o bolboroseală venind dinspre râu şi privi atent la oamenii din jur, încercând să-şi dea seama dacă aceştia ştiau ce înseamnă acel zgomot. După toate aparenţele nu ştiau. Şi nu ştiau nici să se ghideze după inflorescenţele tufelor acelea verzi-albăstrii, aşa cum descoperiseră ei. La venire, probabil că reuşiseră să evite animalul fără sâ-şi dea măcar seama de existenţa lui, ascuns cum era sub stratul de pseudomuşchi ce acoperea solul. Poate că avuseseră norocul să treacă pe lângă

carnivor imediat după ce acesta se hrănise şi nu-l mai interesa o nouă pradă. Dar acum...?

Nu Gomes. Nu Probian. Fără să pară că face ceva deosebit, Lex păşea repede, dar cu atenţie, printre gurile animalului, şi, pentru că erau în linie cu el, Gomes şi Probian scăpară de pericol. Dar omul din spatele lor păşi un pic alături, şi piciorul păru sâ-i dispară brusc într-o groapă.

Izbucniră imediat ţipete, şi armele intrară în acţiune. Şi era absolut normal ca Lex să sară speriat într-o parte, ca toţi ceilalţi de altfel, şi sărind, să-l smucească pe Probian, care ţinea încă de frânghia cu care era legat el, astfel încât impulsul pornit din arma acestuia arse nu numai monstruoasa gură neagră semănând cu un sac, ci şi piciorul şi pântecele omului prins în ea.

Când începu să se lase întunericul şi se opriră, oamenii lui Gomes erau într-o stare aproape deplorabilă. Arseră vegetaţia cu armele pe o suprafaţă destul de mare, apoi

făcură focul, nu atât din cauza frigului cât pentru protecţie.

Bombănind, Probian îl legă pe Lex cu restul de frânghie, lăsându-i mâinile aşa cum erau, adică la spate. Nu i se dădu nimic de mâncare, doar o gură de apă, măsurată cu grijă. Ceilalţi mâncau fără să vorbească, aruncându-şi din când în când priviri înspăimântate. Şi nimeni nu îndrăznea să se uite spre Gomes.

Bine!

Gomes stabili ordinea plantoanelor pentru paza lui Lex. In faţa lui, până-n zori, urmau să stea permanent câte doi oameni, cu armele în mâini. El - Gomes - nu făcea de pază, iar cei doi tineri, care merseseră o vreme cu Dockle, nu erau în acelaşi schimb. Ştiau de ce, şi ei, şi toţi ceilalţi. Şi mai bine! Cu cât le treceau prin cap mai multe gânduri legate de ideea de a-l părăsi pe Gomes, cu atât mai bine.

Lex observă atent care dintre paznicii săi vizitară tufişurile, să se uşureze înainte de a se culca. Unul n-o făcuse, ba chiar băuse

îndelung din bidon înainte de a se arunca obosit sub pătură.

Perfect. Era vorba de un om care va face de pază cu Probian, imediat după miezul nopţii. Lex se lăsă pe spate şi aţipi uşor.

Aşa cum îşi închipuise el, cei doi oameni din primul schimb erau mult prea nerăbdători să se culce ca să-l lase pe omul lui să se uşureze, înainte de a-şi lua postul în primire. Din ce în ce mai presat, omul se foi neliniştit, cu arma în braţe, până când îi auzi sforăind şi pe cei doi pe care-i schimbase. Lex se prefăcea ca doarme adânc.

In sfârşit, omul păru să nu mai poată îndura chinul. Ii spuse ceva lui Probian, îi întinse arma şi dispăru din cercul de lumină al focului care încă mai ardea.

La adăpostul întunericului, Lex îşi frecase fără nici un zgomot legăturile, slăbindu-le. Acum, smuci o dată de ele şi se aruncă asupra lui Probian. Omul nu avu vreme să scoată nici măcar un sunet. Capul i se smuci scurt şi violent spre spate, după care

se prăbuşi, inconştient, la pământ.

Morala, se gândi Lex, în timp ce se strecura după cel de-al doilea paznic: o frânghie ordinară nu poate ţine prea mult în loc un polymath.

Deşi putea servi admirabil pe post de ştreang.

Cel de-al doilea paznic, surprins de asaltul neaşteptat din spate, nu-i puse nici o problemă. Nu făcuse aproape nici un zgomot, şi ceilalţi oameni din grup erau prea obosiţi să se trezească uşor. Şi continuară să doarmă liniştiţi sub păturile lor, chiar şi atunci când Lex trecu de la unul la altul, luându-le toate armele, în afară de cea a lui Gomes, şi legându-le cu frânghia lui.

Apoi dispăru în noapte, ca o fantomă. Auzise nişte zgomote, venind de undeva, din spate. Erau slabe, abia le sezizase. Probabil că Jerode sau altcineva trimisese o echipă de „salvare" după el. Trebuia să ajungă rapid la ei, sâ-i oprească înainte de a se apropia prea mult pentru a-i trezi pe Gomes şi pe ai lui.

23

Atunci când descoperiră cel de-al doilea cadavru, în parte ars de armă şi în parte digerat de monstrul rănit, echipa lui Baffin era deja pregătită moral să accepte că Delvia avusese dreptate. Nu puteau sâ-şi imagineze cum de reuşea Lex să facă una ca asta, dar îşi dădeau seama că încearcă să-i demoralizeze pe cei care-l capturaseră, astfel încât, până la urmă, Gomes să piardă controlul.

Văzuseră, pe înserat, cum ceilalţi îşi pregătiseră locul de popas cu ajutorul armelor. Apoi cum aprinseseră focul, ale cărui flăcări se reflectau pe frunzele copacilor de lângă ei. Baffin se hotărâse să nu le urmeze exemplul ci să-şi continue drumul, cu mare atenţie, sperând să se poată apropia suficient de ceilalţi, ca să-i atace prin surprindere.

Insă, pe când ei se strecurau cu greu prin

noapte, în faţa lor răsări Lex, zâmbind larg şi ţinând la vedere armele pe care le capturase, şi care erau înşirate pe frânghia lui ca nişte peşti pe o aţă.

Fuseseră atât de surprinşi încât, o clipă, au rămas fără grai. Fritch îşi reveni primul şi rupse tăcerea, murmurând cu sinceră admiraţie:

- Eşti dracu᾽ gol! Cum ai reuşit să faci aşa ceva?

Lex le povesti pe scurt ce se întâmplase, împărţindu-le armele pe când vorbea. Acum avea aproape fiecare om arma lui.

- Nu le-ai luat pe toate? întrebă Baffin după ce le numără atent.

- Nu, i-am lăsat una lui Gomes, răspunse Lex. Dintr-un motiv bine întemeiat, nu te nelinişti. Acum, ascultaţi-mă cu atenţie. Probabil că celor de pe platou o să li se dărâme toată şandramaua, şi noi trebuie să fim pregătiţi să salvăm ce mai e de salvat din ruine. Vreau ca vreo câţiva să vină cu mine - Hosper, tu şi Jesset, pentru că ştiţi amplasamentele de pe platou, şi tu, Aldric şi

tu, Cheffy. Baffin, restul rămâneţi aici, pe loc, faceţi popas şi aşteptaţi. Imediat după ce-o să se face ziuă, or să-şi dea seama şi ăia ce s-a întâmplat. Gomes s-ar putea să-i termine, pentru că va fi nebun de furie. Dar, cel mai probabil, unii dintre ei vor scăpa, vor fugi şi o vor porni la vale. Aşteptaţi aici, până sosesc la voi. Când ajung, îi luaţi în primire şi îi duceţi la aşezare, sub pază. Şi-i spuneţi lui Jerode să organizeze imediat o grupa de salvare mare, din care sa facă parte obligatoriu toate asistentele medicale care nu sunt însărcinate. Şi s-o pornească imediat ce e posibil spre platou, cu pături, haine, mâncare şi tot ce se poate căra în spinare. Când vor ajunge ei acolo, o să fie nevoie disperată de orice vor fi în stare să aducă. Şi să se pregătească să facă faţă la cel puţin două sute de bolnavi şi răniţi, şi să aibă în vedere că absolut toţi cei de pe platou sunt extenuaţi.

Chicoti scurt şi trist:

- Când a plecat spre coastă, situaţia lui Gomes probabil că era apropiată de

dezastru total. Vă imaginaţi ce se va întâmpla, când se va întoarce cu o singură armă şi, aproape sigur, cu un singur însoţitor.

Ii răspunseră zâmbetele celor cărora li se adresase. Făcu un semn cu capul spre oamenii pe care-i numise sâ-l însoţească, întorcându-se spre ei:

- Veniţi după mine. Să nu faceţi zgomot. Ne apropiem, să vedem ce se întâmplă când o să se trezească Gomes.

Gomes se răsturnă pe spate, mormâind, deschise ochii, şi clipi des. O secundă după aceea era în picioare, cu arma în mână, urlând din toţi bojocii. Abia se crăpase de ziuă şi lumina era încă slabă, gri-apoasâ. Probian zăcea întins pe spate, respirând zgomotos. Cel de-al doilea paznic nu se vedea nicăieri, iar ceilalţi şase oameni dormeau încă tun. Iar prizonierul, bineînţeles, dispăruse.

De la două sute de metri, din vârful unui copac, Lex urmărea atent ce se întâmplă,

mulţumit că modificările auzului şi vederii îi dădeau posibilitatea să observe totul în detaliu. Pe parcursul ultimei ore liniştea fusese aproape mormântalâ. Acum, tăcerea dimineţii era întreruptă de glasurile furioase ale celor ce-l capturaseră cu o zi în urmă. Urlau toţi o dată. Gomes îşi ieşise practic din minţi de furie. La început strigase că omul lipsă e un trădător, ca şi Dockle, apoi, când îl găsiseră zăcând, la rândul lui, pe jos, că şi el şi Probian erau nişte idioţi, lipsiţi de orice urmă de competenţă.

Il treziseră pe Probian aruncând apă pe el, dar omul era încă atât de zăpăcit, încât nu era în stare să le spună ce se întâmplase. Incoerenţa lui îl făcu pe Gomes să explodeze. Se năpusti şi-l pocni în plină figură. Dar un altul sări la el, pe la spate, prinzându-l în braţe şi întrebându-l dacă avea de gând sâ-i trateze pe toţi chiar ca pe nişte animale.

Tovarăşii lui îi împărtăşeau părerea. Urlând isteric, Gomes îi ameninţă cu arma, numindu-i defetişti vânduţi celor de pe

coastă. Oamenii schimbară priviri speriate între ei. Unul singur trecu lângă Gomes, mai mult din pricina armei decât din convingere.

Apoi Gomes încercă să-şi convingă oamenii să se întoarcă pe coastă şi sâ-l captureze din nou pe Lex, susţinând că acesta, oricum, nu putea să fi ajuns prea departe. Nici nu ştie câtă dreptate are, îşi zise Lex zâmbind. Dar, pentru oamenii lui, ordinul se dovedi picătura ce umplu paharul.

Se depărtară de el ca şi cum ar fi intenţionat sâ-i dea ascultare şi începură sâ-şi strângă lucrurile. Apoi unul dintre ei, trscând pe lângă foc, apucă o creangă ce încă mai ardea şi o aruncă spre căpitan. Aproape descărcată, arma acestuia nu mai era capabilă să emită decât o străfulgerare, care nu-i făcu nici un rău celui ce-l atacase, orbindu-l numai, pe moment, însă ceilalţi săriră la căpitan, doborându-l.

Urmă o discuţie scurtă între ei. Nu mai aveau nici urmă de curaj. Erau bolnavi şi se saturaseră sâ-l mai tot slugărească pe

Gomes, chiar şi cei care până acum îi îndepliniseră cu scrupulozitate ordinele. Acolo, pe coastă, era un polymath, şi, dacă scăpase de sub ochii unei perechi de oameni înarmaţi, în timp ce alţi şapte dormeau lângă ei, probabil că putea să facă orice, probabil că avea o capacitate fără nici o limită.

Ii lăsară pe Gomes, pe Probian şi pe paznicul pe care-l ştrangulase Lex să zacă acolo unde se găseau, şi luară arma descărcată cu ei. Apoi începură să coboare spre ţărm, în şir indian.

Perfect.

Cei şase dezertori fuseseră de mult făcuţi prizonieri de grupul lui Baffin, când Gomes începu sâ-şi revină. Era o zi senină şi călduroasă. Omul se ridică, clătinându-se, în picioare, îşi dădu seama că acum nu mai avea decât doi însoţitori şi-i înjură pe oamenii care-l părăsiseră. Se duse împleticindu-se până la râu, îşi dădu cu apă pe faţă, apoi îl stropi şi pe Probian, care aproape că intrase în comă.

Cu lovituri şi cu înjurături, îi făcu, în cele din urmă, şi pe ceilalţi doi să se pună pe picioare, îşi strânseră bruma de lucruri ce le mai lăsaseră dezertorii şi porniră pe râu în sus.

Lex şi oamenii lui îi urmau, ascunzându-se cu grijă, ajungând doar rareori să-i vadă şi orientându-se, în majoritatea timpului, după zgomot.

Dupâ-amiazâ, omul care fusese ştrangulat se prăbuşi şi, cu toate strigătele şi insultele lui Gomes, nu mai fu capabil să se ridice în picioare. Gomes şi Probian îl abandonară, iar Lex îl desemnă pe Aldric sâ-l îmbărbăteze, sâ-i lase mâncare şi apă şi sâ-i spună că va fi cu siguranţă salvat de grupa ce urma să vină după ei. Dar că asta nu se va întâmpla decât mâine.

Ajunseseră în porţiunea în care vegetaţia se închidea ca un tunel deasupra râului. Susţinuţi doar de disperare, Gomes şi Probian continuau să înainteze, cu echipa lui Lex la câteva sute de metri în spatele lor. Când se lăsă noaptea, ajunseseră într-un loc

pe care-l curâţiseră la venire. Erau atât de extenuaţi, încât nu mai erau în stare nici să bea, nici să mănânce. Se prăbuşiră pe jos şi adormiră pe loc. Tortura la care-i supuneau pe cei doi începu să-i tulbure pe oamenii lui Lex. Chiar şi Jesset, care la început susţinuse cu ardoare că nimic nu era prea râu pentru asemenea diavoli cu chip de om, era acum tăcută, văzând în ce hal ajunseseră cei doi.

Privind neîndurător spre luminişul în care dormeau aceştia, Lex le spuse tovarăşilor săi:

- Dacă o să-i sculăm pe la miezul nopţii, putem ajunge pe platou exact când se crapă de ziuă. Hai să apucăm câteva ore de somn. O sâ-i duceţi foarte curând dorul, vă promit.

In puterea nopţii, se strecuraseră până la Gomes şi la Probian, trezindu-i cu lanternele în ochi. Erau mult prea slăbiţi să le mai opună vreo rezistenţă. Le dăduseră să mănânce, să bea, apoi îi legaseră şi o porniseră din nou la drum. Curând după

aceea ajunseseră pe înălţimile stâncoase din apropierea platoului şi continuaseră să înainteze, căţărându-se la lumina stelelor, conduşi de Lex, trăgând uneori prizonierii peste stânci ca pe nişte baloturi. Dar au reuşit să înainteze totuşi bine, aşa că în zori se găseau la intrarea pe platou, în apropierea barajului inutil şi de tristă amintire al lui Gomes. Râul curgea liber şi destul de zgomotos ca să acopere câteva cuvinte rostite încet.

- Eu mă ridic primul, şopti Lex. După aia împingeţi-i pe Gomes şi pe Probian şi urcaţi şi voi, cât de repede puteţi.

Ceilalţi dădură din cap. Hosper o trase grijuliu pe Jesset spre el cu mâna dreaptă, şi cu cealaltă îşi scoase arma.

- Şi nu folosiţi armele decât dacă nu mai aveţi încotro, ordonă Lex.

Se caţără peste treapta de stâncă şi ajunse la acelaşi nivel cu barajul dărâmat. Se gândise că trecerea de aici era păzită şi avusese dreptate. Pe când se întorcea sâ-l tragă pe Gomes lângă el, auzi respiraţia unui

om, apoi cineva zise tare:

- Hei, se pare că s-a întors domnul căpitan!

Işi făcu apariţia fasciculul unei lanterne - abia se distingea prin lumina crepusculului - ce se îndreptă spre Gomes şi spre Probian, care stăteau parcă ameţiţi pe marginea stâncii. O clipă după aceea apărură doi oameni, înarmaţi cu arcuri făcute din fâşii elastice de tablă.

O chintesenţă a întregului fenomen ce avusese loc aici: atâta energie şi ingeniozitate cheltuită pentru a face arme...

Lex aşteptă o clipă, considerând că e mai bine să ajungă şi ceilalţi sus, lângă el, înainte de a întreprinde ceva. Dar greşi. Gomes îşi trecu limba peste buze şi strigă:

- Inapoi! E o cursă!

Il lovi în spatele genunchilor, făcându-l să cadă la pământ. Probian se năpustise înainte, încercând să scape. Il prinse de mână, îl răsuci şi-l arunca şi pe el jos. Datorită acestor mişcări rapide, evită o săgeată cu vârf de metal, care pornise din

arcul celui mai apropiat dintre paznici.

Treburile nu mergeau aşa de simplu cum sperase Lex să meargă. Dar ar fi putut fi şi mai râu.

Pe jumătate căţărat şi el peste treapta de stâncă, Cheffy ochea cu grijă şi era pe punctul de a trage în paznici. Lex îl lovi uşor, fâcându-i semn să stea cuminte.

- Ce dracu' e asta? zise el tare şi parcă ofensat, sperând că, datorită semiîntunericului, paznicii nu-şi vor da seama exact despre ce e vorba. Căpitanul a luat-o razna! L-a omorât pe Dockle! Şi am mai şi pierdut... hei, da' veniţi o dată încoace, să-mi daţi o mână de ajutor!

Aplecându-se, le şopti lui Hosper şi fiicei lui:

- Voi rămâneţi un moment pe loc! Aldric, Cheffy, veniţi repede lângă mine, dar aveţi grijă să nu vă vadă ăştia prea bine la faţă!

Nedumeriţi, cei doi paznici se apropiau, obişnuiţi să dea ascultare când li se vorbea pe un ton autoritar. Ca să nu-l recunoască, Lex se aplecase peste Gomes, murmurând

ceva despre necazurile avute pe drum.

Când ajunseră destul de aproape, le făcu vânt, dezechilibrându-i.

Ca şi cum ar fi repetat îndelung o asemenea schemă, Aldric şi Cheffy îi mai împinseră şi ei, astfel încât să treacă peste marginea treptei săpate în stâncă şi, imediat după ce căzură, Hosper şi Jesset îi loviră, lasându-i inconştienţi.

- Nu aşa de tare! se răsti Lex la ei. Nu uitaţi că am venit să punem capăt exact unor asemenea brutalităţi!

Puţin ruşinaţi, cei doi îşi lăsară victimele întinse pe jos şi se urcară lângă ceilalţi. Ii legară fedeleş pe Gomes şi pe Probian, după care îi duseră într-o crăpătură între stânci, unde nu puteau fi văzuţi de nimeni.

Apoi, în şoaptă, Lex le spuse ce aveau de făcut:

- Hosper, Jesset, voi cunoaşteţi locurile. Unul din voi merge cu Aldric, unul cu Cheffy. Imobilizaţi paznicii de la „cuiburile" unde dorm muncitorii. Nu trageţi decât dacă nu mai aveţi absolut nici o altă soluţie.

Paznicii de acolo s-ar putea să fie alarmaţi de zgomotul de aici, dar nu prea cred, a fost acoperit în mare parte de tumultul apei. Să nu vă apropiaţi de navă, o să am eu grijă de cei de acolo. Apoi îi eliberaţi pe muncitori, cât mai mulţi, imediat. Am înţeles că ne putem bizui pe cei care sunt ţinuţi în lanţuri, nu-i aşa, Hosper?

Acesta îi răspunse, râzând amar:

- După ce stai un timp pe aici, poţi uita până şi de existenţa cuvântului „încredere"! Dar singurii oameni care sunt de partea lui Gomes sunt acum baricadaţi în navă, încă mai dorm.

- OK, zise Lex. Daţi-i drumul. Şi să nu faceţi prea mult zgomot. Nu era decât un fel de speranţă pioasă. Profitând de lumina încă slabă a crepusculului, Lex începu să înainteze către navă. Se mai avansase ceva cu ridicarea ei. Acum era aşezată pe patru grămezi de bolovani, învelişul nu mai atingea deloc solul, dar se vedea perfect cât era de crăpat. Chiar când ajunsese într-un loc de unde putea acoperi cu arma uşa

principală a navei, folosită de echipaj, se auzi un ţipăt, şi evenimentele se precipitară.

Incepu să bată un clopot de alarmă. Uşa pe care o avea în faţă se deschise larg. Dinspre „cuiburi" se ridică o rumoare teribilă, şi peste platou începu să se reverse, ca un roi de viespi înfuriate, mulţime de bărbaţi şi femei, scheletici, cu încheieturile de la mâini şi de la picioare roase de cătuşele pe care le purtaseră. In uşa navei îşi făcu apariţia Cardevant şi un alt bărbat, înarmat cu un arc. Amândoi aveau bice. Văzând muncitorii care se năpusteau spre ei, şovâiră o clipă, apoi făcură la unison un pas în faţă, ca şi cum ar fi fost hotărâţi să se apere cu orice preţ.

Lex ţinti cu grijă şi arse biciul din mâna lui Cardevant. Reglase atât de bine distanţa, încât impulsul abia dacă lăsă o urmă vizibilă pe învelişul navei, din spatele omului.

Asta însă îi zdrobi moral brusc pe cei doi oameni, îngroziţi, se aruncară înapoi în navă, la adăpost, şi trântiră uşa după ei. Splendid. Puteau rămâne să se coacă acolo

cât doreau.

Abia acum Lex se ridică în picioare, privind numai cu coada ochiului la navă, pentru orice eventualitate, şi se întoarse către muncitori, băgându-şi arma în holsterul de la centură, în semn de pace. Dând din mâini, ca să atragă atenţia, strigă către mulţime:

- Am venit să vă salvăm! Suntem de pe coastâ! De-acum încolo sunteţi liberi! S-a terminat! Vă aducem hrană, medicamente, haine! Gomes e prizonier! Nu mai aveţi de ce să vă fie frică!

Clătinându-se, încă uimiţi, oamenii îl înconjuraseră şi-l priveau cu ochi lipsiţi de expresivitate. Unii se uitau la încheieturile mâinilor, parcă nevenindu-le să creadă că au scăpat de lanţuri. Nu erau puţini cei care plângeau.

Tocmai credea că se poate relaxa puţin, că lucrurile vor intra acum rapid pe un făgaş normal, când, din spate, Lex auzi cel mai înfricoşător zgomot ce-i fusese dat să audă vreodată, mult mai oribil decât şuieratul

vântului prin deschiderile navei lor. Era zgomotul făcut de motoarele cu fuziune ale navei, intrând în funcţiune.

Nevenindu-i să creadă, deşi toţi oamenii începuseră să ţipe, se întoarse. Ca să vadă cum nava începe să se înalţe încet de la sol.

24

Părea că întreg universul devenise, dintr-o dată, ameninţător, plin de lumini care se roteau şi clipeau cu furie. Totuşi, încă mai era stăpân pe sine şi ştia ce avea de făcut. Incepu să fugă, depărtându-se de navă şi strigând din toate puterile, pentru a se face auzit prin mugetul infernal al sistemului de propulsie:

- La pământ! Jos! închideţi ochii! Deschideţi gura!

Condiţionaţi de luni de ascultare oarbă, muncitorii auziră şi se lăsară să cadă la pământ, ca grâul în faţa secerii. El continua să fugă şi-i văzu pe Hosper şi pe Cheffy

ieşind dintr-un bordei, în urma ultimilor oameni eliberaţi din lanţuri. Furios, Hosper se pregătea să tragă în navă.

- Hosper! *Nu!* strigă Lex.

Iar Cheffy îşi apucă imediat camaradul de mână.

- Nu-i putem lăsa să scape! ţipă Hosper.

- Crezi că vor putea? îi răspunse Lex urlând. *La pământ!* Se aruncă şi el pe solul stâncos şi-şi deschise larg gura, în timp ce zgomotul îi chinuia urechile. Acum nu mai vedea decât pietricelele şi praful din faţa lui. Zgomotul continua să crească în intensitate.

Oare vor reuşi? Printr-o minune de necrezut, vor reuşi, oare? Simţi că pe faţă începe sâ-i curgă transpiraţia şi că are mâinile umede. Fie ca oamenii ăia să reuşească! Fie ca ei să ajungă pe orbită! Fie ca Gomes să fi avut dreptate! Fie ca el să fi greşit şi să-şi fi condamnat inutil camarazii la a crede că şederea lor pe această planetă e definitivă când, cu un pic de hotărâre, ar fi putut cere ajutor, şi acesta s-ar fi îndreptat imediat spre ei, cu viteză mai mare decât

viteza luminii...

Peisajul era acum inundat de o lumină a cărei strălucire era de nesuportat. Lex vedea cum, în faţa lui, fiecare fir de nisip părea să arunce câte o umbră minusculă dar netă. Nu îndrăznea să se uite spre navă.

Zgomotul începu să scadă. Peste ei trecu o rafală de vânt. Direcţia umbrelor se schimba rapid, îşi acoperi ochii cu mâna, se rostogoli pe-o parte şi riscă să arunce o privire printre degete. Strălucind ca o stea, nava se înalţă spre cer. Işi dădu seama că şi alţi oameni de lângă el priveau. Auzi pe cineva plângând, i se păru că e Jesset, apoi suspinele fetei fură acoperite de sute de gemete.

Şi după aceea...

Se ridică în genunchi şi privi fără sâ-şi mai ferească ochii. Nava era la o înălţime de doi kilometri... trei kilometri... continua să se înalţe şi să accelereze către albastrul cerului. Peste platou se aşternuse liniştea, abia se mai auzeau câteva gemete. Priveau acum toţi, cu emoţie, dorindu-şi din tot

sufletul ca nava să se înalţe, *voind* să o vadă înâlţându-se. Fără nici o reţinere, Lex îşi dorea acelaşi lucru.

Ca purtată de speranţele lor, lumina continua să se înalţe spre cer. O pată, un vârf de ac. Un fir de praf.

Un... un vârf de ac? O... o pată? O mizerie!

Părea că cerul albastru al dimineţii pedepsea îndrăzneala navei, aruncand-o înapoi, dar nu de unde plecase, ci undeva departe, în largul mării. Iar nava cobora, ca un Lucifer alungat din ceruri. O strălucire formidabilă, un glob de flăcări, un bubuit înfundat, ca de tunet, şi marea se izbi multă vreme de ţărmuri, neliniştită.

Având încă în ochi imaginea navei ce se înălţa, Lex îşi dădu seama, puţin câte puţin, că lovea în neştire cu pumnii în pământ şi că suspina dureros, fără să plângă.

Mai târziu, când veniră sâ-l întrebe ce să facă cu nenorociţii pe care-i eliberaseră, victime aproape dezumanizate ale tiraniei lui Gomes, nu răspunse nimic. Se ridică şi se duse să stea printre stânci, singur, cu capul

aplecat.

- Lex! Lex!

Tresări şi îşi ridică ochii din pământ. Delvia se oprise în faţa lui, sfioasă, cu părul blond dat pe spate şi cu o armă în mână. Il privea tristă. Lex făcu un efort să revină la realitate, uimit că trecuse atât de mult timp de când stătea acolo. Se întoarse spre platou, aşteptându-se să-şi vadă tovarăşii - grupa de salvare - la lucru, dar nu era decât o mână de nou-veniţi, asaltaţi din toate părţile de epavele umane pe care le eliberaseră ei puţin mai înainte.

- Asta-i tot ce-a trimis Jerode? întrebă el, sărind în picioare.

- Nu,nu! îl apucase de braţ. Suntem cincizeci cu toţii! Dar, când am văzut că decolează nava, câţiva dintre noi s-au gândit că ar fi bine să o luăm înainte, să te ajutăm, dacâ-ţi scăpaseră cumva lucrurile de sub control. Şi...

- Ce e?

- Voiam să ajung cât mai repede la tine, Lex. Imi imaginez ce ai simţit... Nu aşa

repede cum credea Gomes, dar în cinci sau zece ani poate că am fi putut repara nava, sau am fi putut face ceva cu ajutorul ei. Vorbea repede, ca şi cum s-ar fi temut să n-o întrerupă cumva: Iar tâmpiţii ăia au distrus până şi şansa asta infimă pe care o mai aveam şi ţi-au pus ţie în spinare definitiv toate necazurile unei planete întregi, nu-i aşa?

Ii tremurau buzele şi avea lacrimi în ochi.

- Dar o să reuşeşti, sunt sigură că vei reuşi. O să ne înveţi cum sa trăim pe planeta asta şi vom face copii, pe care-i vom învăţa tot ce ştim noi, şi vom găsi minereuri şi o să ne facem unelte şi ne vom face ferme şi vom clădi oraşe, şi într-o bună zi vom reuşi să trimitem un mesaj către ceilalţi oameni, să le spunem că suntem aici, iar când vor veni la noi şi ne vor vedea, vor spune că eşti cel mai minunat om care a trăit vreodată, deoarece ţi-ai dat seama că nu trebuie ca istoria noastră pe această planetă să înceapă cu armate, războaie, omoruri...

Vorbele i se pierdură printre suspine.

Lex râmase o clipă nemişcat. Apoi o luă în braţe şi o sărută duios pe păr.

- Nu trebuie să mă plâng, am măcar pe cineva care înţelege, murmură el. Dar ai uitat un lucru, care este, poate, cel mai important. Ai dreptate cu armata, cu războiul... dar, mai presus de orice, trebuie să nu ne mai amăgim cu speranţe deşarte. E mult mai rău decât să nu avem nici o speranţă.

Simţea cum teroarea care îl stăpânise atât de mult timp dispare. Acum avea vocea calmă şi hotărâtă.

- Ştii ceva? Când Gomes a venit la noi, mi-am dat seama care este, în realitate, misiunea unui polymath. Trebuie să aibă dreptate. Totdeauna, fără nici o excepţie.

- E ceva teribil, şopti ea.

- Da, aşa e. Şi mi-a fost atât de teamă că, de fapt, greşisem... Dar, cel puţin, acum nu mai putem apuca decât într-o singură direcţie, aşa că nu mai pot face nici o alegere greşită. Hai, Del. Să mergem şi să ne facem ordine în casă. Pe faţa lui mai stăruia o umbră, în ciuda veseliei din glas.

Acum era ceva definitiv, fără nici o urmă de dubiu: casa lor. Tot ce aveau pe lume. Unde se vor naşte copiii lor şi unde vor fi ei îngropaţi.

Dar până la urmă vom reuşi să ne facem o lume bunăl

Nu avusese intenţia să rostească vorbele cu glas tare. Vâzând-o pe Delvia zâmbind, îşi dădu seama că, totuşi, aşa făcuse. Şi, bineînţeles, vorbele rostite trebuiau să fie adevărate, în fond, un polymath trebuie să aibă totdeauna dreptate.

O luă de braţ şi porniră împreună înainte.